

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

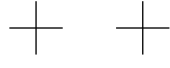
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

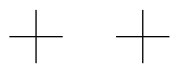
M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/25 • 20 Haziran 2008 • 50 YKr

Düzen cephesinde kriz derinleşiyor...

CMYK

İÇİNDEKİLER

TÜSİAD yeni bir “sivil inisiyatif” oluşturma peşinde.....	3
Düzen siyasetinde kriz sürerken yeni arayışlar... ..	4
Rejim krizi sürüyor... ..	5
Grev bayrağı yükseliyor!	6
Resmi işsizlik rakamları açıklandı... ..	7
15-16 Haziran'ın 38. yıldönümünde tersane işçileri anıldı.....	8
Tersanelerde 16 Haziran eylemi.....	9
İşçi ve emekçi hareketinden.....	10-11
4. Ticari Eğitime Karşı Gençlik Başarılı bir KESK Genel Kurulu için geçmişle ve uzlaşmacı mücadele anlayışıyla hesaplaşalım... ..	12-13
<i>SSGSS sürecinin dersleri ve deneyimleri...</i>	
Sosyal yıkım saldırılarına karşı birleşik ve militan mücadeleyi yükseltelim!	14-15
Türban tartışmaları sürüyor.....	16
15-16 Haziran eylem ve etkinliklerinden... ..	17
Küçükçekmece metal işçileri TİS sürecine hazırlanıyor.....	18
Tuzla'da 'kara liste' Kazakistan'da emekçiler.....	19
Che 80. doğum gününde burjuvaziye hala korku salıyor!	20
Futbol endüstrisinin muhalif sesi: Çarşı, kendine karşı!	21
İktidar çekişmesinde yeni bir aşama! M. Can Yüce	22
Almanya'da öğrenciler ayakta!	23
Bir-Kar'ın kampanya çalışmalarından... ..	24
1848 Haziran Paris barikatları ve Paris'in umutsuz devrimi... ..	25-26
Mücadele postası	27

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/25 ● 20 Haziran 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıldönümü çeşitli eylem ve etkinliklere konu edildi. Kuşkusuz 15-16 Haziran direnişi, tarihsel bir olgu olarak hatırlanmasının ötesinde, güncel olarak çıkarılması gereken derslerle doludur. Bu derslerin başında işçi sınıfının toplumsal bir maddi güç olarak tarih sahnesine çıktığında, devrimci bir kuvvet olarak kendini hissettirdiğinde, burjuvaziye nasıl derin bir korku saldığına bilince çıkarılması gelmektedir. Büyük işçi direnişinin bıraktığı deneyimden bir diğer süzülmesi gereken ise sendikal ihanet çetesi dağıtmak, saldırıları püskürtmek, militan bir sınıf hareketi yaratmak için taban örgütlülüklerine duyulan acil ihtiyaçtır. Özellikle son süreçte sermayenin azgın ve pervasız saldırılarını göğüsleyebilmenin koşulu militan bir sınıf hareketinin yaratılmasıyla doğrudan bağlantılıdır. 15-16 Haziran direnişinin tarihsel anlamının ve güncel öneminin işlendiği etkinliklerde yeni işçi kuşaklara bu deneyimlerin aktarılması ayrı bir önem taşımaktadır. Zira burjuvazi mücadele geçmişinden kopuk, sınıfsal bilinçten uzak, örgütsüz ve güvensiz bir işçi kitlesi yaratmak istemektedir. Sınıf mücadeleleri deneyimlerinin yeni işçi kuşaklara taşınması bakımından tarihsel süreçlerin güncel görevlerle birlikte ele alınması önemli bir görev ve ihtiyaçtır.

Büyük işçi direnişinin yıldönümü olan 15 Haziran'da, 2. Tersane İşçileri Kurultayı kararları sonucunda düzenlenen tersane işçilerinin gecesi ise Tuzla'da içten içe mayalanan işçilerin öfke ve tepkisi üzerinden yükselen mücadelenin coşkusuyla gerçekleşmiştir. Tersane işçilerinin yoğun katılımıyla gerçekleşen gecede yine 2. Kurultay'ın kararları arasında yer alan “grev kurultayı”nın sonbaharda yapılacağı ilan edilmiştir.

Tersane işçilerinin mücadelesine öncülük eden Tersane İşçileri Birliği Derneği, tabanda çalışması adım adım örülen, tersanelere dayanan taban örgütlülükleriyle havzada gerçek bir grevin koşullarını olgunlaştırmanın imkanlarını tartışacakları bir grev kurultayına hazırlanıyor. Birçok eylem ve direnişe imza atan Tersane İşçileri Birliği Derneği'nin bugüne kadar tersane işçilerinin birliğini sağlamak ve mücadelenin çıkarları doğrultusunda hareket etmek için gösterdiği

çabanın bu süreçte daha da büyüyeceğinden kuşku duyulmamalıdır.

Haziran ayı, büyük işçi direnişine tanıklık etmenin yanı sıra, işçi sınıfının devrimci sanatçıların ölüm yıldönümleriyle de anılmaktadır. Komünist şair Nazım Hikmet, büyük ozan Ahmet Arif ve usta yazar Orhan Kemal, işçi ve emekçilerin yaşadıkları sorunları, toplumsal olayları sınıfın penceresinden ele alarak işlemişler, herbiri birbirinden değerli eserleri işçi sınıfına armağan etmişlerdir. Bu üç büyük sanatçı haziran ayı boyunca çeşitli eylem ve etkinliklerle anılarak bir kez daha yarattıkları değerler asıl sahiplerine, işçi ve emekçilere maledilmiştir.

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

TÜSİAD yeni bir “sivil inisiyatif” oluşturma peşinde...

“Sınıfa karşı sınıf” şiarıyla mücadeleyi büyütelim!

Tekelci burjuvazinin kaymak tabakasının örgütü TÜSİAD, bugünlerde yeni bir siyasi inisiyatif geliştirmek peşinde. Bu amaçla periyodik olarak düzenlenen “Yüksek İstişare Kurulu” toplantısına TOBB gibi patron örgütlerinin temsilcileriyle birlikte üç işçi sendika konfederasyonunun başkanı ve Kemal Derviş davet edildi.

“Türkiye’de bazı tartışmaların temel zemininden çıkması, YİK toplantısında tartışmaları asıl zeminine çekecek bir şeyler yapılması” ihtiyacını dillendiren kimi burjuva medya kalemşörleri, bu girişimin amacını yüksek sesle dile getirmiş oldu. Bu düşünceden hareketle YİK toplantısını bir çıkış imkanı olarak değerlendirmek isteyen TÜSİAD yönetimi, ekonomi ve anayasa değişikliği üzerine fikirlerini açıklamakla yetinmeyerek, bunu güçlü bir politik zemine dayandırmak düşüncesiyle, 2001 krizi sırasındaki hizmetlerinden dolayı Kemal Derviş’i, verecekleri mesaja “sivil destek” kazandırmak için de sendika konfederasyon başkanlarını davet etti.

Hali hazırda siyasi krizin yanı sıra ekonomik krizin de kendisini şiddetli biçimde hissettirdiği bir dönemde TÜSİAD’ın bu çıkışı son derece önemlidir. Zira, TÜSİAD, kurulu düzenin gerçek egemeni olan sınıfın, tekelci burjuvazinin örgütü olarak doğrudan düzen siyasetine ve ekonomisine müdahale etme ihtiyacı duymaktadır. Rayından çıkan düzen siyasetini “asıl zemini”ne oturtmak için ipleri eline almak istemektedir. Bilindiği üzere TÜSİAD Başkanı, AKP’ye kapatma davası açıldığında durumu “muhalafet boşluğu” açısından değerlendirmişti. TÜSİAD, AKP’nin haddini aşan, kurulu düzene rengini vermeye çalışan ve organik ilişkiler kurduğu burjuvazinin bir kesiminin çıkarlarına odaklanan bir parti haline gelmesinden rahatsız olsa da “muhalafet boşluğu” nedeniyle elinin zayıf olduğunu düşünmektedir. Dolayısıyla AKP’nin kapatılmasında bir sorun yoktur ancak “muhalafet boşluğu”nun olduğu koşullarda herşeye rağmen düzene büyük hizmetlerde bulunan bir araçtan olmak da vardır. TÜSİAD, henüz bu boşluğu doldurabilecek bir siyasi seçeneğin yaratılamadığı koşullarda kendisi bir siyasi parti gibi davranarak inisiyatif kullanma yoluna gitmektedir. Böylelikle kendi sınıf çıkarlarının merkez alındığı bir siyasi düzlemde, düzene bir çıkış yolu açmaya çalışmaktadır.

Kemal Derviş’in davet edilenler arasında olması zaten TÜSİAD’ın niyeti konusunda yeterince açıklayıcıdır. Kemal Derviş, düzenin siyasal krizine derin bir ekonomik kriz eşlik ettiği bir dönemde ülkeye sömürge valisi olarak atanmıştı. Hükümet üzerinde hükümet olan Kemal Derviş sayesinde meclis ve koalisyon partileri by-pass edilerek istenilen yasalar rahatlıkla çıkarılabiliyordu. “15 günde 15 yasa” türünden pratikleriyle meclis, Kemal Derviş eliyle yürütülen siyasi ve ekonomik operasyonların bir aracı olarak çalışmıştı. TÜSİAD’ın “siyaseti asıl zemine çekmek” hedefiyle düzenlediği bir siyasi çıkış için Kemal Derviş’e başvurması, kuşkusuz onun ülke tarihinde üstlendiği bu rolden dolayıdır. Açıktır ki, TÜSİAD siyasi krizin bir rejim bunalımı biçiminde kendini gösterdiği

bugünkü şartlarda Kemal Derviş’le geçmişte yaptığına benzer bir çıkışın koşullarını araştırmakta ve bu yönde açık bir tutum belirlemektedir.

Sendika bürokratlarının varlığıyla birlikte istenen çıkış için gerekli siyasi tablo da genel hatlarıyla tamamlanmış olmaktadır. Zira, Kemal Derviş aracılığıyla “siyasi istikrar”ı bulup 2001 krizinin faturasını işçi-emekçilere ödeten tekelci burjuvazi, bu süreçte en büyük ve en işlevsel desteği sendika ağalarından bulmuştu. Sendika ağaları, “beşli sivil inisiyatif”te tekelci burjuvaziyle işbirliğini kurumsallaştırıp düzenin siyasal krizini atlatmasında etkin rol aldıktan sonra, ekonomik krizin faturasının işçi-emekçilere ödettilmesinde birinci derecede rol oynamışlardı. Emperyalistler ve tekelci burjuvazi adına düzen siyaseti ve ekonomisinin yönetimine el koyan Kemal Derviş’in başarısı, büyük ölçüde krizin faturasını ödemek istemeyen işçi-emekçi milyonların tepkisini yatıştırıp etkisizleştiren sendika ağalarının sayesinde gerçekleşmiştir. Tekelci burjuvazi ile sendika ağalarının işbirliğinin sonucu, işçi sınıfı ve emekçilerin kapsamlı sosyal, ekonomik ve siyasal saldırılara boyun eğdirilmesi ve ağır bir yıkımdan geçirilmeleri olmuştur.

Tekelci burjuvazi ile sendika ağaları arasındaki işbirlikçilik mekanizması, burjuvaziye ağır ekonomik ve siyasi krizini yönetme olanağı kazandırmış, çok yönlü krizi çok yönlü bir fırsat haline getirmiştir. Bugün de yapılmak istenen budur. Sendika bürokratları Kemal Derviş gibi tescilli bir sermaye uşağı ile birlikte tekelci burjuvazinin ihtiyaç duyduğu siyasi iradeyi ortaya koyarak hem düzenin siyasal alanda düze çıkmasının imkanlarını oluşturacak, hem de ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarına onay vererek yolunu düzleyeceklerdir.

Oysa işçi sınıfı bugün parçalı da olsa ülke düzeyinde yaygın bir hareketlilik içerisinde bulunmaktadır. En son lastik işçilerinin grevinin belli bir başarıyla sonuçlandırılması sürecin seyrini olumlu etkilemiştir. Birçok fabrikadan yeni eylem ve direniş haberleri gelmektedir. Tuzla, işçi sınıfının ve devrimci politikanın kaynaşmasına, toplumsal düzene karşı devrimci bir odak haline gelmesine uygun bir zemin sunmaktadır. En önemlisi işçi ve emekçilerin mücadele eğilimleri güçlenmekte ve buradan aldığı güçle moral bulmaktadır. İşçi ve emekçiler, düzenin gündemini dağıtarak kendi gündemlerini eylemli bir mücadele ile burjuvaziye dayatmanın imkanlarına sahiptirler. Düzenin siyasi ve ekonomik planda ağır bir kriz içerisinde bulunduğu bu koşullarda, tüm bunlar düzenin devrimci bir temelde zorlanması açısından büyük olanakların varlığına işaret etmektedir.

Kuşkusuz TÜSİAD’ın yaptığı çıkışın hedefinde, mevcut kriz koşullarında devrimci bir çıkışın yolunu açabilecek sınıf hareketliliğini baltalamak, alevlenme potansiyeli taşıyan kıvılcımları söndürmek vardır. 13-14 Mart eylemi ve 1 Mayıs sürecindeki tutumlarıyla Türk-İş ve Hak-İş ağaları burjuvazinin hizmetine hazır olduklarını zaten göstermişlerdir. Zaten bu ağalar, mevcut hareketlilik karşısında suskun kalmakta, işin içerisine girdikleri hemen her durumda da gerici bir rol

oynamaktadırlar.

Bünyesinde kimi ilerici unsurlar barındırsa da DİSK yönetimi de Süleyman Çelebi şahsında zaten inceltilmiş bir sermaye işbirlikçiliğini icra etmektedir. Siyasi düzlemde hükümet söz konusu olduğunda liberal bir sol muhalafetin temsilciliğine soyunan DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, sermaye ile ilişkilerinde bu biçimde pespaye bir işbirlikçiliğin örneklerini sunmaktadır. Çelebi daha önce de 2005 yılında Mustafa Koç ile Tayyip Erdoğan’ın atışmasında Koç’a açıkça destek vermişti. Çelebiler, siyasal alanda dahi aslında burjuvazinin ve emperyalistlerin ihtiyaç duyduğu liberal sol bir seçeneği üretmek üzere yola koyulmuşlardır. Burjuvazi, kendi sınıf çıkarlarını tehdit etmek bir yana bu biçimde kendisine büyük hizmetlerde bulunan sendika bürokratlarını elbette destekleyip bağrına basacaktır.

Sınıfın devrimci güçleriyle birlikte, ilerici ve mücadeleci bölükleri tekelci burjuvazinin sendika ağaları eliyle yürürlüğe koymaya çalıştığı bu oyun karşısında uyanık olmalı, sendika ağalarının içerisinde olduğu sermaye işbirlikçiliğine karşı mücadele etmelidirler. Bu yolda “sivil toplum” adı altında sınıfı sermaye karşısında etkisizleştirecek ideolojik-politik saldırılara karşı etkin bir mücadele ile birlikte işçi ve emekçileri sermayeye ve düzene karşı birleşik bir mücadele hattında seferber etmek doğrultusunda hareket etmelidirler. Bunun için sınıfın burjuvaziye karşı yürütmekte olduğu mevzi direnişlere kararlılık kazandırılmalı, bu direnişler genel bir sınıf eyleminin dayanakları haline getirilmelidir.

“Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim” stratejik çizgisi, dönemi devrimci temellerde kazanmanın kritik halkası olacaktır. Bu çizgi doğrultusunda kararlılıkla hareket edildiğinde burjuvazinin manevralarını göğüslemek, işçi sınıfı ve emekçileri düzene karşı yönlendirmek mümkün olacaktır.

Düzen siyasetinde kriz sürerken yeni arayışlar...

Düzene karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Anayasa Mahkemesi’nin türban yasasını iptal etmesiyle, büyük bir siyasi darbe yiyen AKP’nin bundan sonra nasıl bir tutum alacağı merak konusuydu. Çünkü, düzen siyasetinin geleceğinin nasıl şekilleneceği biraz da AKP’nin alacağı tutuma bağlıdır. Anayasa Mahkemesi’nin kararı islamcı partiye gerçek anlamda büyük bir darbe olmuştur. Laik geçinen güçler kapatma davasından sonra, bu hamle ile birlikte siyasal ve moral üstünlüğü ele geçirmişler, kavgada bir adım öne geçmişlerdir. Bu noktada AKP alacağı tutumla ya düştüğü bu durumdan çıkacak ve yeniden üstünlüğü ele alacak hamleler yapacak, ya durumu en azından güçlerini toplayıp genel bir saldırı hamlesi başlatana kadar yeni bir güç dengesi olarak kabul edip orta bir yol bulmaya çalışacak, ya da her şeyi sineye çekip yenilgiyi kabul ederek ipleri tümüyle rakibine teslim edecektir.

Hali hazırda bir takım veriler AKP’nin alacağı tutum konusunda belli bir fikir vermekle birlikte, siyasal süreç farklı olasılıklara da açık durumdadır. Zira, AKP’nin tutumunu belirleyecek olan ne sadece AKP yönetimidir, ne de “laik” cephe olacaktır. Kavganın ön saflarındaki bu iki gücün tutumunu perde arkasından belirleyen bir dizi güç odağı, sürecin seyrine etkilerde bulunmak ve belirlemek istemektedir. Bu da haliyle düzenin siyasal sahnesinde yoğun arayışları, operasyon ve pazarlıkları gündeme getirmektedir.

Dış etkileri görmezden gelerek tabloya baktığımızda AKP yönetiminin tutumu, tansiyonu düşürmek, laikçi cephe -özelde ordu- ile yeni bir uzlaş sağlamaya çalışmak olarak görülmektedir. Mahkemenin kararından sonra AKP yöneticileri, özellikle tabandan gelen karşı hamle isteğine rağmen bu konuda belli bir ısrar göstermişlerdir. Kapatma davasıyla iyice kısıpaca alındıkları ölçüde, türban kararını sineye çekme karşılığında bu davanın düşürülmesini ya da kapatma dışında daha hafif cezalarla kurtulmayı beklemektedirler. Bundan dolayı AKP, bir yandan türban yasasını yeniden gündeme alma ya da Anayasa Mahkemesi’nin yetkilerini tırpanlayacak yasal değişiklikleri yapma girişimlerinden uzak dururken, diğer yandan da kapatma davasında laikçi cephenin ana odaklarını rahatsız etmemeye çalışmaktadır. Bu nedenle, geçtiğimiz günlerde mahkemeye verilen savunmasında Yargıtay Başsavcısı’nın iddialarına verdiği yanıtlarda kendini sınırlamaya özen göstermiştir. Öyle ki, AKP yetkilileri “artık türban sorunu da kalktığına göre her şeyi unutalım, dava geri çekilsin işimize bakalım” biçiminde telkinlerde bulunmaktadırlar.

Fakat AKP yönetiminin bu arayışına karşılık bulması öyle kolay görünmemektedir. Çünkü, laikçi cephe de ele avuca gelmez rakibini nihayet avucuna alma şansını yakalamışken bunu yitirmek istememektedir. Dahası, AKP’nin geri çekilişi ve boyun eğ bir tutum içerisine girmesi, onu daha da iştahlandırmaktadır. Zira böylelikle AKP, hem tabanı nezdinde büyük bir itibar kaybetmekte, hem de içerisindeki bölünme ve kopmaların yolu düzlenmektedir. Böylece ya AKP’nin direnci

tümüyle kırılacak ya da AKP içerisinde daha terbiyeli bir yeni oluşum çıkarılabilecektir. Eğer AKP bir takım dış faktörlerin de yardımıyla içerisinde bulunduğu güç durumdan kurtulamazsa, mevcut şartlarda siyasi rakiplerinin hesabının bu olduğu söylenebilir.

AKP yönetimi için mevcut durum bir çıkmazdır. Bir yandan düşmanın silahları karşısında savunmada kalıp uzlaşma koşulunu ararken diğer taraftan da tabanından gelen basıncı savuşturmaya çalışmaktadır. Fakat, AKP’nin siyasi geleceğini belirleyecek olan da tabanı üzerindeki denetimi olacaktır. Bundan dolayı AKP bir yandan uzlaş ararken diğer taraftan tabanının isteklerini savuşturacak ve bağlarını koruyacak manevralara başvurmak isteyecektir. AKP yönetimine de hakim olan burjuva güçler, uzlaşma ve bir ara yol bulma derdindedirler, fakat *Vakit* gibi gazeteler aracılığıyla kendilerini ifade eden daha radikal dinci kesimler ise savaş istemekte ve AKP yönetiminin telkinlerinin aksine kendi cephesinden buna uygun da davranmaktadırlar. *Vakit* gazetesiyle birlikte *Taraf* gazetesinin doğrudan Genelkurmayı hedef alan yayınları bu bakımdan oldukça dikkat çekmektedir. Nihayet geçtiğimiz hafta içerisinde Genelkurmay zehir zemberek bir açıklama yaparak bu kesimleri doğrudan hedef aldı. AKP yönetiminin parti bünyesindeki bu belirgin farklılıkların giderek bir bölünmeye doğru gitmesini engellemeye yönelik müdahalelerinin kısa sürede işe yaraması zor görünmektedir. Bundan dolayı, özellikle kapatma davasının ardından dinci cenahta ciddi bölünmelerin ortaya çıkması kaçınılmazdır. AKP zemininde palazlanan burjuvazi ya bir noktadan sonra partiden uzaklaşarak tekeli burjuvazinin kaymak tabakasıyla bütünleşmek isteyecektir, ya da yeni siyasi platformlara meyledecek.

AKP’nin tabanıyla yaşaması muhtemel bu gerilimler, onun siyasi ömrü açısından da tayin edici olacaktır. Zira, AKP bugünkü pozisyonunu herşeyden önce düzen siyasetinin “muhalefet boşluğu”ndan doğan alternatifinin olmamasına borçludur. Tekelci burjuvazi ve ordu, her ne kadar yerleşik geleneklerine ve değerler sistemine bir tehdit olarak görse de, terbiye operasyonlarının ürünü AKP’yi yeni terbiye hamleleriyle kullanmak yoluna gitmiş ve faydasını da görmüşlerdir. Ancak devlet yönetimine rengini vermek ve bünyesinde yuvalanan burjuva güçlerin çıkarlarının aleti olmak gibi pratikler bu aynı güçleri rahatsız etmiştir. Bundan dolayı AKP kısıpaca alınmıştır. Fakat TUSİAD Başkanı’nın yakındığı gibi AKP’yi kapatmak sorun değildir, sorun AKP’nin yerini doldurabilecek bir alternatifin yokluğudur. Bu durumda, burjuvazinin siyasal alanda işlerini yürütmesi, düzen dışı kanalların kapatılması mümkün olamaz. Bunun için tekeli burjuvazinin mevcut siyasal ortamda ilk tepkisi, gerilimi yatıştırmak olduğu kadar esas olarak yeni alternatif arayışlarını yoğunlaştırmak olmuştur. Çünkü, tekeli burjuvazi yeni kriz çanlarının çaldığı bir dönemden geçildiği bu günlerde AKP gibi çalışacak bir partiye yakıcı biçimde ihtiyaç duymaktadır.

Tekelci burjuvazi ile birlikte emperyalistler için de, AKP’nin siyasal gücünün kullanım değeri son derece yüksektir. ABD emperyalistleri için Ortadoğu stratejileri için “ılımlı İslam” bir çizgide siyasal alana egemen olan AKP’nin nasıl ve ne şekilde kullanılmak istendiği biliniyor. Diğer taraftan AB emperyalizmi için de AKP, neo-liberal politikaların bayrağını kararlılıkla taşımakta ve aynı zamanda ordu gibi geleneksel olarak ABD’nin güdümündeki güçler karşısında bir siyasi denge unsuru olarak görülmektedir. Kıbrıs gibi ordu merkezli güçlerin ayak dirediği konularda AKP, AB çizgisinde hareket etmeye meyillidir. Bundan dolayı da, AKP’nin geleceğinin belirlenmesinde emperyalistlerin tutumu belirleyici olacaktır. Tabanı üzerindeki etkinliğini radikal unsurları ayıklayarak sürdürdüğü ve bütünlüğünü koruduğu ölçüde AKP emperyalistlerin desteğini ve korumasını sağlayabilecektir. Elbette içerisinde bulunduğu koşullar, AKP’nin emperyalistlere hizmette yeni taahhütler vermesini ve daha atak davranmasını getirecektir. Ancak, ordu merkezli güçler tarafından kısıpaca alındığı ve tabanın basıncını arttırdığı bir ortamda bunun giderek AKP’yi yeni bir açmaza doğru götüreceğini söylemek mümkündür.

Tüm bu olasılıklar üzerine emperyalistler ve tekeli burjuvazi cephesinden mesai yapıldığı ve her an yeni denklemler ve senaryolar üzerinde durulduğu büyük bir olasılıktır. Kurulu düzenin egemen sınıf odakları olarak bu güçler, düzenin geleceği için işçi ve emekçileri düzene bağlayacak yeni siyasi manevraları gündeme getirmek üzere çok daha doğrudan işin içerisine girebilirler. Her ne kadar düzenin manevra imkanları daralsa da, devrimci bir sınıf alternatifinin yaratılamadığı koşullarda, kötünün iyisi kabilinden eski aylardan yıldız yapmak da içerisinde olmak üzere, yeni oluşumlar gündeme gelebilir.

Sürecin böyle geliştiği, burjuvazinin sınıf ve emekçi hareketini yoldan çıkarmak üzere dümenler çevirmeye başladığı bir siyasal ortamda, işçi sınıfının bağımsız devrimci bir tutumla toplum düzeyinde bir ağırlık merkezi olarak sahneye çıkması büyük önem taşımaktadır.

Rejim krizi sürüyor...

Krizi düzenin çöküşüne dönüştürmek için mücadeleyi büyütelim!

AKP’yi kapatma davası, Ergenekon operasyonu, Anayasa’da türbana kapı açan değişiklikler ve ardından Anayasa Mahkemesi’nin bu düzenlemeyi iptal etmesi... Özcesi başlangıcı 22 Temmuz seçimlerinin çok öncesine dayanan düzen içi çatışma derinleşerek devam ediyor. Bu çatışmanın burjuva siyasetinin sularında sıradan bir kapışma olmadığı, bir rejim krizi sürecinden geçildiği ise artık taraflarca bile gizlenmeye çalışılmıyor. Bir cephesinde laiklik maskesi altına gizlenmiş ulusalcıların, diğer cephesinde ılımlılık maskesine bürünmüş islamcı gericiilerin bulunduğu bu çatışmanın kısa vadede, en azından kavganın sürdüğü bu arenada çözülmesi ise mümkün görünmüyor.

Düzen içi çatışmada son gelişmeler...

Son kertede restleşme Anayasa’daki yeni türban düzenlemesi üzerinden yaşanmış oldu. Anayasa Mahkemesi’nin ilgili düzenlemeyi iptalinin ardından ulusalcı cenah zafer kazanmış bir havaya bürünürken, islamcı kesim ise bu havaya zehir zemberek açıklamalarla yanıt verdiler. AKP derinleşen çatışma içerisinde saldırgan tutumunu terketmemekte kararlı olduğunu ilan etti. Elbette bunun gerisinde AKP’nin arkasındaki geniş destek yatmaktadır. Bu destek, bugün en azından düne oranla daha “sessiz” veriliyor olsa da, AKP’nin sırtını emperyalist odaklara yasladığı biliniyor.

AKP’nin seçim “zaferinin” en büyük destekçisi emperyalist güçler, AKP’yi kapatma davasını sert bir dille eleştirmekle birlikte, yine de krizi AKP lehine çözebilecek, en azından AKP’nin elini güçlendirecek yeni bir takım adımlar atmaktan geri duruyorlar. Bunun arkasında ise açık ki emperyalist odakların, başta da ABD’nin bölgesel çıkarları yatmaktadır. Bugün için söz konusu kriz ABD’nin bölgesel çıkarları açısından biçilmiş kaftan durumundadır. ABD’nin bu tutumunu yerli işbirlikçilerinin ve uşaklarının ve başta da TUSİAD’ın konumlanışı belirlemektedir.

TUSİAD, AKP’nin politikaları ile bir sorunu olmamasına, düzenin “istikrarı” açısından AKP’yi bir avantaj olarak görmesine rağmen, AKP’nin yaslandığı ve mevzilerini güçlendirdiği sermaye gruplarının güçlenmesinden rahatsızlık duymaktadır. Ancak işbirliği halinde olduğu emperyalist güçlerin bugünkü konumlanışı TUSİAD’ın tutumunu da belirlemektedir. Bu yüzden TUSİAD’ın bugünkü sessizliğinin bir nevi zorunluluktan olduğu söylenebilir.

Gelinen yerde emperyalist odakların ve yerli işbirlikçilerinin sessizliğinin örtülü bir destek anlamına geldiği, AKP’nin rahat ve özgüvenli tutumlarından, islamcı gericiliğin sözcülüğünü yapan medyanın söylemlerinden rahatça anlaşılmaktadır. Zira kapatma davasının açılmasından türban düzenlemesinin iptaline kadar tüm gelişmelerde, çatışmanın saldırgan tarafı değişmemiş, her ne kadar kapatma davası sonrası AKP, lafızda “demokrasi” vb. kavramları daha sık

kullanır hale gelse de iddianameye karşı verdiği savunmadan siyasal ve iktisadi arenada attığı pratik adımlara kadar saldırgan tutumunu terketmemiştir. İlk defa hükümet gücünü elinde tutan bir siyasal odak, kendisine dönük saldırıları, hukuk devletini tartışmaya açarak, yargının toplum gözündeki bütün güvenilirliğini ayaklar altına alarak püskürtme yolunu seçmiştir. Ki bu islamcı gerici cephenin dokunulmazlıklara dokunduğu ilk olay da değildir.

Ulusalcı cephe ise kapatma davası, türban yasasının iptali vb. adımlarla saldırıya saldırı ile karşılık veriyor gibi görünse de bu kesim büyük oranda mevzi kaybetmiştir. Bugün yaptığı hamlelerle daha çok mevzi savunması yapmak derindedir. Zira islamcı odaklar hükümetten cumhurbaşkanlığına, YÖK’ten sermaye desteğine kadar ulusalcı cenahın bugüne kadar hakim olduğu birçok alanda kadrolaşmıştır. Gerçi ulusalcı cenahın dayandığı sermaye gücünün ağırlıklı bir kesimi de bugün AKP’nin izlediği politikalardan olumsuz

etkilenmemekte, hatta saldırı yasalarından doğrudan nemalanmaktadır. Ancak sermaye güçleri arasında bugüne kadar var olan dengeler değişmiş, islami gericiliğin yönetsel etki alanının genişliği, sermaye içerisinde de kendisine bağlı özel bir kesimin güçlenmesine yol açmıştır. Bu durum geleneksel tekelsel sermaye gruplarının etki alanını daraltmaktadır. Krizi bu ölçüde derinleştiren temel halkalardan biri de budur.

En nihayetinde bu krizin bir süre daha devam edeceği ve özgün bir gelişme yaşanmadığı ölçüde de başta ABD olmak üzere emperyalist odakların bölgesel çıkarları çerçevesinde çözümleneceği ortadadır. Krizden böylesi bir çıkış, hangi tarafın lehine olursa olsun, faturanın bir kez daha ülke emekçilerine ve bölge halkına kesileceği açıktır.

İşçi ve emekçiler düzen içi kamplaşmada ve çatışmada her iki kesime de yedeklenmemeli, rejim krizini bir olanağa dönüştürerek sermaye düzeninin çöküşünü hazırlamalıdır.

Mültecilere polis saldırısı!

Savaş, işgal, açlık, yoksulluk, politik vb. çeşitli nedenlerle ülkelerini terkederek başka bir ülke topraklarında yaşama savaşı veren mültecilerin yaşadıkları sorunlar oldukça ağır boyutlarda. Türkiye’de ise bu sorun daha derin yaşanmaktadır. Zira ne denli uygulandığından bağımsız olarak mültecilerin ve sığınmacıların hakları yasal olarak dahi tanımlanmamış durumdadır.

Kaçak yollarla ve sağlıksız koşullarda ülkeye girmeye çalışırken meydana gelen toplu ölümlerle, Festus Okey gibi kolluk güçleri tarafından infaz edilileriyle, açlık ve hastalıklarla gündeme gelen mültecilerin sorunları, Kırklareli Gaziosmanpaşa’da meydana gelen ölümle bir kez daha gündemleşti..

Kırklareli Gaziosmanpaşa Mülteci Kampı’nda Filistin, Irak, İran, Somali gibi ülkelere gelen mülteciler yaşadıkları hayvansı koşullara ve zorla sınır dışı edilmek istenmelerine karşı isyan etti. Kolluk güçleri, isyanlarını direnişe çeviren mültecilere operasyon düzenleyerek yanıt vermekte gecikmedi. Operasyonda bir mülteci öldürülürken çok sayıda kişi de yaralandı.

Mültecilerin hakları 1951 Cenevre Sözleşmesi tarafından tanımlanmış durumda. Ancak Türkiye 1951 Cenevre Sözleşmesi’ne taraf bir ülke olmasına rağmen sözleşmeye yönelik bir coğrafi kısıtlama koymuş durumda. Bunun anlamı Türkiye uluslararası hukuktan kaynaklanan bir yükümlülüğü yerine getireceğini belirtiyor. Ülkesine sığınan insanları geri göndermeyeceğini söylüyor. Uluslararası koruma kuralına uymuş görünüyor fakat bu uluslararası korumayı yaparken kişinin geldiği ülkeye de bakıyor. Avrupa’dan gelen mültecileri kabul ediyor. Avrupa dışından gelenleri ise sadece geçici olarak, Birleşmiş Milletler üçüncü bir ülkeye yerleştirmeye kadar koruyor. Ancak bunu dahi fiilen uygulamayarak mültecilere istediği gibi davranıyor. Gaziosmanpaşa’da zorla sınır dışı edilmek istenen mültecilerin yaşadıkları ise bunun en son örneği durumundadır.

1951 Mülteci Sözleşmesi ve diğer uluslararası insan hakları sözleşmelerine göre sığınmacıların ve mültecilerin belli bir takım hakları bulunuyor. Ciddi insan hakları ihlali riski altında bulunacakları bir ülkeye zorla geri gönderilmekten korunma, ayrımcılığa karşı korunma, din ve inanç özgürlüğü, kimlik ve seyahat dökümanları verilmesi, iş, barınma, eğitim, sağlık imkanlarının sağlanması, sınırdan yasa dışı yollardan yapılan girişler için verilen cezalardan korunma, seyahat özgürlüğü bu haklar arasında yer almaktadır..

Mülteciler insanlık dışı en ağır koşullarda, tıpkı bir hayvan gibi daracık mekanlara kapatılarak yaşamaya zorlanmaktadır. En insani ihtiyaçları ve talepleri dahi karşılanmamaktadır. Yanısıra kolluk güçlerinin uyguladığı keyfi baskı ve şiddete maruz kalmaktadırlar.

Türkiye gibi kendi halkına dahi açlık, yoksulluk, işsizlik dayatan, baskı ve zor uygulayan ülkelere, mültecilerin insani taleplerinin karşılanması sorumluluğunu hükümetlerden beklemek büyük bir yanılgı olacaktır. Zira tüm bu uygulamaların gerisinde burjuvazinin sınıf iktidarı vardır. Mülteci sorununa yaklaşımı da bundan ayrı düşünmek olanaklı değildir. Türkiye, sadece mültecilere yaklaşımı ile değil ama bir bütün olarak işçi ve emekçilere yaklaşımı ile de bunu çoktan kanıtlamıştır.

Sorunların kaynağına yani kapitalist sisteme karşı ortak mücadele tüm insanlığın bir görevi olarak önümüzde durmaktadır.

THY, Telekom, lastik, cam...

Grev bayrağı yükseliyor!

Geçen yaz THY çalışanlarının greve çıkması ihtimali belirlediğinde bunu ciddiye alan kişi sayısı çok da fazla değildi. İnsanlarda sözleşmenin işverenin istediği şartlarda imzalanacağı ya da hükümetin grevi yasaklayacağı beklentisi hakimdi. Son yıllarda greve çıkan işçi sayısı o denli düşmüş ve bu mücadele silahı o kadar etkisiz kılınıp unutturulmuştu ki, insanların pek çoğu THY gibi önemli bir işletmede çalışanların greve çıkabileceğine ihtimal vermiyordu.

Ancak sınıf cephesinde artık bir şeylerin değişmeye başladığı 2007 1 Mayıs’nda ortaya çıkan tablodan sezilmekteydi. Nitekim THY çalışanları haklarını koruma ve bu uğurda greve çıkma konusunda son derece kararlı bir tutum sergilediler. Sürekli olarak grevi sendikanın istediği, çalışanların durumlarından memnun olduğu iddiasını yayan işveren grev oylaması istedi. Yaptığı hesap, baskıyla çalışanlara grev oylamasında hayır oyu kullanırmak ve sandıktan hayır çıkınca da bu sayede çalışanlar arasındaki birliği parçalamaktı. Fakat THY işçisi bu silahı tersine çevirdi. Grev oylamasından evet sonucu çıkması çalışanların birliğini güçlendirdi, kararlılığını perçinledi. İşveren cephesinde ise hesaplar alt üst oldu, bir süre sonra da işçilerin taleplerinin önemli bir bölümü kabul edilerek sözleşmeye imza atıldı. THY işçisi sadece kendi haklarına sahip çıkmakla kalmamış, grev gibi etkin bir mücadele silahının hem işçiler hem de sermaye tarafından yeniden hatırlanmasını da sağlamıştı. Hemen peşinden gelişen ve haftalarca süren Telekom grevi ise bu gelişmeyi daha da güçlendirmiş ve görünür kılmış, daha önce grev nedir duymamış genç ve örgütsüz işçiler arasında dahi bu mücadele aracına meşruluk kazandırmıştı.

Grev hakkının daha ilerden kazanılması ve daha etkin kullanılması açısından 2008 yılı önem taşımaktaydı. Zira 2008 yılı içerisinde hem bazı kritik TİS süreçleri vardı, hem de hükümetin aynı yıl içinde grev hakkıyla ilgili yasalarda belli düzenlemeler yapmayı planladığı biliniyordu. Şayet TİS süreçlerinde grev silahı etkili bir pazarlık unsuru olarak kullanılabilirse bu durum grev hakkının genişletilmesi ve daha ilerden kazanılması için uygun bir zemin oluşturabilirdi. Bu bakımdan başta metal, lastik ve cam olmak üzere 2008 TİS süreçleri bu yönüyle de kendini aşan bir anlama sahipti.

Bilindiği gibi 2008 1 Mayıs işçi sınıfı ve sermaye arasında gerçek bir irade savaşına tanıklık etti. Sergilediği onca zorbalığa karşın sermaye, Taksim iradesini kırmayı başaramadı ve 1 Mayıs sürecini asıl kazanan işçi sınıfı oldu. 1 Mayıs’ı kazanan işçi sınıfı toplamında 2008’i kazanma yolunda da önemli bir eşiği geride bırakmış oluyordu.

1 Mayıs’tan sonra gözler cam ve lastik sertörlerindeki TİS süreçlerine çevrildi. Zira her iki sektörde de işverenlerin dayatmaları sonucunda TİS süreçleri tıkanmıştı ve adım adım grev aşamasına gelinmekteydi. Ancak baştan beri adeta greve davetiye çıkartır tarzda davranan ve TİS’de işçi tarafına pek çok konuda teklif dahi sunmayan cam işvereni işin ciddiye bindiğini gördüğü anda tutum değiştirdi. Sendikanın ilan ettiği grev tarihine (3 Haziran) sadece bir gün kalmışken yapılan görüşmede işveren pürüz bulunan maddelerde sendikanın tekliflerinin önemli bir bölümünü kabul etmek durumunda kaldı ve sözleşme son anda imzalanmış oldu.

İmzalanan sözleşmeye bakıldığında, esneklik

türünden dayatmaların kabul edilmediği, yıllık yüzde 13 civarında ücret artışı sağlandığı, sosyal hakların önemli ölçüde artırıldığı, patronun işe giriş uygulamasına razı olduğu bir tablo karşımızda durmaktadır. Bu da son yıllarda yaşanan kayıpları tamamıyla telafi etmese de, işçiler açısından kazanımların ağır bastığı bir sözleşme anlamına gelmektedir.

Cam işvereni, durumun ciddiyeti konusunda son kez düşünmeye ve tutum değiştirerek sözleşmeyi imzalamaya iten şeyin, sadece birkaç gün önce (31 Mayıs) coşku ve kararlılıkla başlamış bulunan lastik grevi olması ihtimali oldukça yüksektir.

Lastik sektöründe aylardır devam eden sözleşmeler, patronun kazanılmış haklara göz dikmesi ve “eşit işe eşit ücret” uygulamasına karşı çıkması nedeniyle çıkmaza girmiş, sendika 31 Mayıs’ta greve çıkılmasına karar vermek durumunda kalmıştı. Gene de grevden bir gün önce yapılan son görüşmede sendikanın ve patronun karşılıklı teklifleri arasındaki maliyet farkı oldukça azalmış olduğu için sendika yönetimi durumdan memnundu ve sözleşmeye imza atma yanlısıydı. Sabah saatlerinde fabrikaları dolaşan Lastik-İş yöneticileri sözleşmede geline son durumu aktardılar ve greve çıkılıp çıkılmayacağını belirlemek için oylama yaptırıldılar. İşçilerin ezici bir çoğunluğu greve çıkılması yönünde oy kullandı ve pankartlar asılıp grev başlatıldı.

Patron ve sendikanın teklifleri arasındaki fark bu denli küçülmüşken, işçilerin ezici bir çoğunluğunun grevden yana oy kullanması ve grevin başlatılması “Ayda 3 milyar para alıyorsunuz, 80 milyon için greve mi çıkılır” türünden eleştirilerin yapılmasına da neden oldu. Oysa coşkuyla, kararlılıkla grev halayına tutuşan 4 bin lastik işçisinin tek derdi üç kuruşun hesabı değildi. Elbette ücret zammı da önemliydi fakat işyerinde daha düzgün koşullarda çalışmak ve insan yerine konulmak onlar için daha önemliydi. Bundan önceki yıllarda lastik sektöründe her defasında grev kararı alınmış, fakat her defasında da hükümet keyfi gerekçelerle yasaklayarak grev hakkını çiğnemişti. Bundan cesaret alan patronlar, fabrikaları işçiler için bir çalışma kampına çevirmişti. İşçilerin birazcık olsun soluk almasını sağlayan 6-2 vardiya sistemi kaldırılarak 6-1 sistemine geçilmişti. İşçiler bu nedenden dolayı bu kez mutlaka greve çıkılması gerektiğini düşünüyorlardı. Patronların ve onların uşağı durumundaki fabrika yöneticilerinin her fırsatta hissettirdikleri “*Siz nasıl olsa greve çıkamazsınız, çiksanız bile hükümet yasaklar*” yaklaşımı işçilerdeki

öfkeyi ve grev isteğini daha da güçlendiriyor, Telekom grevinin hükümetçe yasaklanmamış olması bu kez kendi grevlerinin de yasakla engellenemeyeceği düşüncesini besliyordu.

Sonuçta greve çıkıldı. 14 gün süren grev sonunda çok da kötü olmayan bir sözleşmeye imza atıldı. İşçilerin önemli bir bölümü 6-2 sistemine geçilmeden sözleşmenin imzalanmasına karşıydı. Buna rağmen sendika yönetimi diğer anlaşmazlık maddelerinde işverenin geri adım atmasını fırsat bilerek sözleşmeyi imzaladı.

Sonuç üzerinden bakıldığında 6-2 sistemi yeniden kazanılamasa da işçilerin taleplerinin önemli bir bölümünün elde edildiği görülmektedir. Her şeyden önce kölelik yasasının yıllık izin, geçici işçi, fazla çalışma, çalışma süreleri gibi temel konularda öngördüğü hak gasplarının sözleşmeye yansıtılması engellenmiştir. Ücret ve sosyal haklarda da belli kazanımlar elde edilmiştir.

Son 8 yıllık tablo üzerinden bakıldığında lastik sektöründe greve çıkılması, hükümet tarafından bu kez yasaklanmaması ve belli kazanımlarla sonuçlanması dahi başlı başına önemli bir gelişmedir. Lastik sektöründe yasak zinciri kırılmıştır ve bundan sonra sözleşme dönemlerinde işçilerin eli hem işveren ve hükümet, hem de sendika yöneticileri karşısında çok daha güçlü olacaktır. Lastik işçilerinin ezici bir çoğunlukla greve sahip çıkmaları ve yüksek bir moralle eylemi sürdürmeleri burnundan kıl aldırmayan patronu iki hafta içerisinde masaya oturtmuştur. Hükümetle grevi yasaklama pazarlıkları yürüten ve anlaşılan o cenahtan umdukları desteği bu kez bulamayan patronlar, işçilerin taleplerinin bir kısmını kabul etmek zorunda kalmışlardır. Yıllardır süren yasak zincirinin kırılmış ve gayri meşru ilan edilmiş olması, belli kazanımlarla sonuçlanması ve esas olarak da taban iradesine dayanması lastik grevinin ayırt edici özellikleridir. Bunlardan dolayı da sermayeye karşı mücadelede elde edilmiş önemli bir kazanım niteliğindedir. 2008’in kazanılması yolunda 1 Mayıs’ın ardından ikinci önemli adım lastik grevi ile atılmıştır.

Şimdi sırada metal TİS’leri var. Metal TİS görüşmelerinin de en az cam ve lastik kadar çekişmeli geçeceği şimdiden kesindir. Muhtemelen belediyelerde de benzer gelişmeler yaşanacaktır. Sendikalar yasasının ve grev/TİS yasasının işçiler lehine düzenlenmesinin yolu hükümet kapılarında ILO yollarında nefes tüketmekten değil, eylem alanlarında, grev meydanlarında mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Lastik grevi sona erdi...

Kocaeli ve Adapazarı’ndaki lastik fabrikalarında 31 Mayıs 2008 tarihinde başlayan ve 4 bin lastik işçisini kapsayan grev, 13 Haziran günü toplu sözleşmenin imzalanması sonucu bitti. Lastik-İş Sendikası üyeleri 14 Haziran günü işbaşı yaptılar.

İmzalanan toplu sözleşme maddeleri Lastik-İş Sendikası tarafından kamuoyuna ayrıntılarıyla duyurulmasa da basına açıklama yapan Lastik-İş Sendikası Genel Başkanı Abdullah Karacan ilk 6 ayda yüzde 4, ilk yıl toplamında ise yüzde 14 zam yapıldığını ifade etti.

2. yıl için işçilere enflasyon oranında zam yapılırken sosyal haklar aynı kaldı. İşe yeni giren işçilerle diğer işçiler arasındaki ücret eşitliği ise toplu sözleşmenin diğer bir korunan maddesi olarak gözüküyor. İşçilerin sağlık sigortalarında da boşluk yok.

Sendika, grev uygulamasının devreye sokulmasıyla sonuçlanan toplu sözleşme görüşmelerinde ilk aylık dilim için yüzde 6, ikinci yıl için de enflasyon artı 1 puan zam istiyordu.

Resmi işsizlik rakamları açıklandı...

İşsizliğin kaynağı kapitalizme karşı mücadeleye!

Resmi istatistik verilerine göre işsizlik oranı Şubat-Mart-Nisan döneminde **yüzde 0.3** oranında yükselerek **yüzde 10.7**'ye ulaştı. Türkiye genelinde işsiz sayısı geçen yılın aynı dönemine göre **95 bin** kişi artarak **2 milyon 496 bin** kişiye yükseldi. Tarımda çalışan kişi sayısında ise **198 bin** kişi azalma görüldü. Türkiye'de çalışma çağında **49 milyon 752 bin** kişi olmasına karşın sadece **20 milyon 752 bin** kişi çalışıyor. İş arayan işsizler de dahil edildiğinde işgücüne katılanların oranı yüzde **46.7**'de kalıyor. Çalışabilecek yaştaki **26 milyon 503** bin kişi ise iş bulmaktan umidini kesti.

Bu rakamların gerçeği yansıtmadığı düşünüldüğünde dahi işsizliğin ulaştığı düzey korkunçtur.

Kapitalizm işsizlikten besleniyor...

İşsizlik burjuvazinin elinde, işçi sınıfının mücadelesinin önünü kesen, işçileri bölen ve denetim altında tutan bir silahtır. Sermaye sınıfı bu silahtan çıkarları doğrultusunda en iyi bir biçimde yararlanmaya çalışır.

Çalışma koşullarının iyileştirilmesi amacıyla yürütülen her türlü mücadele ve örgütlenme girişimi işten atma tehdidi ile kırılmaya çalışılır. Grev ve direnişleri kırmak için de kapıda hazır bekleyen işsizler ordusundan yararlanılır.

İşsizlik sorunu her geçen yıl artarak devam etmektedir. İşsizlik oranındaki bu artış kapitalist büyük işletmelerde taşeronlaştırmayı; orta ve küçük işletmelerde ise sigortasız çalışmayı tetiklemektedir. Bu nedenle küçük ve orta işletmeler, en ufak bir sorunda işçileri işten atmakta, işçilik maliyetlerini düşürmek için uğraşmaktadırlar. Milyonlarca işçinin sigortasız çalıştırılması, asgari ücretin dayatılması, iş saatlerinin uzatılması vb. saldırıların hayata geçirilmesinde kapitalistlere kolaylık sağlayan temel konu yaygın işsizliktir. İkincisi ise işçilerin örgütsüzlüğüdür.

Rekabet, burjuvaziye üretim araçlarını ve teknolojiyi sürekli olarak yenilemek zorunda bırakmaktadır. Zira üretim araçları ve teknolojiyi yenilemeyen burjuvazinin ayakta kalma ihtimali bulunmamaktadır. Rekabete dayalı, anarşik üretim biçimi, kaçınılmaz olarak yedek sanayi ordusunun daha da artmasına yol açmaktadır. Bu nedenle sermaye iktidarı koşullarında işsizliğe çözüm beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eş değerdedir.

Kapitalizm işsizlikten beslenir. Bu nedenle kapitalizm, kaynağı olduğu işsizlik sorununu çözmekten özenle kaçınır. İşsizlik sorununu çözmek bir yana, kapitalizm, işsizliği sürekli olarak artıracak politikalara dört elle sarılır. Bu politikanın yıkıcı sonuçları nedeniyle milyonlarca işçi işini kaybeder. Fiziki ve moral yönünden yıpranır ve yozlaşır.

Kapitalistler, işsizliğe çözüm getirmek bir yana, aşırı kâr hırsı uğruna işsizlik ve sefaletin daha da boyutlanmasına neden olurlar. Sermayedarlar, kriz dönemlerinde, krizden etkilenme yalanının arkasına sığınarak iyice pervasızlaşırlar. Gözlerini kırpmadan yüzbinlerce işçiyi kapının önüne koyarlar. Geride kalan çalışanlara ise sefalet ücreti dayatırlar.

Az işçiye çok iş yaptırılması politikası çerçevesinde tüm kapitalistler ortaklaşmışlardır. Zira

artı değer sömürüsüyle elde edecekleri kârlarını katlamalarının başka bir yolu bulunmamaktadır. Sermaye sınıfı böylece istihdam oranını sürekli olarak düşürmektedir.

Kapitalizmin egemenliği koşullarında, işsizlik, işçilere karşı kullanılan etkin bir silahtır. Burjuvazi sadece işçilerin bir kısmını işsiz bırakmakla kendini sınırlamaz. Aynı zamanda işsizlik silahını çalışanlara karşı tehdit olarak da kullanır. Böylece kapitalistler işçileri daha uzun süre ve daha ucuz ücretle çalıştırma olanağını elde ederler.

İşsizliği üreten kapitalist sistemin bizzat kendisidir. Bu sistem ayakta kaldığı sürece işsizlik de var olacaktır. Sermaye sınıfı zaman zaman işsizliğe karşı mücadele ettiği yalanına dört elle sarılmaktadır. Oysa uyguladıkları politikalarla, dayattıkları ağır ekonomik-sosyal yıkım programlarıyla işsizliği daha da boyutlandıranlar, kapitalistlerin kendileridir.

İşsizlik toplumsal çürümeyi tetikliyor!

İşsizlik sadece iktisadi bir olgu olarak tanımlanamaz. İşsizlik aynı zamanda, işsizlerde derin sosyo psikolojik ve kültürel yaraların açılmasının zemini. İşsiz, üretimden kopmuş, koparılmış insan demektir. Kapitalist üretim içinde de olsa işçiler, kendi yaşamlarını disipline ederler. İşsiz, 8-10 saatini çalışarak geçiren işçiden farklı olarak, tamamen boşluktadır. İşçi için üretim sonrasında zaman öldürülen kahvehane vb. yerler, işsizler için sürekli gidilen yerlerdir. Tam da bu koşullar çürüme ve yozlaşmanın önünü açar.

Kriz dönemlerinde çığ gibi büyüyen işsiz kitleler oluşur. İşsizler, çaresizlik içinde kahve köşelerinde kumara, sokak başlarında fuhuşa itilerek yozlaşma ve çürümenin bataklığına terkedilirler. İşsizlikten dolayı cinnet geçirerek intihar edenlerin, hırsızlık yapanların, psikolojik dengesi bozulanların sayısı bu nedenle sürekli olarak artar.

Sonuç olarak, her koşulda yozlaşma, insani çürüme, işçi ve emekçilerin yerleşik değerlerinden kopuş işsizlik zemininden beslenir. Hatta bir süre sonra, bu eğilimin bizzat kendisi yerleşik değerlerinden biri haline dönüşür ve en uygunsuz para kazanma yolları, en dizginsiz ahlak dışılık kanıksanır hale gelir.

İşsizliğin panzehiri sosyalizmdir!

Her türlü kötülüğün kaynağı olan kapitalist düzen yıkılmadığı koşullarda işsizlik sorunu artarak devam eder. İşsizliğin kalıcı ve tam çözümünün biricik yolu, işçi sınıfının devrimci iktidarı olan sosyalizmdir. Ancak bu genel doğru işsizliği azaltıcı tedbirlerin alınması için, emeğin korunması talepleri çerçevesinde mücadele etmeyi ertelemek gibi yanlış bir anlayışı asla içermez.

İşsiz kitlelerin işçi sınıfının bir parçası olduğu ve kurtuluşlarının da ortak mücadeleyi gerektirdiği gerçeğinden hareket ederek işsiz kitleleri mücadeleye çekmek sınıf bilinçli öncü işçilerin görevidir. Sermaye sınıfı işsiz kitleleri diğer sınıf kardeşlerine karşı kullanmaya, ideolojik olarak onları çürütmeye ve yozlaştırmaya çalışmaktadır. Bu silah kapitalistlerin elinden alınmalıdır. Bu ise yıkım programlarının püskürtülmesi için birleşik örgütlü bir mücadelenin yükseltilmesiyle mümkündür. Krizin faturasının kapitalistlere ödettirilmesi talebiyle yükseltilecek bir mücadele, işsizliğin bir saldırı aracı olarak kapitalistler tarafından kullanılmasının zeminini yok etmenin biricik yoludur.

“Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi” yakıcı talebi, tüm işsizlerin, işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesini örgütlemek için yükseltilmelidir.

Ankara BDSP'den TÜMTİS ziyaretleri...

Ankara BDSP olarak 13 Haziran günü sermaye devletinin komplosuyla tutuklanan ve 200 gün keyfi olarak tecrit koşullarında tutulan TÜMTİS Ankara şube yöneticilerini ziyaret ettik.

İlk ziyaretimizde tutuklu sendikacı Selahattin Demir ile tutuklama saldırısı ve sonrasında devam eden cezaevi süreci üzerine sohbet gerçekleştirdik. Demir, cezaevi koşullarının hem tutuklular hem de ziyaretçiler için tam bir işkence süreci olduğunu, hastaneye götürülürken dahi tutukluların işkenceye maruz kaldığını vurguladı. Yaşanan tutuklama saldırısının işçi sınıfına ve örgütlülüklerine yönelik baskı ve sindirme amaçlı olduğuna değindi.

BDSP olarak gerçekleştirdiğimiz ikinci ziyaretimizde ise TÜMTİS Ankara Şube Başkanı Nurettin Kılıçdoğan'la görüştük. Şube Başkanı'yla gerçekleştirdiğimiz sohbet daha çok sınıf hareketi ve sol hareketin tablosu üzerine oldu. Yaptığımız ziyaretlerde 22 Haziran'da Sincan'da gerçekleştirilecek olan “Sincan İşçilerin Birliği Kurultayı” katılma çağrısı yaptık. Yapılan konuşmalarda sıkça sınıf dayanışmasının önemi üzerine vurgular yapıldı.

BDSP Ankara

15-16 Haziran'ın 38. yıldönümünde tersane işçileri anıldı...

TİB-DER: “15-16 Haziran mücadelemize ışık tutuyor!”

Tuzla tersaneler havzasında kölece çalışma koşullarına, iş cinayetlerine karşı mücadelesini sürdüren Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER), 9 Aralık 2007 tarihinde gerçekleştirdiği 2. Tersane İşçileri Kurultayı kararlarını yaşama geçiriyor. Bir sonraki kurultayın “grev” gündemli toplanmasını karar altına alan Tersane İşçileri Birliği, kurultayın bir diğer kararı olan “15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin yıldönümünde tersanelerde iş cinayetine kurban giden işçileri anma etkinliği” yapma kararını 15-16 Haziran'ın 38. yıldönümünde hayata geçirdi.

Tersane işçileri uzun soluklu bir ön çalışmanın ardından 15 Haziran günü başarılı bir etkinlikle yitirdikleri tersane işçisi sınıf kardeşlerini andılar, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'ni selamladılar. TİB-DER üyesi tersane işçileri 15 Haziran akşamı Kartal Pembe Köşk Düğün Salonu'nda gerçekleştirilen etkinliğe gelenek olduğu üzere pankart açarak sloganlarla geldiler.

“Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak / TİB-DER” pankartı ve mücadele taleplerinin yer aldığı dövizlerle gelen işçiler “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarını coşkuyla attılar. Salona yürüyüşle gelen işçiler katılımcılar tarafından alkışlarla karşılandılar.

Kitlenin salonu doldurmasıyla başlayan etkinlik, tersanelerde yaşamını yitiren işçiler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Sunuculuğunu Av. Zeycan Balcı Şimşek'in yaptığı gece, tersane işçilerinin attığı sloganlarla sürdü.

Sonbaharda ‘grev’ kurultayına...

Gecenin açılış konuşmasını yapan TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu 2. Tersane İşçileri Kurultayı'nda karar altına aldıkları 15-16 Haziran etkinliğini hayata geçirdiklerini söyledi. Yine aynı kurultayda karar altına alınan “grev gündemli kurultay örgütleme” hedefini sonbahara doğru gerçekleştireceklerini duyurdu. Konuşması sık sık direniş sloganlarıyla kesilen TİB-DER Başkanı, tersaneler havzasında hak gasplarının sürdüğünü ifade etti.

Havzada; iş cinayetlerine, ücret gasplarına karşı yürütülen mücadelede daha güçlü birlikteliklere ihtiyaç olduğu vurgusu yapan Nihadioğlu, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 38. yıldönümünde mücadeleye rehber olduğunu belirtti. Tersane İşçileri Birliği'nin 3. süni gerçekleştireceği kurultayın önemine değinerek konuşmasını noktaladı.

Ekrem Bektaş aramızda!

Etkinlik, 14 Haziran 2005 tarihinde iş cinayetine kurban giden Ekrem Bektaş'ın annesinin (Emine Anne) yaptığı konuşma ile devam etti. Emine Anne iş cinayetlerine karşı önlemlerin alınmadığını söyleyerek “millet ölmesin, gençler ölmesin, analar ağlasın!” dedi ve etkinliğe katılan herkese teşekkür etti. Emine Bektaş'ın etkileyici konuşması sırasında salonda “Ekrem Bektaş aramızda!” sloganı yankılandı.

TİB-DER'in tersaneler havzasındaki mücadele

sürecinin de anlatıldığı gecede derneğin havza içinde ve dışında gerçekleştirdiği eylemlerden oluşan sinevizyon gösterimi yapıldı. Gösterim işçiler tarafından ilgiyle izlendi.

Gerçek çözüm tabana dayanan bir mücadelede!

Etkinlik programı BDSP temsilcisinin kürsüden yaptığı konuşmayla devam etti. Tersane işçilerinin yürüttüğü uzun soluklu mücadelenin takipçisi ve destekçisi olduklarını söyleyen BDSP temsilcisi, tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinin sözün bittiği yere geldiğini ifade ederek işçilerin tabandan doğru gerçekleştireceği örgütlülüğe dayalı bir sürecin havzadaki mücadelenin önünü açacağını altını çizdi.

Bilgesu Erenus, Mehmet Esatoğlu ve Funda İslam'ın birlikte hazırladıkları “Payidar Tersanede” isimli gösterim ise etkinliğe katılanlar tarafından ilgiyle izlendi. Kapitalist sistem içerisinde tek başına kurtuluşun olanaksızlığını anlatan gösterim ayakta alkışlandı.

TİB-DER'in gecesine İzmir'den gelerek konuk olan Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu'nun sergilediği “Umut Kimde?” oyunu ilgiyle izlendi. Oyun sırasında salondan “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı yükseldi.

Etkinliğe mesajlar...

Geceye; BİR-KAR, Ekim Gençliği, İstanbul Liseli Gençlik Platformu, ÇAM-DER, OSİM-DER, Küçükçekmece İşçi Platformu, Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu, KÖZ Gazetesi mesaj gönderirken etkinliğe Yapı Yol Sen İstanbul Şube, BES 3 No'lu, Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir, ÜİD-DER, Kurtuluş Sosyalist Dergi, Partizan, DHP de katıldılar.

Geceye ayrıca tersane işçilerine verdiği eğitim seminerleriyle mücadele sıcaklığını paylaşan Yazar Volkan Yaraşır da dayanışma mesajı gönderdi. Tersane işçilerinin mücadelesine destek verdiğini belirtti.

ÇHD İstanbul Şubesi adına Av. Bülent Şimşek kürsüden yaptığı konuşma ile geceyi selamladı.

Kartal Folklor Derneği Halk Oyunları Grubu da etkinliğe katılarak kitleyi halaya kaldırdı. Hasan Ali Sezer ve Grubu ve Samet Günel sahne aldılar.

“Ne geçmiş tükendi ne de yarınlar... 15-16 Haziran ruhuyla tersanelerde grev ateşini yakmaya!”, “GİS-BİR bizi kavgaya davet etti. Davetleri kabulümüzdür!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Patronlar sarayda işçiler mezarda!” pankartlarının asılı olduğu etkinlik salonunda tersane işçilerinin mücadele taleplerinin yazılı olduğu pankartlar da yer aldı.

350 kişinin katıldığı etkinlikte baştan sona mücadele coşkusu korundu. Program, tersane işçileri tarafından ilgiyle izlendi.

Konuşmalar boyunca sloganlar hiç susmadı. Etkinliğin kapanış konuşmasını yapan TİB-DER Başkanı 16 Haziran günü gerçekleştirilecek olan eyleme çağrı yaptı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

15 Haziran 2008 / Kartal

Tersanelerde 16 Haziran eylemi...

Tersanelerde yaşanan iş cinayetlerine ve kurlsız çalışmaya karşı Limter-İş Sendikası 16 Haziran günü greve çıkma çağrısında bulunmuştu. Yapılan çağrı duyarlı, ilerici, devrimci kamuoyu tarafından da desteklenmişti. Havzada çalışma yürüten sınıf devrimcileri ise söz konusu eylemin ‘grev’ olmaktan uzak olduğunu, ancak havzanın temel bir gücü olarak, tersane işçilerinin sorunlarını gündeme alan ve dayanışma amacını taşıyan bir eyleme katılacaklarını ifade etmişlerdi.

Eylem sabah 7.00 sıralarında Limter-İş Sendikası önünde toplanan 200 kişilik grubun Tuzla Gemi önüne doğru yolu keserek yürümesi ile başladı. Yürüyüşe geçen kitle Tuzla Gemi önünde sendikalar, reformist partiler, devrimci güçler ve üniversite öğrencileri gibi eyleme destek vermek için orada bulunan gruplar ile birleşti. Sayısı 700’ü bulan kitle saat 7.50’de Tuzla Gemi önünü trafiğe kapattı.

Ağırlığını tersane dışından desteğe gelen güçlerin oluşturduğu grupta işçi katılımının azlığı dikkat çekti.

Dargrupçu zihniyet iş başında!

Sabahın erken saatlerinden itibaren pankartı ile birlikte alanda bulunan Tersane İşçi Kurulu ise Limter-İş Sendikasının dargrupçu-dükkancı zihniyetinden nasibini aldı. İşçi Kurulu’na pankartını kapatırmak için müdahale eden Limter-İş’lilerin tutumu yer yer saldırıya varan bir tarza dönüştü. Kısa süreli arbedenin ardından pankart kapatılmadı ve gerginlik kısmen sona erdi.

Eyleme destek arttı

Saat 8.45’te DİSK’e bağlı sendikalar kortej oluşturarak Tuzla Gemi önüne geldiler. En önde açılan DİSK pankartının ardında DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ve diğer BMİS yöneticileri yer aldılar. Ardından Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, Genç-Sen ve Nakliyat İş de pankartlarıyla kortejde yer aldılar. DİSK sendikalarının ardından ise Yurtsever Cephe İşçi Birliği ve Tersane İşçileri Birliği Derneği yürüdü.

TİB-DER eyleme “Gemileri yaktık geri dönüş yok!” pankartı ve “Sınıfa karşı sınıf savaşı!”, “Tersane işçisi köle değildir!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Taşeronluk sistemi kaldırılın!”, “Artık yeter, ölmek istemiyoruz!” dövizleri ile katıldı.

Saat 9.15’te Tuzla Gemi önüne gelen ses aracından konuşmalar yapılmaya başlandı. Limter-İş yöneticileri buradan yaptıkları duyuru ile Limter-İş dışındaki tüm pankartların kapatılması çağrısı yaptılar ve bunun sendikanın kararı olduğunu ifade ettiler. Kürsüden yapılan pankart kapatma çağrıları bire bir sözlü olarak da devam etti. Limter-İş yöneticileri Tersane İşçileri Birliği’nin yanına gelerek TİB-DER pankartının kapatılmasını istedi. TİB-DER ise pankartın kapatılmayacağını belirtti. Kısa süren gerginliğin ardından tartışma sona erdi. TİB-DER pankartı kapatmamakta kararlı olduğunu belirtti. Tersane İşçi Kurulu da pankartını kapatmayacağını açıkladı. Limter-İş yöneticileri Proleter Devrimci Duruş imzalı dövizleri de kapatırmaya çalıştılar ancak PDD okurları da dövizleri kapatmayı reddettiler.

Eyleme KESK İstanbul Şubeler Platformu, TÜRK-İŞ İstanbul Şubeler Platformu sendikalarının yöneticileri, Deri İş Sendikası ve DESA işçileri, Nakliyat İş Sendikası ve Arçelik işçileri, ESP, DİP Girişimi, İşçi Gazetesi, HKM, Halkevleri, DHP, Partizan, BDSP, Alınları alanda yerlerini aldılar. “Sosyalizmde ısrar, insanlıkta ısrardır” pankartıyla eyleme katılan DTP İstanbul İl örgütü, coşkusu ile dikkat çekti. TÜMTİS’te örgütlendikleri için işten atılan Ünilever işçileri de yaklaşık 100 kişilik kortejleriyle ve coşkulu sloganları ile eyleme desteğe geldiler. Yine TAREM tarafından geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen “Dünya Genç İşçi Buluşması 2008 / Türkiye”ye yurtdışından katılan çeşitli güçler tersane işçilerinin mücadelesine destek için eyleme katılanlar arasındaydı.

Eylem için toplanan kitlenin sayısı 2000’e ulaştı.

Tuzla Gemi önünde davul zurna eşliğinde halaylar çekildi.

Saat 11.45’te DİSK Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Cem Dinç söz alarak kitleye seslendi. Dinç konuşmasında yaşanan iş cinayetlerine değindi. Bugün bir grev gerçekleştirdiklerini iddia eden Dinç, bu “grev” için haftalar öncesinden hazırlıklara başladıklarını belirtti. “Grevi” baltalamak için patronların türlü önlemler aldığına da değinen Dinç, işçilerin atılmak ile tehdit edildiğini vurguladı.

Cem Dinç’in ardından DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi söz aldı. Konuşmasında 27 Şubat’ta ortaya konulan taleplerin gerçekleştirilmediğini ifade eden Çelebi ellerini taşın altına koymaya hazır olduklarını ve bu mücadelenin peşini bırakmayacaklarını vurguladı.

Konuşmalar ile beraber eylem yavaş yavaş dağılmaya başladı. Tersane İşçileri Birliği Derneği de sloganlarla alandan ayrıldı. TİB-DER Tuzla Gemi’nin önünden dernek binasına kadar sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi.

Tuzla Gemi önündeki bekleyiş Venezüella, Şili, Arjantin ve Brezilya’dan gelen konkların konuşmalarıyla devam etti. Konuşmaların ardından ise konserlere geçildi.

Sendikaların, kitle örgütlerinin, siyasi partilerin ve ilerici kamuoyunun katıldığı işsiz “grev”, saat 15.00 sıralarında Kanber Saygılı’nın yaptığı konuşmanın ardından son buldu.

Kızıl Bayrak / Tuzla

16 Haziran 2008 | Tuzla

Tersanelerle dayanışma eylemlerinden...

İzmir...

KESK Şubeler Platformu ve TMMOB İzmir İl Koordinasyon Kurulu 16 Haziran günü Konak eski Sümerbank önünde bir basın açıklaması yaparak 15-16 Haziran İşçi Direnişi’ni ve tersane işçilerinin mücadelesini selamladı.

Saat 12:00’den itibaren toplanmaya başlayan kitle 12:30’da sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Kısa bir yürüyüşün ardından basın metninin okunmasına geçildi. Basın metnini KESK dönem sözcüsü Ramis Sağlam okudu. Açıklamasına 15-16 Haziran Direnişi’ni önceleyen dönemi anlatarak başlayan Sağlam, direnişin tarihteki öneminden bahsetti.

Sağlam tersanelerde yaşanan insanlık dışı koşulları da değerlendirdi. Açıklamada YÖRSAN, TEGA ve DESA gibi pek çok direniş selamlandı, tüm bu direnişlerle dayanışma çağrısı yapıldı.

Sağlam’ın ardından DİSK adına BMİS İzmir Şubesi Başkanı Ali Çeltik ve TMMOB Başkanı birer konuşma yaptılar.

Eylemde “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Her yer Tuzla, her yer direniş!”, “Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Tersane işçisi yalnız değildir!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçi memur el ele-genel greve!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

KESK Şubeler Platformu ve TMMOB İzmir İl Koordinasyon Kurulu’nun ortak düzenlediği eyleme DİSK ve Türk-İş’e bağlı sendikaların yanı sıra reformist partiler ve devrimci güçler de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Adana...

Tersanelerde yaşanan iş cinayetlerine karşı 16 Haziran günü bir eylem gerçekleştirildi.

DİSK Genel İş Sendikası önünde toplanan kitle “Tuzla tersanelerinde işçi ölümlerinin sorumlusu AKP’dir, 15-16 Haziran işçi direnişini unutmayacağız!” ve “DİSK Çukurova Bölge Şube” pankartları açarak ve yolun bir kısmını kapatarak sloganlarla İnönü Parkı’na doğru yürüyüşe geçti. İnönü Parkı’na gelindiğinde hazırlanan basın metnini DİSK Çukurova Bölge Şube Temsilcisi Kemal Aslan okudu.

Açıklamada 38 yıl önce DİSK’i ve bağımsız sendikaları yok etmek isteyenlerin bugün de çalışanları

açlığa ve örgütsüzlüğe mahkum etmeye çalıştığı söylendi. IMF ve DB politikaları sonucunda sosyal güvenlik ve sağlık hakkının ortadan kaldırıldığı ve emekçilerin açlık sınırının altında yaşamaya mahkum edildiği vurgulandı. Açıklamada Tuzla’daki çalışma koşulları teşhir edildi.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem basın metninin okunmasının ardından atılan sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Bursa...

15-16 Haziran direnişinin 38. yıldönümünde Bursa’da tersane işçileriyle dayanışma eylemi gerçekleştirildi.

Saat 17.45’te AVP tiyatro önünde yapılması planlanan eylem kolluk güçlerinin engeli nedeniyle gecikmeli başladı. Geçtiğimiz günlerde AVP tiyatro önünde ve Heykel civarında basın açıklaması vb. eylem yapmak valilik tarafından yasaklanmıştı. Polis bu yasağı gerekçe göstererek yapılacak eyleme saldıracağını bildirdi. Bunun üzerine konuyu tartışan sendika başkanları, devrimci-ilerici güçlerin baskısıyla da yasak olan AVP tiyatro önünde yasağı protesto amaçlı 15 dakikalık bir oturma eylemi ve ardından yürüyüşle başka bir yerde basın açıklaması yapma kararı aldı. Polisle pazarlığa başlayan sendikacılar bir anda geri adım atıp oturma eylemini iptal ettiler ve slogsız bir şekilde Orhangazi Parkı’na doğru yürüneceğini söylediler. Sendika başkanlarının açık ihanetine karşı kitle alkış ve sloganlarla olayı protesto etmeye başladı. Bunun üzerine polis ve kitle arasında gerginlik yaşandı. Polisin saldırgan tavrına rağmen kitle sloganlar ve alkışlar eşliğinde yürüdü.

Orhangazi Parkı’nda yapılan basın açıklamasını DİSK Bölge Temsilcisi BMİS Şube Başkanı Ayhan Ekinci yaptı.

Açıklamada “Tersane işçisi yalnız değildir!”, “Katil GİSBİR/devlet/sermaye hesap verecek!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Her yer Tuzla, her yer direniş!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Artık ölmek istemiyoruz!” sloganları atıldı.

Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

İşçi ve emekçi hareketinden...

Uzel'de sabır taşı...

Türk Metal Sendikası'nda örgütlü olan Uzel Makine işçileri fabrika önündeki bekleyişlerini sürdürüyorlar. 3 aydır ücretlerini alamayan Uzel işçileri 10 Haziran'da fabrika önünde toplanarak eyleme geçtiler.

İşçiler, 16 Haziran günü gerçekleştirdikleri eylemle ihanetçi kimliği gün yüzüne çıkmış olan Türk Metal yönetimine tepki gösterdiler. Uzel Makine'nin sahibi Önder Uzel ve Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek'i hedef tahtasına oturtan Uzel işçileri eylem sürecinde yanlarında göremedikleri Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek'i "Özbek başkan işçiye sahip çık!" sloganıyla protesto ettiler.

"Önder sende hiç vicdan yok!", "Önder gelecek bize hesap verecek!", "İşçi burada Tayyip nerede!" sloganlarıyla Uzel patronu Önder Uzel biriken öfkeden payına düşeni aldı.

Türk Metal şapkalarını giyerek fabrika önündeki bekleyişlerini sürdüren yüzlerce işçi 16 Haziran günü gerçekleştirilen eylemde fabrika yöneticilerini içeri almadılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sendika hakkı için grev!

Son süreçte grev ve direnişlerin yoğun biçimde yaşandığı Gebze'de yeni bir grev daha başladı. E-Kart işçileri 15-16 Haziran'ın 38. yıldönümünde greve çıktılar.

Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası, Eczacıbaşı ve Giesecke&Devrient ortaklığındaki Elektronik Kart Sistemleri A.Ş 16 Haziran günü greve çıktı. Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu E-Kart işyerinin Basın-İş Sendikası'nın işyerindeki TİS hakkını görmezden gelmesi üzerine başlayan grev çeşitli baskılarla sindirilmeye çalışıldı.

Gerek uluslararası gerekse de Türkiye içinde birçok bankayla anlaşmalı olarak çalışan E-Kart A.Ş kendi alanındaki üretimin %80'ine sahip durumda. İş Bankası, Akbank başta olmak üzere birçok özel bankayla anlaşması bulunan Eczacıbaşı ortaklığındaki işletmede örgütlenme çalışması yürüten Basın-İş Sendikası 2008 yılı başlarında işyerinde TİS yetkisi elde etti. Görüşme süreci boyunca sendikayı muhatap almayan Eczacıbaşı, işçileri greve zorladı. Basın-İş üyeleri 16 Haziran günü fabrika önünde gerçekleştirdikleri eylemle "Bu işyerinde grev vardır" pankartını işletmenin iki girişine de astılar.

Saat 16.00'da başlayan eylem; ROTOPAK'ta çalışan Basın-İş üyeleri de vardiya çıkışında otobüslerle gelerek destek verdiler. Türk-İş 1. Bölge ve Marmara Bölge Temsilcileri, Basın-İş Sendikası Genel Başkanı Yakup Akaya, Deri-İş Tuzla Şubesi, T. Harb-İş Anadolu Yakası Şubesi, T. Harb-İş İstanbul Şube, Yol-İş 1 No'lu Şube, Petrol-İş 2 No'lu Şube,

Petrol-İş Gebze Şubesi, Tez Koop-İş 2 No'lu Şube, Kristal-İş Gebze Şubesi, ÜİD-DER, Denizciler Sendikası, Deri-İş Genel Merkezi'nin destek verdiği greve Gebze Unilever depolarında sendikal örgütlenme mücadelesi veren TÜMTİS üyesi işçiler de coşkularını kattılar.

Eylemde yaptığı konuşmada destek veren sendikaları duyuran Basın-İş İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer herkese teşekkür etti. Eylemde Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak ve Basın-İş Genel Başkanı Yakup Akaya da konuştular. Eylem, grev pankartının asılmasıyla son buldu.

İşçiler; "Yaşasın sınıf dayanışması!", "E-Kart işçisi yalnız değildir!", "Sendika yoksa üretim de yok!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarını attılar.

60 kişinin beyaz yakalı statüsünde çalıştığı

işyerinde sendikanın 20 üyesi bulunuyor. Basın-İş üyeleri sendika hakkı için başlattıkları grevlerine destek bekliyorlar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Unilever işçileri şimdi de holding önünde!

Unilever'in paketleme ve yükleme işini yapan Çipa ve Şimşek isimli taşeron firmalarda çalışan işçiler işe geri dönme talebiyle eylemlerini sürdürüyorlar. İşten atma saldırısının hemen ardından coşkulu bir eylem gerçekleştiren

işçiler 13 Haziran günü de

Uluslararası Unilever fabrikasının Kadıköy'deki Türkiye Genel Müdürlüğü önünde eylem gerçekleştirdiler.

Uluslararası ölçekte pazar payı yüksek bir tekel olan Unilever'in Kadıköy Bostancı'daki Holding binasını eylem alanına çeviren TÜMTİS üyesi işçilerin coşkulu geçen eyleminde sloganlar hiç susmadı.

TÜMTİS Genel Merkez yöneticilerinin yanısıra Türk-İş'e bağlı sendika ve yöneticilerin katıldığı eylemde ilk olarak TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk konuştu.

Öztürk, yasal ve meşru haklarını sonuna kadar kullanacaklarını söyledi.

1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak da eylemde söz alarak Türk-İş olarak işçi kıyımının takipçisi olacaklarını söyledi.

TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel

Yılmaz ise yurtdışından Unilever işçileriyle dayanışma amacıyla gönderilen mesajları okundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sarı otobüs şoförleri eylemde!

TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılan 133 sarı

otobüs işçisi 16 Haziran günü Bursa Orhangazi parkında aileleriyle birlikte basın açıklaması gerçekleştirdi.

TÜMTİS adına basın açıklamasını Genel Sekreter Gürel Yılmaz okudu. Yılmaz yaptığı açıklamada Bursa Büyükşehir Belediye Başkanı Hikmet Şahin'in türlü hukuksuzluklarla işten atılan otobüs işlerinin haklı mücadelesini görmezden geldiğini söyledi ve "Sarı otobüslerde çalışan işçiler benim işçim değil, taşeron firmanın işçileri" diyerek sorumluluktan kaçılmayacağını belirtti. Açıklamada 15-16 Haziran Direnişi de selamlandı.

Basın açıklamasından sonra toplanan 35 bin imzayı Bursa Büyük Şehir Belediyesi'ne vermeye giden 6 işçi ve Genel Sekreter Gürel polislerin engeliyle karşılaştı. Bu keyfi uygulama işçiler tarafından "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganıyla yanıtlandı. Daha sonra kolluk güçleri yolu açmak zorunda kaldı.

Eyleme Petrol-İş, Tez Koop- İş ve Birleşik Metal-İş Bursa Şubeleri destek verdi. Eyleme yaklaşık 150 işçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Kühne+Nagel önünde eylem!

Carrefour işçileri, Gebze Depo'nun 1 Haziran 2007 tarihinde Kühne+Nagel işyerine devredilmesine karşı eylem yaptılar. Devir sürecinde iş

garantisi vaadi verilen işçiler 22 Ocak 2008 tarihinde iş haklarının feshedilmesine karşı 12 Haziran günü İkitelli Organize Sanayi Bölgesi'nde eylem yaptılar.

Taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırma sonucu işten atılan 45 işçiden Turabi Bölün, Cevat Okçuoğlu, Aşkın Atçı ve Özkan Aktaş'ın katıldığı basın açıklamasına Nakliyat-İş Gebze Şubesi de

16 Haziran 2008 / Uzel

16 Haziran 2008 / Gebze

13 Haziran 2008 / Unilever

destek verdi.

Tez Koop-İş Sendikası'nda işyeri temsilcisi olan işçiler sendikalarına tepkilerini dile getiriyorlar. Taşeronlaştırmaya karşı, Gebze Depo'nun Kühne-Nagel'e devriyle ilgili sendikanın hiçbir adımda bulunmadığını ifade ediyorlar.

Basın açıklamasında Tez Koop-İş Sendikası şu sözlerle eleştirildi: "...Tez-Koop-İş Sendikası'nın yöneticileri suçlarını gizlemek için bizlerin kendi üyesi olmadığımızı devrin 01/06/07 tarihinde gerçekleştiğini belirtiyorlar. Bizler yirmi yıllık üyeniz olan çalışanların ve en az beş yıllık üyeleriniz olarak soruyoruz: Taşerona devir edilirken tüm depoların (Adana, İzmir, Ankara, Gebze) yaklaşık üç yüz çalışını Tez Koop-İş Sendikası'nın üyesiydik. Taşeronlaşmanın ve de sendikasızlaştırmanın devam ettiği süreçte ne yazık ki çalışanların sendikası değil de Carrefour işverenin arka bahçesiymiş gibi sessizliğe bürünmeyi seçtiniz."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Karne gününde açıklamalar...

Eğitim-Sen, karnelerin verildiği gün olan 13 Haziran'da İstanbul ve Ankara'da basın açıklamaları yaptı. Eğitim-Sen 3 No'lu Şube'de düzenlenen basın açıklamasını Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri adına Yunus Öztürk okudu. Öztürk, eğitim sisteminin içinde bulunduğu durumu anlamak için ÖSS'de yaşanacak stresi görmenin yeterli olacağını ifade etti.

Ankara'da da karne gününde basın toplantısı gerçekleştiren Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, 2007-2008 öğretim yılının bitmiş olmasına rağmen eğitim ve eğitim emekçilerinin sorunlarının devam ettiğini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ayrımcılığa karşı eylem!

Tüm Bel Sen İzmir 1 ve 2 No'lu Şube üyeleri 11 Haziran günü İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne ait olan Eşrefpaşa Hastanesi'nde yaşanan ücret farklarını protesto etmek amacıyla eylem gerçekleştirdi.

'Bu işyerinde ayrımcılık vardır' yazan kokartları taşıyan kamu emekçileri, sloganları ile hastane kantininden idari hizmetler binası önüne kadar yürüyüş düzenledi.

Çalışanlar adına basın açıklamasını Tüm-Bel Sen 1 No'lu Şube İdari Sekreteri Hakan Öztürk yaptı. Öztürk, konuşmasında Eşrefpaşa Hastanesi'nde yaklaşık 15 yıldır sağlık çalışanlarına döner sermaye uygulanmadığını bundan dolayı da hastane çalışanları arasında ücret adaletsizliğinin her geçen gün büyüdüğünü söyledi.

Öztürk son olarak sorunun çözülmesi için İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin hastane çalışanlarıyla toplu sözleşme yapmasını istedi.

Sürgünlere karşı eylem...

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyeleri Sağlık İşleri Ankara İl Müdürlüğü'nde görev yapan 38 çalışanın, "yeniden yapılandırma" adı altında görev yerlerinin değiştirilmesini 13 Haziran günü gerçekleştirdikleri eylemle protesto ettiler.

İl Müdürlüğü önünde biraraya gelen BES'liler "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Sürgünler hemen geri alınsın!" sloganlarını attılar.

Alkış ve ıslıklar eşliğinde protesto gerçekleştiren BES üyeleri adına konuşan İşyeri Temsilcisi Murat Yazırhoğlu "Arkadaşlarımız emekçileri hiçe sayan politikaların yaşama geçirilmesiyle mevzuatına yabancı oldukları birimlerde görevlendirilerek huzursuz edildi. Daha kaçımızın yerinin değişeceği ise belli değil" diyerek üyeler hakkında verilen sürgün kararlarına tepki gösterdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

"Sürgünler bizi yıldıramaz!"

Adana'da geçtiğimiz günlerde ÇEAŞ Anadolu Lisesi'nde görev yapan Eğitim-Sen İşyeri Temsilcisi Sahil Onat'ın gerici uygulamalara karşı çıktığı için sürgüne gönderilmesine karşı 17 Haziran günü Eğitim-Sen önünden Valilik binasına yürüyüş gerçekleştirildi.

Eğitim-Sen önünden saat 13.00'te toplanan emekçiler "Sürgünler geri alınsın, baskılar bizi yıldıramaz!/Eğitim-Sen" pankartı açtılar. Eylemde Dev-Lis de "Öğretmenime dokunma liseler bizimle özgürleşecek!" yazılı

17 Haziran 2008 / Adana

pankart açtı. Kitle sloganlar eşliğinde Atatürk Caddesi'nin bir kısmını trafiğe kapatarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca önde Türk bayrağı ve Atatürk resminin taşınması dikkat çekti.

Alkış ve ıslıklarla Atatürk Caddesi'nden yürüyen kitle Ziyapaşa Bulvarı'ndan geçerek valiliğin bulunduğu caddeye geldi. Burada basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın metnini yönetim kurulu adına şube başkanı Güven Boğa okudu.

Türk Eğitim-İş'in de destek verdiği eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Tersanelerde ölümler bitmiyor...

Zonguldak'ın Ereğli ilçesi Dağlar Köyü tersaneler bölgesinde faaliyet gösteren "Ereğli Gemi" Tersanesi'nde çalışan 49 yaşındaki S.D.T isimli işçi 17 Haziran günü öğle saatlerinde birden fenalaşarak elektrik kablolarının üzerine düştü. Ağır yaralı olarak Ereğli Özel Anadolu Hastanesi'ne kaldırılan S.D.T'nin yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadığı belirtildi. İşçinin yapılan otopsisinde kesin ölüm nedeni belirlenemedi. Bu yüzden cesedi Ankara Adli Tıp Kurumu'na sevk edildi.

Öte yandan bir başka ölüm haberi de İzmir Aliağa Gemi söküm tersanelerinden geldi. Aliağa Gemi söküm bölgesinde dalgıç olarak çalışan 1 kişi boğularak hayatını kaybetti. Alınan bilgiye göre, dalgıç Eyüp Tuncay Kırant (44), sökümüne başlanan bir geminin alt kısmındaki zincire şamandıra bağlamak için denize daldı. Dalgıcın denizden çıkmaması üzerine şüphelenen görevliler, Kırant'ın beline bağlı olan ve kıyıda bulunan ipi çektiler. Denizden çıkarılan ve nefes almadığı görülen dalgıcın, "vurgun yediği" ve boğulduğu bildirildi. Kırant'ın cesedi, otopsi yapılmak üzere İzmir Adli Tıp Kurumu'na gönderildi.

Tersanelerin geniş bir alana yayılması ile beraber değişik illerden de ölüm haberleri gelmeye devam ediyor. Zonguldak Ereğli, Kastamonu Cide, Aliağa...

Kan içici patronların iş güvenliği tedbirlerini almak gibi bir derdi bulunmuyor. Çünkü onlar bizlerin kanı üzerinden servetlerine servet katmaya devam ediyorlar. "Buraya gelen öleceğini bilmeli" diyen Kalkavan'ın sözleri patronların ortak tutumunu yansıtmaktadır. Bizleri ölümlere alıştırmaya çalışıyorlar. Ölümleri kanıksatmaya çalışıyorlar. Hiçbir zaman ölümlere alışmayacağız, işlediğiniz cinayetlere sessiz kalmayacağız. Mücadelemiz tek bir işçinin burnunun kanamadığı bir toplumsal sistem içindir, o düzende siz olmayacaksınız.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Sincan'da kurultay hazırlıkları...

22 Haziran'da gerçekleştirilecek olan 'Sincan İşçilerin Birliği Kurultayı'na yönelik çalışmalarımız kesintisiz sürüyor. Bu çerçevede geçtiğimiz günlerde bülten dağıtımı ve afiş faaliyeti gerçekleştirdik.

İlk olarak 'İşçiden İşçiye' bültenimizi Sincan OSB'ye giden işçi trenine ulaştırdık. Sincan'ın yanısıra Balgat'taki tekstil fabrikalarına ve Ulus'taki işçi servislerine de kurultayımızın çağrısının yer aldığı bültenlerimizi ulaştırdık. Bülten faaliyetiyle beraber kurultay afişlerimizi Sincan ve İstanbul yolu üzerinde kullandık.

Kurultay hazırlıkları çerçevesinde gerçekleştirdiğimiz pratiklerin yanısıra bir dizi kurum ile kurultaya katılım çerçevesinde görüşmeler gerçekleştirdik. Bu görüşmelerin sonucunda TÜMTİS, ÇHD Sosyal ve Ekonomik Haklar Komisyonu, TEGA işçileri, Yüksel Akkaya kurultay programında yer alacağını belirtti.

Önümüzdeki günlerde de sınıfı kurultay etrafında birleşmeye ve mücadele etmeye yönelik çağrılarımızı sürdüreceğiz.

Sincan İşçilerin Birliği Kurultayı Hazırlık Komitesi

Başarılı bir KESK Genel Kurulu için geçmişle ve uzlaşmacı mücadele anlayışıyla hesaplaşalım...

Genel Kurulu devrimci mücadele programı ihtiyacının tartışıldığı kürsüye çevirelim!

Bir genel kurul sürecinin daha sonuna geldik. Her genel kurul sürecinde olduğu gibi kamu emekçilerinin ve mücadelenin kazanması için neler yapılması gerektiği üzerine söyler söylendi. Ancak bir kez daha mücadelenin kazanması için yapılması gerekenler boş söz kalıpları olmanın ötesine geçemedi. Şubelerden başlayarak sendika genel merkez kurullarına kadar süreç üç aşağı beş yukarı bu şekilde yaşandı.

Nasıl bir genel kurul süreci geçirdik?

Başarılı bir genel kurul süreci için kamu emekçileri hareketinin ve mücadelenin sorunları tartışılmalı, bugüne kadar izlenen mücadele yöntemleri gözden geçirilmeli, geçmişin eksikliklerinden dersler çıkarılmalı, ileriye dönük devrimci bir mücadele programı ve anlayışı oluşturulmalıydı. Tüm kamu emekçilerinin bu program etrafından birleştirilmesi hedeflenmeliydi. Geçmişle devrimci kaygılarla ve bu temelde hesaplaşılmalı, yeni dönem mücadele anlayışı ve programı böylesi bir hesaplaşmanın sonucu olarak belirlenmeliydi.

Ancak genel kurul süreçleri, bugüne kadar her biri değişik dönemlerde yönetime gelmiş, kamu emekçileri hareketinin ve KESK'in mücadele dinamiklerinin törpülenmesinde sorumluluğu olan uzlaşmacı mücadele anlayışlarının "sert" eleştirilerine sahne oldu. Mücadele anlayışları değil kişiler ve kişisel hatalar eleştirildi. Yöneltilen eleştiriler gruplar arası tasfiye operasyonuna malzeme yapıldı. Eleştiriler bu sınırlarda kaldı. Oysa mücadele anlayışları sorgulanmalı, sert tartışmalar ve hesaplaşmalar "nasıl bir mücadele anlayışı" üzerinden gerçekleşmeliydi.

Ne yazık ki bu genel kurul süreci de birbirinin aynı, hareketin ve KESK'in bugünkü tablosundan sorumlu anlayışların koltuk kapma yarışına ve ilkesiz ittifaklarına sahne oldu. Kaybeden bir kez daha kamu emekçileri ve mücadele oldu.

Başarılı bir Genel Kurul için...

Evet, tüm bunları hepimiz biliyoruz. Hepimiz bu sorunları ve sonuçlarını işyerlerimizde, şubelerimizde, sendikalarımızda yaşıyor ve konuşuyoruz. Eleştiriyoruz, kızıyoruz, onaylamıyoruz ama bu tabloyu değiştirecek bir irade ve inisiyatif de gösteremiyoruz.

Oysa sosyal yıkım saldırıları doğrudan bizleri etkiliyor. İşyerlerinde emekçilerin tepkileriyle, umutsuz ve güvensiz ruh haliyle, eleştirileriyle biz muhatap oluyoruz. Kamu sektörlerinde hizmet üreten tüm emekçiler aynı ya da benzer saldırılarla karşı karşıya kalırken mücadelemizi dahi ortaklaşamıyoruz. İşyerleriyle bağımız koptu. Devletin baskıları, cezaları, sürgünleri, sindirme operasyonları karşısında güçlü ve tok bir şekilde duramıyoruz. Sendikalıyız ama örgütlü değiliz. Emekçileri harekete geçirmekte, sendikaya üye yapmakta zorlanıyoruz. "Bugüne kadar ne kazandık

ki, olan haklarımız da elimizden gidiyor, niye eyleme gelem, niye sendikaya üye olalım ki?" diye soran emekçilere ikna edici ve inandırıcı yanıtlar veremiyoruz.

Çünkü tüm bu sorunların nedenlerini tartışmıyor, mücadele anlayışlarını sorgulamıyor, "nasıl yeniden ayağa kalkarız?" sorusunun yanıtlarını vermiyoruz. Genel kurul sürecini böylesi bir hesaplaşmanın zemini olarak değerlendirmiyoruz.

Böyle olduğu için de yönetimlere gelen kişiler değişiyor ama mücadele anlayışı değişmiyor. Devletle uzlaşma çizgisine dayalı mücadele anlayışı devam ediyor. Ve her seferinde kaybeden kamu emekçileri oluyor, mücadele oluyor.

Başarılı bir genel kurul için artık bu hesaplaşmayı yapmak zorundayız. Genel kurulu uzlaşmacı mücadele anlayışlarının mahkum edildiği, devrimci bir mücadele programı ihtiyacının tartışıldığı bir kürsüye çevirmeliyiz.

Genel Kurul'da kamu emekçilerinin çıkarlarından, mücadeleden taraf olalım!

Genel Kurul kürsüsünden bugün birbirlerine "kıyasıya eleştiri" yönelten anlayışlara soralım, "Daha dün siz yönetimlerdeydiniz de ne yaptınız? Bugün yeniden adaysınız ama ne yapacaksınız? Nasıl bir mücadele anlayışı ile önümüzdeki süreci kucaklamayı düşünüyorsunuz? Geçmişin muhasebesini nasıl yapıyorsunuz? Nerede eksiklik, yanlışlık görüyorsunuz? Mücadele bugün dibe vurmuş durumda, siz yeniden ayağa kalkmak için ne öneriyorsunuz? Bizden hangi mücadele programına ve yöntemine onay ve oy vermemizi istiyorsunuz? Bunun için nasıl bir mücadele programı öneriyorsunuz?" vb.

SSGSS başta olmak üzere sosyal yıkım saldırıları yasalaşırken kamu emekçilerini harekete geçirmek

için ne yaptınız?

4688 sayılı sahte yasa meclisten geçerken bizleri Ankara yollarında "bugün gidin yarın gelin" diyerek yoranlara soralım, "Neden işyerlerini, Ankara sokaklarını eylem ve direniş alanına çevirmediniz?"

Yasaya sığmayacağız diyorsunuz! Neden işyeri temsilciliklerini karar organı olmaktan çıkardınız? Neden tüm yetkileri merkez yönetim kurullarına devrettiniz? Neden her eleştirimizde "Tamam eleştirilerinizde haklısınız ama siz ne yaptınız? İşyerleri ne yaptı? Siz istediniz de biz mi karar almadık? Biz 7 kişiyiz ne yapabiliriz ki? İş bırakalım önerisi gerçekçi değil, gücümüz bu!" türü karşı eleştirilerle topu emekçilere atarak kendinizi aklamaya çalıştınız?

"Anadilde eğitim hakkı"nı neden devlet istedi diye tüzükten çıkardınız? Ne değişti de bugün "yeniden koyacağız" diyorsunuz?

Toplu görüşme sürecinden çekildiniz, "yüzümüzü işyerlerine, alanlara dönüyoruz" dediniz ama bunu ete kemiğe büründürmek için ne yaptınız?

Başta Taksim olmak üzere tüm illerde 1 Mayıs'ı örgütlemek için ne yaptınız? Teknik bir takım planlamalar dışında işyerlerinde hangi taleplerle 1 Mayıs sürecini örgütlediniz?

İşgüvencemizi gaspeden Kamu Personel yasası gündemde ne yapacaksınız?

Günü kurtarmak için "iş bırakma" kararları aldınız, sonra da "biz karar aldık ama hareketin durumu uygun değil, görüyorsunuz" dediniz. Ama bunu örgütlemek için ne yaptınız? "Herkes nasıl katılırsa katılsın, ister iş bırakın ister sevk alın" diyerek emekçileri örgütsüz ve bir başına bıraktınız?

Emekçileri örgütlemenin yöntemi hakları korumak ve yeni haklar kazanmaktır. Bunun için dışı dış bir mücadeleyi göze almaktır. "Çoğalırsak güç oluruz" diyerek üye kampanyaları yaptınız ama kamu emekçilerini talepleri doğrultusunda örgütlemek ve harekete geçirmek için ne yaptınız?

Neden, somut taleplerle birbirini besleyen ve aşan, süresiz iş bırakma vb. hak alıcı eylem biçimleriyle süreci taçlandırmayı hedefleyen, değişik araç, yol ve yöntemlerle süreci besleyip güçlendiren, işyerlerinde adım adım ören bir mücadele programı oluşturmadınız? Bu yönlü önerilerin altını ise “*fiili-meşru mücadeleye devam ediyoruz*” argümanına sığınarak boşalttınız. Bir saatlik iş bırakma kararları alıp bunu da kerhen uyguladınız. Örgütlemek için çaba göstermediğinizden dolayı katılım zayıf kaldığında ise, “*Bakın hareket hazır değil*” diyerek kendi geriliğinizi gerekçelendirdiniz.

Kurulda tüm bunların hesabını sormalıyız, “*Oysa hareketin bugünkü dibe vurmuşluğundan, mücadele dinamiklerinin heba edilmesinden temsil ettiğiniz uzlaşmacı mücadele anlayışı sorumludur*” demeliyiz.

“*Tüm bunlara yanıtınız nedir? Bunların yanıtını vermeden bizlerden ne için oy ve onay istiyorsunuz*” diye sormalıyız.

Bu sorular çoğaltılabilir. Zira bunun için yeterince deneyim biriktirdik.

Genel Kurul tüm bu soruların ve sorunların tartışıldığı, geçmişle hesaplaşıldığı, kamu emekçilerinin ve mücadelenin çıkarlarına hizmet ettiği bir tartışma platformu olmalıdır. Altı boş eleştiriler yönelterek topu dışarı atanlara, kendini aklamaya çalışan uzlaşmacı anlayışlara “*Sendikalarımızın kapısı mühürlendiğinde kırıp giren bizleriz. 15 Martlar'ı, 1 Aralıklar'ı yaratanlar bizleriz. Militan mücadele yolunu izlediğimizde onbinlerce kamu emekçisinin harekete geçtiğini biliyoruz. Çünkü mücadele eden bir KESK*

gördüklerinde emekçilerin mücadeleye ve örgütlülüğe güvendiğini, harekete geçtiğini yaşayarak gördük. Ancak siz bugüne kadar yarattığımız değerleri uzlaşmacı mücadele anlayışınızla heba ettiniz. Artık uzlaşmacı mücadele anlayışı dönemi bitmiştir. Kamu emekçilerinin mücadelesine ve çıkarlarına hizmet edecek mücadele yöntemlerini tartışacağız. Tarafımızı buradan belirleyeceğiz” diyelim.

Genel Kurul'da tarafımızı kamu emekçileri hareketinin ve mücadelenin çıkarlarından, devrimci mücadele programının ihtiyacından yana belirleyelim. Önümüzdeki süreci, hak ve özgürlüklerimizi kazanmak için başka bir yolumuz bulunmuyor. Bu görev ve sorumluluk yakıcı bir biçimde önümüzde duruyor. Yeter ki bu iradeyi gösterelim, Genel Kurul'da buna uygun hareket edelim ve inisiyatif gösterelim!

(Kamu Emekçileri Bülteni Haziran 2008 tarihli 26. sayısından alınmıştır...)

Toplu görüşme süreci yaklaşıyor...

Bugünden somut taleplerle ve hak alıcı eylem biçimleriyle sürece hazırlanmalıyız!

Kamu sendikaları ile hükümet arasında toplu iş görüşmelerinin bu sene yedincisi yapılacak. 2002 yılında başlayan toplu iş görüşmeleri, başından itibaren kamu emekçilerine yönelik saldırıların sendikalar aracılığı ile meşrulaştırıldığı bir süreç olarak yaşandı. Sermaye devleti bu süreci 4688 sayılı yasayla sendikaları işlevsizleştirerek daha da rahat işletebildi. Dünya Bankası Türkiye Direktörü Ulrich Zachau'nun “öğretmenler çok alıyor” söylemi ise aslında bu görüşmelerin nerelerden komuta edildiğini açıkça göstermektedir.

Şu ana kadar yapılan toplu iş görüşmelerinin sonuçlarına baktığımızda kamu emekçilerinin hak kazanmak bir yana bu süreçte yeni hak kayıpları yaşadığını görmekteyiz. Neo-liberal politikalar çerçevesinde uygulamaya konulan özelleştirmeler, esnek çalıştırma, performans dayalı ücretlendirme, sözleşmeli personel çalıştırma gibi uygulamalar giderek artmakta, üstelik tüm bu saldırılara yasal zemin hazırlanmaktadır. Emekçilerin tümü açısından sosyal güvenliğin tasfiyesi ve emekli olmanın imkansızlaşması anlamına gelen SSGSS yasası ise fazla bir problemle karşılaşmadan meclisten geçebilmiştir.

Kamu emekçilerinin artık hiçbir şey beklemediği toplugörüşme süreçleri, sendikaların bütün esip gürlemesine rağmen hiçbir yaptırımda bulunmadığı ve büyük ölçüde sermaye devletinin isteklerinin gerçekleştiği bir orta oyununa dönmüş bulunmaktadır.

Ağustos ayı ortalarında başlayacak olan toplu görüşmelere sermaye devleti bugünden hazırlanmaktadır. KESK'e yönelik saldırılarını artırırken Kamu-Sen ve Memur-Sen yöneticiler, amirler aracılığıyla güçlendirmeye çalışmaktadır. Sermaye devleti neo-liberal politikaları bu sendikalar aracılığı ile daha rahat gerçekleştirmeyi ve yapılacak toplu iş görüşmesiyle de kamu emekçilerine kabul ettirmeyi amaçlamaktadır.

Geçen seneki toplu görüşmede bu sendikalar %2+%2 gibi komik bir zam talebinde bulunmuş ve sermayeye her türlü kolaylığı sağlamıştı. Her defasında görüşmelere katılıp, sonrasında bir yığın içi boş tehdit savurduktan sonra sessiz sedasız koşulları kabul etmiştir. Bu sendikalar sermayenin kendisine biçtiği görevleri en iyi şekilde yerine getirmektedir. Bu sene de değişen bir şey olmayacaktır.

KESK ise başlangıçta hiçbir kazanım getirmeyeceği belli olan toplu görüşme masasına oturmuş, emekçilerin yüzünü mücadeleye çevireceğine hiçbir işlevi olmayan görüşme masasına mücadeleyi sıkışmıştır. Kağıt üzerindeki yetki de kaybedilince mücadeleciler söylemler kullanmaya başlamıştır. Ancak “masadan çekiliyoruz, yüzümüzü işyerlerine, alanlara dönüyoruz” türü söylemlerin altı doldurulamamıştır. Göstermelik açıklamalarla, yöneticilerle sınırlı eylemlerle süreç geçirtilmiştir.

KESK'in bu ortaoyunun bozması ve kazanım elde etmesinin yolu altı boş açıklamalar yapmaktan değil mücadeleyi somut taleplerle adım adım örmekten geçmektedir. İleri sürdüğü talepleri fiili-meşru mücadele yöntemleriyle kazanmak için bugünden seferber olması gerekmektedir. Yalnızca ücret artışları değil tüm sosyal yıkım saldırılarına, anti demokratik uygulamalara ve hak kayıplarına karşı da taleplerin yükseltilmesi gerekmektedir.

Bugüne kadar kamu emekçilerinin mücadelesini toplu görüşme masasına endeksleyen uzlaşmacı anlayışların bunu yapmayacağı açıktır. Bu durumda en büyük görev KESK içerisindeki ilerici, devrimci güçlere düşmektedir

Sosyalist Kamu Emekçileri / Tokat

(Kamu Emekçileri Bülteni Haziran 2008 tarihli 26. sayısından alınmıştır...)

Eğitim-Sen'de olağan üstü kurullar örülmeye çalışılıyor...

Mücadeleden yana taraf olalım!

Eğitim-Sen 3. olağan kongre sürecinin bittiğini ve sonuçlandığını sanan üyeler maalesef yanıltıyorlar. Zira kongreye de yansıyan hesaplaşma süreci henüz bitmedi ve bitmeyecek gibi de gözüküyor. Çünkü İzmir, İstanbul, Mersin, Ankara vb. illerdeki şubelerde olağanüstü seçim hazırlıkları yapıldığı yansıyan bilgiler arasında. Kulaktan kulağa yayılan söylentiler, kapılar arkasında gerçekleşen sohbetlerde olağanüstü genel kurulların pazarlıkları ve hazırlıkları yapılmaktadır.

Olağanüstü seçimin gerekçeleri oluşturulmaya çalışılıyor. Bu konuda olağanüstü kurulu gerekçelendirmeye çalışanlar inanılmaz teoriler üretiyorlar. Şube yönetimlerini yeniden biçimlendirmeye çalışıyorlar. Üyeler ise ne olup bittiğini anlayamıyorlar. Aslında olup bitenler çok açık. Şube seçimlerinde ilkesiz ittifak yapan anlayışlar, sandıklar açıldığında ittifakın dışında kaldıklarını görünce bunun hesabını sözüm ona genel kurulda sordular. Genel Kurul seçimlerinin ortaya çıkardığı eğilim şube yönetimleri oluşumlarının tam tersi biçiminde gerçekleşti. Yani ÖDP (İsmail Tombul) ve Sendikal Birlik'in bir kanadı şube yönetimlerini, Alaaddin Dinçer'le anılan ÖDP'nin diğer kanadı ile Sendikal Birlikçiler'in diğer kanadı Genel Merkez seçimlerini kazandılar. Kimi şubelerde ise Yurtsever emekçiler yönetimlerin dışında kaldılar.

Şimdi birbirlerini tasfiye edebilmenin yolu, şube yönetimlerinin genel merkeze uyumlu biçime dönüştürülmesinden geçiyor. Kendi iç çatışmalarının hesabını emekçilerin umut bağladığı sendikası üzerinden görmeye çalışıyorlar. Grupların kendi ihtiyaçları ve tasfiye süreci hırslarına Eğitim-Sen kurban edilmeye çalışılıyor. Eğitim-Sen'e deli gömleği giydirilmeye çalışılıyor. Grupsal çıkar çatışması üzerinden şekillenen olağanüstü kurul süreçlerinin emekçilerin mücadelesine bir yararı yoktur, olamaz da. Zira gruplar arası çatışma devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek üzerinden değil yönetim koltuklarını kapmak üzerinden yükselmektedir. Emekçilerin mücadelesini ilerletmek, mücadeleyi büyütme amacıyla olağan üstü kurullar örülmeye çalışılıyorsa kuşkusuz durum başka olurdu.

Eğitim-Sen üyelerine düşen görev ve sorumluluk grupsal çıkar çatışması üzerinden yükselen bu süreçte her iki gruba da karşı çıkmaktır. Böylesi bir süreç karşısında kamu emekçilerini devrimci mücadele programı etrafında birleştirmek ve bu program etrafında taraflaştırmaya çalışmaktır.

Eğitim-Sen'in sınıf mücadelesini kucaklayan devrimci bir mücadele programına ve buna uygun bir mücadele anlayışına ihtiyacı vardır. Yeniden yönetimleri paylaşım savaşına girenlerin sığ tartışmalarının teşhir edilmesi, devrimci bir mücadele programı etrafında birleştirici olunması gerekmektedir. Alınması gereken tutum bu olmalıdır. Tarihsel sorumluluk bunu gerektirir.

Eğitim-Sen hiçbir anlayışın arka bahçesi olamaz. Ancak mücadelenin, dayanışmanın, sınıfsız, sömürsüz bir dünya özleminin, sermayeye karşı kavganın ön bahçesi olabilir. Ne söylenecekse bu bahçede söylenmelidir.

Eğitim-Sen üyesi bir emekçi / İzmir

(Kamu Emekçileri Bülteni Haziran 2008 tarihli 26. sayısından alınmıştır...)

SSGSS sürecinin dersleri ve deneyimleri...

Sosyal yıkım saldırılarına mücadeleyi

Dünya ölçeğinde yaşanan ekonomik krizin Türkiye'ye yansımaları, neo liberal saldırıların işçi ve emekçilerde yarattığı öfke, sefalet koşullarında bir yaşamın devletin azgın terörü eşliğinde dayatılması emekçi kitlelerde alttan alta bir tepki biriktirdi. Her geçen gün ağırlaşan yaşama ve çalışma koşulları, sermaye devletinin işçi ve emekçilerin en temel haklarına ve kazanımlarına göz dikmesi son dönemde sınıf hareketinin bir parça canlanmasına neden oldu. Dipten dibe biriken hoşnutsuzluk bir takım mevzi grev ve direnişlerin yanısıra yaygın ve kitlesel eylemlerle de kendisini gösterdi.

TİS süreçlerinde yaşanan anlaşmazlıklar sonucu THY, Telekom ve lastik grevlerinin kısmi bir takım kazanımlarla sonuçlanması grev silahının gücünü bir kez daha göstermiş oldu. Tüm bunlara Taksim 1 Mayıs'ında işçi ve emekçilerin, devrimci güçlerin sergilediği militanlığı ve kararlılığı ekleyebiliriz.

İşçi ve emekçilerdeki hoşnutsuzluğun kitlesel ve yaygın eylemli bir takım süreçler üzerinden kendini hissettirdiği SSGSS karşıtı mücadelenin deneyimleri, son dönem sınıf hareketinin en anlamlı örneğini oluşturması bakımından, daha yakından incelenmeyi, dersler çıkarmayı hak etmektedir.

Komünist basında güncel gelişmeler ışığında bugüne kadar konu üzerine çeşitli değerlendirmeler yapıldı. Ancak sürecin toplam değerlendirilmesi, bir takım tekrarlara neden olsa da, önümüzdeki sürece öğretici dersler bırakması açısından halen bir ihtiyaçtır.

Zira sermayenin sosyal yıkım kapsamında yeni saldırı hazırlıklarına başladığı, bunun için de sendikal bürokrasinin desteğine ihtiyaç duyduğu, bu desteği ise büyük oranda aldığı bilinmektedir.

Önümüzdeki dönem sınıfa yönelik saldırıların artacağı ortadayken, bugünden geleceği kucaklayacak bir bakış ve konumlanış içinde olmak gerekmektedir. Bıraktığı deneyimlerle SSGSS karşıtı mücadele sürecinin bu yanıyla da ele alınması gerekmektedir.

SSGSS karşıtı mücadele somut talepler üzerinden yükseldi

Herşeyden önce SSGSS karşıtı mücadelenin nasıl bir ihtiyacın ürünü olarak ve hangi taleplerle ortaya çıktığına bakmakta fayda var.

Uzun bir dönemdir parçalı ve dağınık bir seyir izleyen sınıf hareketinin, SSGSS sürecinde merkezi taleplerle birleşik bir eğilim göstermesi saldırının kapsamıyla doğrudan ilgilidir. Zira tüm emekçi kesimleri doğrudan ilgilendiren sosyal hakların tasfiyesi, mücadelenin geniş emekçi kesimlere dayanmasına neden olmuştur.

Emekliliğin imkansız hale getirilmesi, sağlığın ve sosyal hakların ise piyasanın insafına terkedilmesi anlamına gelen SSGSS saldırısı tabanda ciddi bir rahatsızlık yaratmıştır. Bu rahatsızlığın yansımalarıyla doğrudan muhatap olan alt kademe sendika yönetimleri, konfederasyonların önce tepkisizliği,

sonrasında ise açıktan ihaneti karşısında harekete geçmek zorunda kalmışlardır. Bugüne kadar sayısız ihanete imza atan konfederasyon yönetimleriyle alt kademe yöneticiler arasında yaşanan çeşitli gerilimler, SSGSS sürecinde daha belirgin olarak açığa çıkmıştır. SSGSS üzerinden arkasında bir taban desteği bulan alt kademe sendika yönetimleri ise, bu güce dayanarak genel merkez yönetimlerine karşı açıktan tutum almak noktasında bir dirayet gösterebilmişlerdir. Ancak bu dirayetin kendisi sürecin ilerleyen ve sertleşen kritik aşamalarında daha açık, net ve kararlı bir tutum almalarına yetmemiştir.

Böylesi bir süreçte ortaya çıkan Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu (HSGGP) ise mücadelenin ihtiyacını gören ve harekete geçmeye niyetli tüm bileşenleri kapsayabilmiştir. İçinde ilerici sendika şubelerinin, devrimci güçlerin, derneklerin, meslek odalarının, reformist partilerin vb. değişik dinamiklerin yer aldığı HSGGP, SSGSS karşıtı mücadelenin ortaklaşmasında, merkezileşmesinde ve yaygınlaşmasında önemli bir rol oynamıştır.

Sürecin bir diğer kazanımı ise mücadelenin somut bir saldırı karşısında somut talepler üzerinden örülmeye çalışılmasıdır. Geniş emekçi kesimleri ileri sürdüğü talepler etrafında harekete geçirmeye çalışmasıdır. Hedefini ve taleplerini açık ve net olarak formüle etmesi platformu güçlendiren bir etken olmuştur.

Süreç ortak iş yapma kültürünü ve becerisini geliştirmiştir...

SSGSS karşıtı mücadelenin bir aracı olan HSGGP'nin işleyişine dair birçok şey söylenebilir. Bileşenlerin birlikte iş yapabilme beceresi göstermesi, ortak bir irade çıkarmak için çaba harcaması bakımından bugüne kadar yaşanan en ileri ve olumlu örnek olmasına rağmen platformun işleyişinde, tabana dayanmasında, karar mekanizmalarının işletilmesinde, yürütmesinin belirlenmesinde vb. süreçlerde sendikacılar ve meslek örgütleri denetimi ellerinden bırakmak istememişlerdir.

Bugüne kadar değişik gündemler üzerinden biraraya gelen devrimci güçlerle sendikaların, meslek örgütlerinin ve diğer sol güçlerin birarada iş yapabilme süreçlerinin sancılı geçtiği deneyimlerle sabittir. SSGSS üzerinden oluşturulan birliktelik ise bileşenlerin pratik olarak iş yaptıkça birbirini daha iyi tanınmasına, güven duymasına neden olmuştur. Kuşkusuz konu SSGSS gibi geniş emekçi kesimleri ilgilendiren bir saldırı olunca bu daha kolay gerçekleşmiştir. Zira NATO, emperyalist savaş vb. konular sözkonusu olduğunda politik yaklaşımların ve ilkesel tutumların belirleyici olması ve ayrışmaların yaşanması kaçınılmazdır.

Platformun yürütmesini ve denetimini ellerinden bırakmak istemeyen sendikacılar ve meslek odalarına rağmen platform ortak bir karar mekanizması ve işleyiş oluşturmuş, ortak işler yapmıştır. Bu tür örnekler çok

fazla değildir. Zira öncesinde yaşanan benzer deneyimlerde pratik daha çok sendikaların tartıştığı ve karar aldığı, usulen diğer bileşenlere sorduğu, görüş ve önerilerini aldığı ama bildiğini okuduğu süreçler olarak şekillenmiştir. SSGSS sürecinde bu dayatmacı tutum nispeten kırılmıştır.

Kuşkusuz bunda, uzun bir dönemdir devrimci güçlerin sendikalar karşısında etkin bir rol oynamaya çalışması, gündemlere müdahalesi, 1 Mayıs gibi süreçlerde bunu pratik bir çabayla birleştirmesi de belirleyici olmuştur.

Yüzü emekçilere dönük, tabanı harekete geçirmeye çalışan bir hat zorlandı...

SSGSS sürecinde platformun oynadığı en anlamlı rol, hiç kuşkusuz yüzünü emekçi kitlelere dönmeye çalışması olmuştur. İş yapabilme niyeti, kapasitesi ve beceresi konusunda bileşenlerin çeşitli zorlanma alanları olsa da platformun bıraktığı en anlamlı deneyim, yüzü emekçi kitlelere dönük bir çalışma yürütüldüğünde hiç de azımsanmayacak bir mücadele dinamığının açığa çıkartılabileceğinin somut olarak görülmesi olmuştur.

Saldırının amacı ve kapsamı bir yandan geniş emekçi kesimler içerisinde teşhir edilirken diğer yandan da eylemli bir süreç örülmeye çalışılmıştır. Yerel eylemler merkezi bir takım eylemlerle birleştirilebilmiş, yaygın kullanılan propaganda materyalleri eylemli bir hatta hizmet etmiştir. Binlerce bildiri, afiş kullanılmış, açılan standlarda imzalar toplanmış, panel, seminer vb. çeşitli kitle toplantıları gerçekleştirilmiştir. Böylece emekçilerin tepkisi örgütlenmeye, kitlelerin eylemli tepkisi açığa çıkarılmaya çalışılmıştır.

Hepsinden önemlisi platform, üç ayrı bölgede yerel platformlar oluşturmuş ve yerel platformlar da alta doğru ayaklarını oluşturarak tabana yönelmiş, tabanla bütünleşmeye çalışmıştır.

Bu süreçte platform içerisinde yeralan bileşenlerden, tabanına ulaşmak ve harekete geçirmek noktasında en atıl kalan kesim sendikalar olmasına rağmen, kimi bileşenler yüzünü tabanlarına doğru çevirebilmiştir. SSGSS sürecinin açığa çıkardığı mücadele dinamikleri, sınırları olsa da, bu yönelim sayesinde gerçekleşmiştir. Önümüzdeki süreçte ders çıkarılması gereken en temel başlıklar arasında bu eksikliğin giderilmesi bulunmaktadır.

Bugüne kadar oluşturulan ve ilerici iddialar taşıyan platformların en büyük eksiklikleri arasında sayılabileceğimiz tabandan kopukluk, atılan adımların sınırlılığine rağmen, nispeten giderilmeye çalışılmıştır. Kuşkusuz olumluluk adına sayılabilecek deneyimlerin kendi içinde sınırlılıkları bulunmaktadır. Bunların arasında çeşitli nedenlerle platforma ve platformun yerel çalışmalarına imza atmasına rağmen fiili olarak güç vermeyen sol siyasal güçlerin tablosu gelmektedir. Yine de bugüne kadar yaşanan deneyimler içerisinde en

karşı birleşik ve militan yükseltelim!

ileri sayılabilecek örnek HSGGP sürecidir.

Ancak platform her ne kadar yüzünü tabana dönmeye, bunun için bir takım mekanizmalar yaratmaya çalışsa da sınıfın geniş kesimlerini kucaklamada, taban örgütlülüklerinde toparlamada ve harekete geçirmede yetersiz kalmıştır. Çünkü tek tek bileşenlerin konumu ve misyonu buna uygun değildir.

Konfederasyonların ihanetçi tutumları ve alt kademe sendikacıların sınırı...

SSGSS sürecinde konfederasyon yönetimlerinin önce karşı çıkan sonra “anlaştık, yasada iyileştirmeler yapılacak” tutumunun mücadeleyi sekteye uğrattığı açıktır. Sendikal bürokrasinin sonrasında “yasayı tümünden reddediyoruz” çıkışının arkasında HSGGP bileşenlerinin sendikal bürokrasiyi göreve çağıran ve “mücadeleye devam ediyoruz” şiarında karşılık bulan net duruşları olduğu biliniyor. Mücadelenin geleceği açısından kritik bir yerde duran bu net tutumun kamuoyuna açık, eylemli tepkilerle geniş kesimlere duyurulması anlamlı olmuştur.

Ancak platform içerisinde yeralan sendikaların, başından itibaren genel merkezlerine rağmen tok, net ve kararlı bir tutum almakta eksik kalması, kimi süreçlerde yalpalaması, sonrası için mücadelenin hak alıcı bir hatta ilerlemesinde, bağımsız karar alma iradesi gösterilmesinde ve yol yürünmesinde engelleyici bir rol oynamıştır. Bunun en bariz örneğini genel merkezlerin müdahalesiyle sembolik bir biçim alan Ankara yürüyüşü, en kritik örneğini ise yasa mecliste onaylanırken 15 Nisan’da Ankara’ya yapılan çağrının sonrasında geri çekilmesi oluşturmaktadır.

Başından itibaren sendikal bürokrasinin ön tıkayan ve mücadeleyi geriye çeken tutumlarına prim verilmeden, ülke genelinde mücadeleyi ortaklaştıracak bir genel grev-genel direniş çağrısı yapılabileseydi ve ilan edilebilseydi, süreç kuşkusuz çok daha farklı gelişebilirdi.

Tabanın soluğunu ensesinde hisseden ancak genel merkezleriyle açıktan çatışmayı göze alamayan ve koltuklarını kaybetme kaygısı taşıyan alt kademe sendika yönetimlerinin böyle bir irade göstermesi olanaklı değildir. Zira bu, tabanın basıncıyla harekete geçen ancak tabanın devrimci ve örgütlü dinamiği üzerinden yükselmeyen bir hareketliliğin sınırlarına, dolayısıyla alt kademe sendika yönetimlerinin sınırlarına işaret etmektedir.

Nihayetinde, her türlü karar platform bileşenleri tarafından eşit bir şekilde tartışılıp alınıyor görünse de kritik anlarda konfederasyonların gerici müdahaleleri belirleyici olmuştur. Sendikal bürokrasi kendi sınırını aşacağını gördüğü süreçlerde doğrudan devreye girmiş, mücadelenin denetimlerinden çıkmasına izin vermemiştir.

Sendika konfederasyonlarının mücadeleyi dizginlemeye çalışan tutumuna rağmen platform içerisinde yeralan sendikaların süreç içerisinde aktif bir

çaba gösterdiğini, elini taşın altına koyduğunu söylemek ne yazık ki mümkün değildir. İstanbul’da platform içerisinde yeralan konfederasyonlara bağlı sendikalar kimi şubeler dışında sürecin izleyicisi konumunda kalmıştır.

DİSK merkezi olarak platforma imza atmasına rağmen platformun hemen hiçbir çalışmasına destek sunmamış, süreç boyunca uzak durmuş, ortaklaşma noktasında çaba göstermemiştir. Mücadelenin ortaklaştırılması için üzerine düşen görevi yerine getirmeyen DİSK, tüm süreç boyunca sınıf mücadelesini zayıflatan bir tutum içerisinde atıl kalmıştır. Ancak bir takım yerelliklerde yürütülen çalışmalarda Genel-İş, Emekli-Sen gibi kimi sendikalar ve şubeler yerel platformların aktif bir bileşeni haline gelmiş ve parçası olmuştur.

KESK’in tutumu ise tam anlamıyla ibretliktir. Genel kurul süreci nedeniyle KESK’e bağlı şubeler uzun süre sürecin dışında kalmış, 14 Mart’ın öncesinde sürece aktif olarak dahil olmuştur. Bu kısa süreçte ise KESK’e bağlı sendika ve şubeler anlamlı çalışmalar yürütebilmiştir.

Ancak sürecin ilerleyen aşamalarında en gerici tutumları KESK bürokrasisi almıştır. Kendi denetimleri dışında ve kendilerini aşan bir irade gördükleri noktada bu iradeyi ezmeye çalışmıştır. Bu tutum yer yer kendini “iki başlılık olmaz” ifadesiyle göstermiştir.

KESK’in genel kurul sürecinde yaşanan iç çatışma SSGSS sürecine de yansımıştır. SSGSS karşıtı mücadele süreci grupsal kaygı ve hesaplaşmalarla heba edilmiştir.

Tüm bu olumsuzluklar sendikalarda örgütlü ve nispeten daha dinamik unsurların harekete geçirilmesini, taban dinazminin açığa çıkarılmasını, eylemli bir hatta sevk edilmesini engellemiştir. Böylece asıl harekete geçirilmesi gereken kesimler gözardı edilmiştir.

Bu sürecin en anlamlı kazanımı ise Türk-İş’in içinden Türk-İş gericiliğine karşı gelişen ve açıktan gösterilen tepki olmuştur. Bugüne kadar Türk-İş bürokratlarının ihanetçi tutumlarından rahatsız olan fakat ona karşı bir duruş geliştiremeyen kimi ilerici sendika ve şubeler bu süreçte kendilerine dayanacak meşru bir zemin yaratmışlardır. Süreç boyunca yaşanan açık çatışma Türk-İş içindeki ayrışmayı da derinleştirmiştir.

SSGSS sürecinin deneyimlerinden çıkan derslerle önümüzdeki sürece yüklenmek...

SSGSS sürecinin deneyimleri ve dersleri üzerinden söylenebilecek daha pek çok başlık bulunabilir. Ancak dikkat çekilmesi gereken bir diğer nokta ise platformların en işlevli ve en işler halinin İstanbul ayağıyla sınırlı kalmasıdır. Bu, mücadelenin ülke

geneline yayılmasında, merkezileştirilmesinde ve ortaklaştırılmasında ciddi bir eksiklik yaratmıştır. Özellikle platform içerisinde yeralan odaların, sendika ve şubelerin yönetimlerini tutan anlayışların illere göre farklı tutumlar göstermesi İstanbul dışındaki illerde mücadelenin ortaklaştırılmasında sorun yaratmıştır.

Kimi illerde, Türk-İş ve DİSK’e bağlı bazı sendika ve şubelerin SSGSS sürecinde ortaklaştırıcı bir tutum içerisinde olmak yerine birbirleriyle karşılıklı rekabete girişmesi mücadelenin parçalı ve dağınık bir seyrizlemesine neden olmuştur.

SSGSS karşıtı mücadelede anlamlı bir işlev gören HSGGP, alt

kademe sendika yönetimlerine ve meslek odalarına dayanan bir işleyiş aşamamıştır. Bu durum esas olarak sendikal bürokrasi ile karşı karşıya geldiği süreçlerde sınırının ne olduğunu göstermiştir. Keza platformun bu işleyiş kimi eylemlerde militan bir tutum alınmasında da zayıflık yaratmıştır.

Tüm zaaf ve eksikliklerine rağmen platform bu süreçte anlamlı deneyimler biriktirmiştir. Bugüne kadar oluşturulan yerel platform deneyimlerinin en temel eksikliği olan tabandan kopukluk kısmen aşılmıştır. Platform deneyimi, bileşenlerinin gücü ve takati oranında yüzünü tabana dönen, tabanla bütünleşmeye, kitlelerin enerjisini açığa çıkarmaya çalışan bir yerel deneyim sınırlarında kalsa da önümüzdeki süreçte aşılması gereken eksiklikleri ve izlenmesi gereken yolu göstermektedir.

Zira kıdem tazminatından grev ve sendikalar yasasına, iş güvencesinin gaspından esnek üretime kadar bir dizi sosyal yıkım saldırısı sermayenin gündemindedir. Yeni döneme SSGSS sürecinin deneyimlerini açacak tarzda hazırlanmak gerekmektedir. Bu, hiç zaman kaybetmeden mücadelenin birleşik bir karakter kazanması için sosyal yıkım saldırılarına karşı taleplerin somutlanması, birleşik bir mücadelenin örülmesi, merkezi bir hatta ilerlemesi ve kazanmayı esas alan bir mücadele programı oluşturulması anlamına gelmektedir.

Böylesi bir çıkışın aşması gereken eksikliklerini SSGSS sürecinin sınırlı deneyimleri göstermektedir. Tabanın devrimci enerjisine dayanan, yerelliklere yayılan ve derinleşen, genel grev-genel direniş şiarını esas alan bir mücadele hattı önümüzdeki sürecin temel yönelimi olmalıdır.

Emekten yana tüm bileşenleri, ilerici sendikacıları, devrimci güçleri bekleyen en temel görev budur.

6 Nisan 2008 / Kadıköy

Türban tartışmaları sürüyor...

Yalan denizinde kulaç atmak!

Türban tartışmaları bir türlü durulmuyor. Son olarak Anayasa Mahkemesi'nin türbana kapı aralayan Anayasa değişikliğini iptal etmesi ile birlikte tartışma tekrar hararetlendi. Özellikle iptal kararı ile beraber karşılıklı hakaretler havada uçuşmaya başladı. Genelkurmay Başkanı Büyükanıt kararı; “malumun ilanı” olarak nitelerken, AKP sularında bu karar; “cübbeli bir darbe” olarak adlandırıldı. Türban tartışmalarının siyasallaştığı, dinin burjuva siyasetinde bir etki genişletme aracı olduğu günden bu yana süregiden bu tartışma kısa vadede durulacağı da benzemiyor.

Son olarak iki türbanlı kızın “Atatürk'ten çok, Humeyni'yi” sevdiklerini canlı yayında dile getirmeleri de bu tartışmalara eklenmiş oldu. Ve elbette düzenlemenin iptali ile birlikte üniversite kapısından çevrildiği için ağlayan kızların görüntüleri... İşte coğrafyamız insanını derinden vuracak iki zıt kare... Şimdiden bir kesim o duygusal karelere takılmış ve “yasak olmasa ne olur canım” demeye soyunmuş durumda. Ama diğer tarafın argümanı da hazır; “Bak işte yasak olmasa olacaklar bal gibi ortada... Atatürk'ü sevmiyor, Humeyni'yi seviyorlarmış”...

Örtülü bir yalan denizi...

Türban tartışmaları açıkça bir oyalama aracı, dahası çok yönlü bir demagoji malzemesi. Zira bugün bu tartışmayı yürüten her iki taraf da yalan içerisinde yüzüyor. Örneğin laiklik savunucuları, yani malumun ilan edilmesinden şişinen ulusalcı cenahın siyasi tarihine kısaca göz attığımızda her daim bir laiklik güzellemesi olmakla birlikte, dinsel gericiğin palazlanması için harcanmış yoğun bir emek görüyoruz. Geçmişte yükselen toplumsal muhalefeti islami gericiği devreye sokarak çözmek isteyenler de, 12 Eylül faşist askeri darbesinin ardından mitinglerde Kuran'a el basanlar da bugün “laiklik elden gidiyor” diye ağızları köpürenlerle aynı soydan geliyor! Oysa ki islami gericilik kendi ellerinde istedikleri zaman devreye sokabildikleri bir silahken hiç de böyle bir kaygı taşımıyorlardı.

İslami gericiler de farklı bir açıdan türbanı kendilerine siyasal bir kalkan yapmış durumdalar. Dinsel tahakkümün, kadına yönelik baskının en güçlü sembollerinden birine dönüşmüş olan türbanı, tam da tek başına hükümet olmalarını sağlayan toplumsal desteği kaybetmemek adına bir “demokrasi” sorunu olarak sahneye çıkartıyorlar. Türban kullanan genç kadınlar AKP şahsında islamcı gericilerin elinde bir oyuncağa dönüşüyor. Türbana sıra gelince özgürlük ve demokrasi masalları okuyanlar, 1 Mayıs'ta ortalığı kasıp kavuran azgın devlet terörü ile demokrasiden de özgürlükten ne anladıklarını da göstermiş oldular.

İşte toplum bu yalan denizinde taraflardan birine yedeklenmeye zorlanıyor. Türban maskeleyişinde yürüyen rant kavgasına özellikle işçi ve emekçiler taraf haline getirilmeye çalışılıyor.

Ne yazık ki, başta reformistler olmak üzere solun bir bölümü de böylesi sıkıntılı bir zeminden beslenen bu tartışmalara yedeklenerek toplum genelinde yaşanan bu bilinç bulanıklığını besliyor. Bir kesim

dinsel gericiğe karşı mücadeleyi türbana, dahası türban takan kadınlara karşı indirgemiş durumda. Diğer bir kesim ise islami gericiliğin demokrasi, özgürlük söylemlerinin peşine takılmış, yanyana getirildiğinde abesliği apaçık görünen “türban” ve “özgürlük” sözcüklerini birarada kullanmaktan geri durmuyor.

Oysa ki türban tartışması buz dağının sadece görünen yüzü... Ne türbana serbestlik isteyerek demokrasi mücadelesine katkıda bulunulabilir, ne de türban yasaklansın denilerek islami gericiliğin yükselişi önlenabilir. Aksine her iki söylem de bugün türban örtüsü altında yürütülen sosyal yıkım saldırılarının, neo-liberal dönüşümlerin, kısacası sermaye düzeninin ekmeğine yağ sürmekten ziyade bir işe yaramayacaktır. Bu açıdan bu söylemleri sözde sol adına dillendirenlerin durup tekrar düşünmesi gerekmektedir. Karşısında durulacak ve kesinlikle tarafı olunmayacak bir düzen içi çatışmaya, türban gündemi sınırında dahi olsa yedeklenmek, toplumun gözüne çekilen bu perdeye omuz vermek demektir.

Özellikle türban tartışmalarının yarattığı taraflaşmanın bugün daha doğrudan sonuçlarının gözlemlendiği üniversitelerde türban karşısında değil ama türban tartışmaları karşısında keskin bir muhalefet örmek gerekmektedir. Bu; “türbana sessiz destek” anlamına gelmeyecektir. Aksine bu gençlik kesimlerinin yüzünü suni gündemlerden çevirmesini ve gerçek sorunlara yönelmesini sağlamanın bir aracıdır.

Dinsel gericilikle ulusal gericiliğin bütünlüklü bir teşhirini yapmak ve bu tartışmaların, gençlik içerisinde düzen lehine suni bir taraflaşma yaratmak dışında gençliğin gelecek sorunu ekseninde tek bir sonuç üretmediğini geniş gençlik kesimlerine anlatmak bugün üniversitede sol adına siyaset yapan gençlik örgütlenmelerinin temel bir sorumluluğudur.

Gençlik eylemlerinden...

ÇÜ'de soruşturma terörü sürüyor!

Çukurova Üniversitesi'nden her geçen gün yeni soruşturma haberleri gelmeye devam ediyor.

Üniversitede saldırılar karşısında ortak bir irade gösterilememesi ve devlet karşısında tutum alınamaması nedeni ile *Ekim Gençliği* olarak 12 Mayıs tarihinde üniversitede standımızı açmıştık. Yaşanan devlet terörü üzerine üç *Ekim Gençliği* okuru ve bir SGD'li gözaltına alınmıştı. Saldırı ile yetinmeyen rektörlük şimdi de izinsiz stand açmak, polisin uyarılarına uymamak ve polise yerde yatarak mukavemette bulunmak gerekçeleri ile soruşturma açtı.

13 Mayıs tarihinde üniversitede Özgür Gençlik ile birlikte stand açmıştık ve yaşanan devlet terörü üzerine üç *Ekim Gençliği* okuru, iki SGD'li ve bir yurtsever gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınan öğrenciler hakkında da rektörlük aynı gerekçeler ile soruşturma açmıştı.

17 Haziran sabah saat 10.00'da olayla ilgili ifade verdik. İfadelerde üniversitelerde stand açmanın meşru olduğunu, bugün üniversite öğrencilerinin değil öğrencilerine azgınca saldıran devletin sorgulanması gerektiğini belirttik. Bu saldırıların eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebiyle üniversitelerin ticarileştirilmesine karşı yürüttüğümüz mücadelenin önüne geçemeyeceği vurgusu yapıldı.

Çukurova Üniversitesi / Ekim Gençliği

İÜ'den tersanelere köprü...

İstanbul Üniversitesi öğrencileri 12 Haziran günü Beyazıt Merkez Kampüs önünde gerçekleştirdikleri eylemle tersane işçilerinin yanlarında olduklarını, iş cinayetlerine karşı 16 Haziran'da Tuzla'da olacaklarını duyurdular. Eylemde “Tersanelerde iş cinayetlerine son!”, “Tersane işçisi yalnız değildir! 16 Haziran'da Tuzla'dayız!” pankartları açıldı.

Yıldız Teknik Üniversitesi ve Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nden öğrencilerin de destek verdiği eyleme yaklaşık 150 öğrenci katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Manisa'da ekmek zammı protestosu

SGD ve Genç-Sen üyeleri, 11 Haziran günü ekmek zammının geri alınması için temsili açlık grevi ve imza kampanyasının son gününde Manolya Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

Saat 17:30'da yapılan açıklamaya Manisa Eğitim-Sen Şubesi, SES, MİB-DER ve partiler destek verdi. Eylemde Nazım Hikmet'in “Açlık Ordusu Yürüyor” şiiri okundu. “Ekmek zammı geri alınsın!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

MİB-DER çalışanları

15-16 Haziran eylem ve etkinliklerinden...

15- 16 Haziran'ın yıldönümünde TEGA grevi selamlandı!

7 Şubat'tan bu yana grevde bulunan TEGA işçilerinin sesi bu kez 15-16 Haziran işçi direnişinin yıldönümünde Sincan OSB'ye duyuruldu. DİSK Ankara Bölge Temsilciliği'nin çağrısı ile yapılan eylem 16 Haziran günü Sincan OSB kapısı önünde saat 12.00'de kitlenin toplanmasıyla başladı.

Saat 12.30'da yürüyüşe geçen kitle OSB içerisinde sloganlarla direnişin sesini haykırdı. DİSK, "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!", "Grev hakkımız engellenemez!/TEGA işçileri-Birleşik Metal İşçileri Sendikası" pankartlarıyla ve dövizlerle yürüdü. KESK Ankara Şubeler Platformu eyleme pankartıyla katıldı. Sınıf devrimcileri "15-16 Haziran direnişinin ışığında örgütleneceğiz, Kazanacağız!" pankartı ve "TEGA işçisi yalnız değildir!", "15-16 Haziran direnişi yolumuzu aydınlatıyor!" şiarlı dövizleriyle eyleme katıldılar. Eyleme Tümtis üyesi işçiler ve şube yöneticileri, Petrol-İş Ankara Şubesi yönetimi de katıldı. Eyleme ayrıca Alinteri, ESP, EMEP, Yurtsever Cephe de katılarak destek verdi.

Sincan OSB kapısı önünde başlayan yürüyüşte "TEGA işçisi yalnız değildir!", "Sincan'a sendika TEGA ile gelecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!" sloganları sıklıkla atıldı.

TEGA fabrikası önüne gelindiğinde burada 'Bu iş yerinde grev var' pankartı önünde toplanan kitleye BMİS adına Seyfettin Güleğül seslendi, TEGA'da grevin tüm zorluklara rağmen sürdüğünü ve direnmeye devam edeceklerini ifade etti. Basın açıklamasını DİSK/Genel İş Genel Sekreteri Kani Beko okudu.

Eyleme 250 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Topkapı İşçi Derneği'nde etkinlik...

Topkapı İşçi Derneği 14 Haziran günü gerçekleştirdiği etkinlikle 15-16 Haziran Direnişi'nin 38. yıldönümünü kutladı.

Yaygın bir afiş çalışmasıyla duyurusu yapılan etkinlik, saygı duruşu ve açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmasında 15-16 Haziran Direnişi'nin işçi sınıfı tarihindeki tuttuğu özel yer anlatıldı. İşçi sınıfının bugün yeni 15-16 Haziranlar'a ihtiyaç duyduğu ifade edildi.

Açılış konuşmasının ardından direnişi anlatan ve günü kazanmaya çağıran bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Beğeniyle izlenen belgeselin ardından söyleşiye geçildi. Bu bölümde çok sayıda işçi konuşarak "15-16 Haziran'dan öğrenmek" teması üzerinden düşüncelerini paylaştılar.

Etkinlik şiir ve müzikle sona erdi. Etkinliğe 40 işçi katıldı.

Topkapı İşçi Derneği'nden işçiler

"Yeni 15-16 Haziranlar'ı yaratacağız!"

Sefaköy'de 15 Haziran günü bir işçi toplantısı gerçekleştirdik.

Toplantıda 15-16 Haziran direnişinin günümüzde halen aşılamadığı, yeni 15-16 Haziranlar'ın yeniden yaratılması gerektiği vurgulandı. 15-16 Haziran direnişinin dostu düşmana sınıfın gücünü gösterdiği ifade edildi. O dönemin en büyük eksikliğinin

direnişe yol gösterebilecek öncünün, bir sınıf partisinin olmayışı olduğu vurgulandı.

Daha sonra söz alanlar, bugün yeni 15-16 Haziranlar'ı yaratmanın ihtiyacına vurgu yaptılar. Toplantıya 25 kişi katıldı.

Küçükçekmece İşçi Platformu

GOP'ta 15-16 Haziran selamlandı!

GOP İşçi Platformu 15 Haziran'da GOP Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 15-16 Haziran Direnişi'ni selamladı. Tersane işçileriyle dayanışma çağrısında bulundu.

Saat 16:00'da Gaziosmanpaşa Meydanı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasında yeni 15-16 Haziranlar yaratılması ve sermaye sınıfının karşısına işçi sınıfının örgütlü gücüyle çıkılması gerektiği vurgulandı. Eylemde "15-16 Haziran ruhuyla örgütlü mücadeleye!" pankartı taşındı. Açıklamada tersanelerdeki iş cinayetlerine değinildi, tersane işçilerinin talepleri sıralandı.

Çevredeki işçi ve emekçilerin ilgi gösterdiği basın açıklamasında "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Tersane işçisi yalnız değildir!", "Köle değil işçiyiz, örgütlüyssek güçlüyüz!" sloganları atıldı.

Basın metninin okunmasının ardından platformun hazırladığı "İşçiyim, tersane işçisini destekliyorum!" yazılı kokartların dağıtımı yapıldı. Çevrede biriken yüze yakın emekçi ilgi göstererek kokartları taktı.

Kızıl Bayrak / GOP

ÇAM-DER'de 15-16 Haziran etkinliği

15 Haziran akşamı saat 19:30'da derneğimizde "15-16 Haziran yol göstermeye devan ediyor!" şiarı ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

Etkinlik saat 19:30'da açılış konuşması ile başladı. Saygı duruşunun ardından "Geçmiş aşarak geleceği kazanacağız!" filmi gösterildi ve oldukça beğenildi. Sunumda ise 15-16 Haziran süreci, öncesi ve sonrası ile birlikte ele alındı. Bıraktığı dersler ve deneyimler vurgulandı. Büyük direnişin günümüzde sınıf mücadelesine nasıl yol göstermesi gerektiği anlatıldı.

Sunumun ardından gündemdeki saldırılar ve örülmesi gereken mücadele üzerine tartışmalar gerçekleştirildi. Etkinliğe katılan arkadaşların çoğunluğunun tekstil sektöründe çalışan işçiler olmasından kaynaklı tekstil sektöründeki sorunlara karşı neler yapılabileceği özel bir gündem olarak tartışıldı.

Etkinlik, katılanlar açısından olumlu bir izlenim bıraktı. Etkinliklerimize ilk defa katılan arkadaşlar da tartışmalara rahatlıkla katılarak düşüncelerini ifade ettiler. Etkinliğe 35 kişi katıldı.

ÇAM-DER çalışanları

Eskişehir'de 15-16 Haziran direnişi coşkuyla selamlandı!

Şanlı 15-16 Haziran direnişi Eskişehir'de de coşkuyla anıldı. DİSK'in örgütlemiş olduğu eylem 15

Haziran günü Kızılay İş Merkezi'nin önünden Hamam Yolu'na yürüyüşle başladı.

"15-16 Haziran'ı yaratan eller, Tuzla'daki iş cinayetlerine son verecek!" şiarlı pankartın arkasında 300'ü aşkın kişi yürüdü. Yürüyüş esnasında sık sık ajitasyon konuşmaları yapıldı ve sloganlar atıldı.

Yürüyüşün ardından Hamam Yolu'nda basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasının ardından çekilen halaylarla eylem sona erdi. Eyleme BDSP, KESK, EMEP, ÖDP, DPG, TKP, Genç-Sen, Mücadele Birliği, Halkevi ve EHP destek verdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Kayseri'de 15-16 Haziran paneli...

Kayseri İşçi Kurultayı hazırlık çalışmaları sürüyor. Basın açıklaması, yaygın bildiri dağıtımı, anket çalışmaları, işçi toplantıları biçiminde süren etkinlikler, 15 Haziran günü Kayseri İşçi Kültür Evi'nde düzenlenen 15-16 Haziran işçi direnişinin 38. yıldönümü için paneller devam etti.

Panelde işçi sınıfının sömürüye karşı verdiği mücadelede, 15-16 Haziran direnişinin birleşen işçilerin kendi güçlerini kavramaları bakımından önemli bir dönemeç olduğu işaret edildi.

Panelde, 15-16 Haziran direnişinin işçi sınıfının gücünün boyutlarını göstermesine rağmen solun geniş kesimleri nezdinde, devrimin öncü ve temel gücünün ancak işçi sınıfı olabileceği ve sınıfın devrimci siyasal bir temelde örgütlenmesi gerektiği sonucunun çıkartılmasına ve genel kabul görmesine vesile olamadığı belirtildi.

20 kişinin katıldığı, birçok kişinin söz alarak konuştuğu panelde Tümtis Kayseri temsilcisi Yaşar Alicanoğlu'nun konuşması da ilgiyle dinlendi. Kayseri İşçi Kurultayı'nın pratik sorunlarının çözümüne dönük tartışmanın ardından panel sona erdi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Sivas'ta 15-16 Haziran etkinliği...

15 Haziran günü "İşçi sınıfının tarihsel devrimci misyonu ve sınıf devrimciliği" konulu bir söyleşi ve "işçi sınıfı hareketi" üzerine bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Etkinlik, Eğitim-Sen toplantı salonunda devrim davası uğrunda ölümsüzleşenler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Kısa bir açılış konuşmasından sonra sinevizyon gösterimi yapıldı.

Etkinlik, bir işçi yoldaşımızın, işçi sınıfının devrimci kimliği üzerine yaptığı değerlendirmenin ardından söyleşi ile devam etti. Etkinlik, katılım açısından zayıflık taşısa bile içerik açısından güçlü geçti.

Ayrıca Sivas'ta 15-16 Haziran üzerine yapılmış tek etkinlik olması ve uzun yıllardan bu yana yapılmış ilk etkinlik olmasından dolayı oldukça anlamlıydı.

Etkinliğe 30 kişi katıldı.

Sivas Ekim Gençliği

Küçükçekmece metal işçileri TİS sürecine hazırlanıyor...

Metal TİS'lerine müdahale etmek için taban inisiyatifini açığa çıkaralım!

Metal sektöründe MESS'le grup TİS dönemine girilmiş bulunuyor. Üretimin belkemiği olan sektörde geçen dönem imzalanan satış sözleşmesinin ardından sorunlar daha da büyüdü. Bugün taşeronun girmedeği, esnek çalışmanın kural haline getirilmediği tek bir işletme yok gibi. Temel işletmelerde örgütlülük korunurken KİT'lerdeki entegre tesisler özelleştirildi. Orta ölçekli işletmelerin önemli bir bölümünde tensikatların yanı sıra sendikasızlaştırma yaşandı.

Bugün sektördeki işçilerin %85'i herhangi bir örgütlülüğün yoksundur. Sendikalar küçülürken, tersinden sanayileşmeye bağlı olarak sektör büyümüş ve genişlemiştir. Demirçelik, döküm, otomotiv sektörünün yanı sıra sektör bilgisayar cihazları, tüketici elektroniği alt sektörü, endüstriyel cihazlar vb. olarak genişlemiş durumda. Temel işletmeler ile KOBİ niteliğindeki işletmeler İstanbul, Kocaeli, Bursa, İzmir, Eskişehir, Ankara illerinde toplanmış olmasına rağmen olduğu kadarıyla sendikal örgütlülük düzeyi bir-iki ille sınırlı kalmaktadır. Sendika şubeleri il bazında kapanmakta ya da birleşme sonucu, yaka, bölge niteliğine bürünmektedir. Özetle bir anlamda tüm sanayinin alt yapısını oluşturan sektördeki işçiler örgütsüz, sosyal haklardan yoksun bir şekilde kölece çalıştırılmaktadır. Burada askeri bölgelerdeki, Aselsan, ağır bakım, fırın vb. ile serbest bölgeler ile sanayi sitelerinin durumunu ayrıca belirtmeye gerek yok. Buralarda örgütlenmenin önündeki yasaklar biliniyor.

Satış sözleşmesinden bu yana iki yıl geçti, herhangi bir kazanım olmadığı gibi kayıplar da arttı. Dahası sermaye bu dönem içerisinde sendika bürokrasisinin desteğiyle de kapsamlı saldırılar yöneltti. SSGSS, istihdam paketi, kölelik yasaları vb. bu dönemde geçti. Sektördeki işçilerin durumu ise genel tablodan çok farklı değil. Taşeronlaştırma, esnek çalışma, uzun çalışma saatleri, ikramiyelerin ücretlere yedirilmesi, fazla mesai, iş güvencesinden yoksunluk neredeyse olağan uygulamalar haline geldi. Öyle ki yeni örgütlenen yerlerde işçiler, "Sendikadan önce asgari ücret alıyorduk şimdi 20 Ytl fazla ücret alıyoruz. O da sendika aidatı olarak kesiliyor. Boşuna sendikalı olduk" diyecek duruma gelmişlerdir.

Türk Metal çetesi, örgütlü olduğu işletmelerde, MESS patronlarının dolayısıyla sermayenin temsilci durumundadır. Tabandan gelen her türlü girişim, telkinlerle, mafyavari yöntemlerle bastırılmakta, kendi çizgilerine uygun, işçi düşmanı unsurlar atama yoluyla temsilci yapılmaktadır. Bunların önemli bir bölümü de işletmelerinde hem Türk Metal çetesinin hem de sermayenin gönüllü ajanı gibi davranmaktadır. Sendikal demokrasinin olmadığı koşullarda, TİS dönemlerinde işçiler sürece dahil edilmediği gibi gelişmelerden habersiz bırakılarak satış sözleşmeleri oldu bittiye getirilmektedir.

Alanda örgütlü BMİS'in pratiği ise hiç de iş açıcı değildir. Geçen dönemler suçu Türk Metal'e atarak ihanet sözleşmesine imza atanların bu dönem ne yapacağı merak konusudur. Sınıf ve kitle sendikacılığından bahseden, büyümeyle övünen, son Genel Kurulu'nu yere göğe sığdıramayan BMİS'in kongre ruhuna uygun davranıp davranmayacağı, önümüzdeki süreçte sınanmış olacaktır.

TİS dönemi yaklaşırken, işçilerin hoşnutsuzluğu

had safhadadır. Yeni bir satış sözleşmesi beklentisi, öfke ve tepkiyi ayrıca bilemektedir. Daha şimdiden UZEL işçileri alacaklarının gaspına karşı eylemdeler. TİS döneminde açığa çıkan tepkiler bu sektördeki işçilerle sınırlı değildir. Hoşnutsuzluk geneli kapsamaktadır. Sınıf devrimcileri olarak, TİS dönemini etkin bir müdahalenin konusu yapmayı, sınıfa dönük siyasal çalışmamızı derinleştirmeyi başarabilmeliyiz. Zira TİS dönemleri, işçilerin az çok duyarlılıklarının arttığı dönemlerdir. Etkili bir siyasal müdahale, duyarlılığı ayrıca artıracaktır. Bu nedenle şimdiye kadar ki, özellikle son iki TİS dönemi müdahalemiz anlamlı olmakla beraber daha fazlası yapılmalıdır.

Genel broşür, bildiri ve genel söylemlerle yapılan müdahale tarzı aşılmalıdır. Araçlar çoğaltılmalı, dosdoğru tabana gidebilmeliyiz. Yine böyle bir müdahale BMİS'te örgütlü işletmelerle sınırlı kalmamalı, sendika ayrımı gözetmeden doğrudan işletmelere, işletmelerdeki işçilere yönelmeliyiz.

TİS döneminde MESS patronlarıyla birlikte Türk Metal çetesini hedef alacaksak, sendikal bürokrasinin örgütsel denetimini zayıflatmak için işçilere açık seçik ne yapması gerektiğini söyleyen etkili bir faaliyet yürütmeliyiz. Aynı şey BMİS için de geçerlidir. BMİS'e geri adım attıracak söylemler değil, başarılı olduğu ölçüde Gebze, Kocaeli hattındaki BMİS'te örgütlü işçilerin TİS sürecince ortaya koyacağı eylemler olacaktır.

Küçükçekmece'den metal sektöründe faaliyet yürüten sınıf devrimcileri olarak TİS dönemine ilişkin faaliyetimizi planlamış bulunuyoruz. Güç ve imkanlarımızın bilincindeyiz. Etkili ve sürekliliği olan bir faaliyetin sonucunun karşılığının olduğunu biliyoruz.

En son Türk Metal'de örgütlü bir fabrikaya dönük faaliyetimiz sonucu, işbirlikçi temsilci görevden alınmak zorunda kalınmış, hem de işçilerin

ödenmeyen ücretleri ödenmiş, işçilerle bağlar kurulmuştur. Faaliyet alanımızda MESS grup TİS kapsamında bulunan işletmeleri de belirlemiş bulunuyoruz. TİS döneminde bu işletmelere etkin müdahalede bulunacağız.

İlk olarak yerel bir broşürle işçilere gideceğiz. Her işletmeye dönük özel sayılar, işletme civarı ile güzergahları süsleyen taleplerin, şiarların olduğu ozalitler, bülten vb. çeşitli yerel kullanacağız.

Küçükçekmece'den komünist metal işçileri

"15-16 Haziran direnişini mücadelemizde yaşıyoruz"

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Yönetim Kurulu 15-16 Haziran direnişinin yıldönümünde yaptığı açıklama ile 38. yıldönümünde şanlı işçi direnişini selamladı.

KESK yaptığı açıklamada 15-16 Haziran direnişinin, emekçilerin örgütlü mücadelesinin önüne dikilen engeller karşısında, fabrikalardan taşan öfke ve kararlılığın destanı olduğunu ve aradan geçen zaman içinde Türkiye emekçileri için nirengi noktası olduğunu söyledi.

Kaldıraç'tan 15-16 Haziran etkinliği...

Kaldıraç 15 Haziran Pazar günü, 15-16 Haziran Direnişi'nin 38. Yıldönümü dolayısıyla Yeni Melek Gösteri Merkezi'nde bir şenlik düzenledi.

Etkinlik, Ülkü Dilmeç'in yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmasının ardından 15-16 Haziran direnişini ve bugün işçi sınıfının durumunu anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Diyez Müzik Topluluğu'nun sunduğu müzik dinletisinin ardından lise ve üniversite öğrencilerinden oluşan Parya Oyuncuları adlı tiyatro topluluğu Tuzla'da iş cinayetleri ve işçi sınıfının uyanışını konu alan bir oyun sundular.

Sevinç Eratalay, Grup Helesa, İlknur Yakupoğlu, Sebahat Akkiraz ve Grup Munzur'un katıldığı etkinlik boyunca, "Tarih sınıfı iktidara çağırıyor!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Gün gelecek devran dönecek, katiller halka hesap verecek!", "Komutan Bekir ölümsüzdür!" sloganları atıldı. Etkinliği, Kırıkkale F Tipi'nden Ergun Adaklı ve Zeytinburnu Deri İşçileri Derneği mesaj göndererek selamladılar.

Etkinlikte Devrimci Demokrasi, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, Kaldıraç, Özgür Lise stant açtılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tuzla'da 'kara liste' Kazakistan'da emekçiler...

Kazakistan'ın Astana şehrine çalışmak için giden işçiler, Kazak işçilerin saldırısına uğradı.

Sembol İnşaat isimli teşaron firma aracılığı ile Kazakistan'daki Kongre Sarayı binası inşaatında çalışan işçiler işsizliğin pençesindeki Kazak emekçilerin hedefi oldular.

14 Haziran günü bina inşaatında kaldıkları sırada Kazak işçiler tarafından saldırıya maruz kalan işçiler çeşitli yerlerinden yaralandılar. İşçiler arasında ağır yaralananların olduğu ve tedavilerinin sürdüğü gelen bilgiler arasında yer alıyor. Pasaportlarına Kazak polisi tarafından el konulan işçiler 17 Haziran günü İstanbul'a dönmek üzere Kazakistan Havaalanı'ndan uçağa bindirildiler. Kazak polisine dolar üzerinden verdikleri rüşvetle pasaportları teslim edilen işçiler İstanbul yerine Antalya Havalimanı'na indirildiler. Bazı basın yayın organlarının gündemine aldığı saldırıyı duyurmamak isteyen konsolosluk yetkilileri işçileri İstanbul yerine Antalya'ya bıraktılar.

Kazakistan'da önceki yıllarda da benzer saldırılar yaşanmıştı ancak bu seferki saldırı tam da Tuzla tersaneler havzasındaki çalışma koşullarının gündemde yer aldığı bir zaman diliminde yaşandı. Tersanelerdeki birçok hak gaspına ve iş cinayetine karşı gerçekleştirilen eylemlere katılan **Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) üyesi Haydar Aydemir, Şinasi Aydemir ve Tazebey Gökbülak** 27 Şubat'ta Tuzla'da gerçekleştirilen eylem sonrasında 'kara listeye' alınmışlardı. RMK Tersanesi'nde çalışma saatlerinin düşürülmesi mücadelesine katılan TİB-DER üyesi işçiler patronların tehditlerine maruz kalmışlardı.

Saldırının ardından 15 Haziran günü dernek avukatı Seyit Nusret Öztürk'ü arayarak haber veren işçilerle ilgili; TİB-DER yöneticileri ve Dernek avukatının çağrısıyla, Konsolosluk ve Dışişleri Bakanlığı yetkilileri tarafından girişimler başlatıldı.

Fethullah Cemaati'ne yakınlığı ile bilinen şirket, geçimlerini sağlamak isteyen işçileri Rusya'ya götüreceklerini söylemesine rağmen son anda Kazakistan'a götürdüler.

18 Haziran günü saat 16.00 sularında otobüsle Gebze Yenimahalle Köprüsü'ne gelen işçiler Dernek Avukatı Öztürk ve TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu tarafından karşılandılar.

TİB-DER avukatı Seyit Nusret Öztürk, yaşanan olay hakkında yaptığı değerlendirmede Tuzla tersanelerinde ekmek ve yaşam mücadelesi veren işçilerin patronlar tarafından 'kara listeye' alındığını, yaşadıkları işsizlik sorununa da yurtdışına giderek çözüm aramak zorunda kaldıklarını belirtti. Sürecin başından itibaren işçilerle irtibat halinde olduklarını söyleyen Öztürk, içlerinde TİB-DER üyelerinin de bulunduğu bir grup işçinin para kazanmak için yurtdışına gittiğini ancak burada da kendileri gibi ağır sömürü koşulları altında çalışan Kazak emekçileriyle birbirlerine düşürüldüklerini söyledi. Çözümün, Kazak ve Türkiyeli emekçilerin sömürü düzenine karşı ortak mücadelesinden geçtiğini vurguladı.

Olaya ilişkin bilgi veren Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Nihadioğlu ise şunları söyledi:

"Kazakistan'daki şirketlerin kongre sarayı inşaatından kaynaklanan pay kapma kavgalarında ırkçılık devreye sokularak ve bu düşmanlık bizzat devlet tarafından körüklenerek Kazakistanlı işçiler kullanılmıştır. Kazakistanlı birçoğu işsiz birçoğu da farklı yerlerden gelen işçilerle aynı işi yapmasına rağmen daha az ücret alınmasından kaynaklı saldırı

yaşanmıştır. Olaylar, çürümüş düzenin işçileri birbirine kırdırma politikasından bağımsız değildir. Bugün dünyanın her ülkesinde yabancı işçiler aynı pay kavgasına alet edilmekte, birbirine kırdırılmakta ve mağdur edilmektedirler. Bugün, bu ülkede açlığı, yoksulluğu, sefaleti derinleştirerek onbinlerce işçiyi kendi yurdunu terk etmek zorunda bırakan karanlığın sorgulanması lazım. Nitekim kendi yurdunu terk etmek zorunda kalan ve Kazakistan'da saldırıya uğrayan işçilerden 3'ü Derneğimize üyedirler. Şinasi Aydemir, Haydar Aydemir, Tazebey Gökbülak isimli işçi

18 Haziran 2008 / Gebze

arkadaşlarımız

RMK Tersanesi'ndeki 7,5 saatlik çalışma süresi için mücadele eden ve bu hakkı kazandıran ancak işten atıldıktan sonra kara listeye alınan ve bir daha tersanelerde işe alınmayan üyelerimizdir."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eylem ve etkinliklerden...

'Kır bekçiliği' dayatması...

Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF) 14 Haziran günü İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile devletin "kır bekçiliği adı altında "köy koruculuğu" dayatmasına karşı çıktı. Basın açıklamasına Tunceliler de destek verdi.

Yücel, basında çıkan 1500 kişinin kır bekçiliği ile ilgili başvuruda bulunduğu haberlerinin doğru olmadığını ifade etti. Yücel, iddia edilen başvurular yapılmışsa Tunceli Valiliği'nin bu başvuruları açıklamasını ve aksi halde köy koruculuğu uygulamasından vazgeçilmesini istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa'da polis terörü

Bursa'da 15 Haziran günü tersane işçileri ile dayanışmak ve 16 Haziran eylemine destek vermek amacıyla BATİS, BDSP, İşsiz ve Güvencesiz E.E.Ö.G, ESP, SES, SDP, Halkevleri, SGD, Partizan ve SODAP tarafından Osmangazi Metro istasyonundan Bursa AKP İl binası önüne kadar bir yürüyüş yapılması ve basın açıklaması gerçekleştirilmesi planlanıyordu.

Saat 16:00'da biraraya gelen devrimci, ilerici kurumlar, pankartlarını açarak yürüyüşe geçmek istediler. Ancak düzenin kolluk güçleri, kitlenin önüne barikat oluşturdu ve yürüyüşe geçilmesi halinde müdahale edeceğini söyledi.

Yaklaşık 100 kişi "Emekçiye değil çetelere barikat!", "Alanlar bizimdir yasaklanamaz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Direne direne kazanacağız!", "Her yer Tuzla, her yer direniş!" sloganlarıyla düzenin kolluk güçlerine yanıt verdi.

Yürüyüşe geçmek isteyen kitleye polis biber gazı, gaz bombası ve coplarla azgınca saldırdı. Saldırı sonucu 36 kişi gözaltına alındı.

Polisin saldırıları gözaltındayken de devam etti. Karakola götürülmek için bindirdikleri çelik kuvvet otobüsünde iki kişinin elleri kelepçelendi. Saldırı slogan ve marşlarla karşılandı.

Acemler Güvenlik Şube Müdürlüğü'nden serbest bırakılan eylemciler 16 Haziran günü Bursa Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundular.

Yaklaşık 65 kişinin katıldığı eylem BATİS, BDSP, İşsiz ve Güvencesiz E.İ.Ö.G, ESP, Halkevleri, Partizan, SDP, SODAP ve KÖZ tarafından örgütlendi.

Kızıl Bayrak / Bursa

ÇHD'den Bal'la dayanışma...

Çağdaş Hukukçular Derneği yaptığı yazılı açıklama ile vicdani retçi Mehmet Bal'ın derhal serbest bırakılmasını istedi.

"Mehmet Bal derhal serbest bırakılmalıdır", "Vicdani reddini açıklayanlara ve onlara destek verenlere yönelik baskılara son verilmelidir" başlıklı açıklamada vicdani reddini açıklamasının ardından 8 Haziran 2008 tarihinde tutuklanarak 3. Kolordu Hasdal Askeri Cezaevi'ne götürülen Mehmet Bal'ın hapisanede darpa uğradığı belirtildi.

Açıklama, Bal'la dayanışma çağrısı yapılması ile son buldu.

Faşistler 'Madımak'ı' hatırlattı!

Sivas katliamının 15. yılında ırkçı, faşist zihniyetin katliamı sahiplenene ve ilerici kurumları hedef alan saldırılarının son örneği 12 Haziran günü Sivas'ta yaşandı. Sivas 2 Temmuz Anma Komitesi 13 Haziran günü Eğitim-Sen-BTS binasında basın açıklaması gerçekleştirdi.

12 Haziran sabahı saat 09.30 sularında sendikayı açmak için gelen BTS görevlisi, duvardaki "BTS" yazılı tabelanın söküldüğünü fark etti ve kapının arasına sıkıştırılmış bir not buldu. BTS görevlisinin okuduğu notta; '2 Temmuz'un müslümanların bayramı olduğu', Hrant Dink ve Aziz Nesin'e nefret yağdırılan sözler ve sendikaları "şerefsiz" ve "vatan haini" ilan eden cümleler yer alıyordu.

Faşist zihniyetin ilerici kurumları hedef aldığı bu hamlesi Sivas Anadolu Gazetesi yazarı Fikret Ünsal tarafından 12 Haziran 2008 tarihinde kaleme alınan yazının arkasından gerçekleşti.

Konuyla ilgili 13 Haziran'da açıklama yapan Sivas 2 Temmuz Anma Komitesi adına konuşan Eğitim-Sen Sivas Şube Başkanı Önder Doğan "Bu katliamı gerçekleştiren faşist-gerici odaklar ve uzantıları bilmelidir ki; her türlü baskıya, engellemeye ve sindirme politikalarına karşı Sivas'ta ve ülkemizde, barış ve kardeşlik için mücadelemiz devam edecektir" dedi.

2 Temmuz'da gerçekleştirilecek anmaya çağrı yapıldı. Basın açıklamasına 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Sivas

İHD: Memduh Kılıç serbest bırakılsın!

İHD İstanbul Şubesi, hasta tutuklu ve hükümlülerin sorunlarına dikkat çekmek amacıyla mektup göndermeye devam ediyor. İHD 12 Haziran günü, 5. mektubu ötenazi talebinde bulunan Kırıklar Hapishanesi'nde kalan Memduh Kılıç'a gönderdi.

Che 80. doğum gününde burjuvaziye hala korku salıyor!

“Yeni dünya düzeni”ni ilan edenler, giderek çürüyen bu düzeni toplum nezdinde meşrulaştırmak amacıyla yoğun bir ideolojik saldırı başlattılar. Sovyetler Birliği’nin yıkılışını örnek göstererek kapitalizmin ebediliğini, “tarihin sonu”nun geldiği safsatasıyla ilan edenler, bir yandan da “sosyalizm öldü” nidalarını yükselttiler. Bu saldırılarında başarılı olabilmeleri için toplumsal bilincin yokedilmesi gerekiyordu. Bunun için birçok yol ve yöntem denediler/denemeye de devam ediyorlar. Amaçlanan “insanın dünyayı anlama ve değiştirme” yetisini köreltmektir. Bu nedenle geçmişin mücadele tarihinin çarpıtılması ayrı bir önem taşımaktadır. Düzen sistematik bir şekilde her gün kitle iletişim araçları ile bunu yapmaya çalışmaktadır.

Bireysel olarak kaldığı ölçüde, kapitalizm sınırları içinde her görüşe ve ideolojiye eşit mesafede bulunduğu anlatılmak istenmektedir. Zira bu düzende örgütlü olmak ve düşünce ifade etmek “suç” sayılmaya yeterlidir. “Sosyalizm öldü” diyerek bu düzenin ebediliğini dayatmak isteyen egemenler belli bir sınıf kınıyla devrimci düşünceye saldırmak konusunda hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar. Bu düzenin efendileri iki yol deniyor: Ya yok etmek ya da iç boşaltarak ehliileştirmek, kabul edilebilir sınırlara çekmek.

Devrim ve sosyalizm mücadelesini yok etmek için baskı ve zor aygıtlarını her daim devreye sokan sistem, yanı sıra mücadele değerlerinin içini boşaltmak, anlamsızlaştırmak için özel çabalara girmektedir. Çünkü devrim ve sosyalizmin umudunu güçlendirebilecek her şey onlar için tehlikelidir. Bu nedenle geçmişin bugüne miras bıraktığı devrimci değerlere saldırmak için her fırsatı kullanan burjuvazi, özellikle tarihsel devrimci önderlere saldırmayı tercih etmektedir. Örneğin çoğu Amerikan filminde Stalin şahsında sosyalizme çeşitli biçimlerde saldırılmaktadır. Sistemin efendileri, bu amaçla ancak daha farklı bir yöntemle özellikle Che’ye saldırmaktadır.

Che gibi enternasyonalist bir devrimci tüm ezilen halklar tarafından bilinmekte ve sahiplenilmektedir. “Öldürdükçe çoğalan” Che gibi bir devrimci onlar için oldukça tehlikelidir. Bu tarz bir saldırı üzerine Che’nin kızının verdiği tepki, konunun bir kez daha gündeme gelmesine neden oldu. Aleida Guevara, Küba yönetiminin Che’nin 80’inci doğum günü olan 14 Haziran vesilesiyle internette düzenlediği forumda, babasının ticari emeller için kullanılmasının ona ve onun sosyalist ideallerine hakaret anlamına geldiğini belirterek, “*Kapitalizmi devirmek için savaşan ve bu yolda ölen bir adamın İngiliz votka markası satmak, Fransız gazlı içeceklerin satışını arttırmak veya İsviçre üretimi cep telefonu pazarlamak için kullanılması çok üzücü. Biz ailece para istemiyoruz. Babamın anı ve ideallerine saygı gösterilmesini istiyoruz*” dedi. Che’nin “meşhur” edilen ve reklam malzemesi olarak kullanılan fotoğrafı, Küba’da ABD destekli güçlerin saldırılarına uğrayan bir yük gemisinde ölen 100 Belçikalı için yapılan bir törende çekilmiştir. 1960 yılında Havana’da Kübalı fotoğrafçı Alberto Korda tarafından çekilen bereli fotoğrafın reklam malzemesi yapılmasına haklı tepki gösteren kızı dışında, aynı fotoğrafı votka reklamında kullanan İngiliz reklam ajansını mahkemeye veren Alberto Korda da tepki göstermişti.

1967’de Che’yi katledenler onu ezilenlerin belleklerinden ve yüreklerinden sileceklerini sandılar. Ancak onlarca yıldır Che’yi ve bıraktığı mirası

yokedemediklerini görmekte ve bu nedenle de daha da saldırganlaşmaktadırlar. Onlar Che’yi bir marka ya da reklam nesnesi haline getirerek gerçekte uğruna yaşamını verdiği davayı hedef almaktadırlar. Che’yi Che yapan örgütlü yaşamına, sosyalist kimliğine yönelik bilinçli bir saldırdır bu.

Che Guevara devrimci bir önder, yaşamıyla da örnek bir devrimcidir. O yeni bir dünyanın, sosyalizmin yeni insanının güncel bir örneğidir. Burjuvazi ise Che’yi ancak, “maceracı”, “yakışıklı”, “romantik” bir kişilik olarak kabul etmek istemektedir. Bu saldırının hedefinde toplumun belleği, yeni kuşakların bilinci vardır. O’nu davası uğruna ölümü göze alarak mücadele eden bir devrimci yerine, “romantik ve maceracı” bir kişilik olarak tanıtmak, egemenlerin bilinçli bir tercihidir. Devrimci kimliğin örnek bir temsilcisi olan Che’ye yönelik bu saldırının nedenini anlamak zor değildir. Çünkü o, “*Dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir insana yapılmış bir haksızlığı içinizde hissedecek kadar duyarlı olunuz*” diyen bir devrimcidir. O, “insanın dünyayı anlama ve değiştirme” mücadelesinin en iyi örneklerindedir. O, davasına adanmışlığıyla, ölüme tereddütsüz gidişyle bugünlere önemli bir miras bırakmıştır. Che, bireycileşmenin kutsandığı, yılgınlığın kol gezdiği bir dönemde kapitalistler için gerçekten de “kötü” bir örnektir. Ancak bu, düzene karşı devrim mücadelesini büyüten bir devrimciyi düzen sınırları içinde tutmak için verilen beyhude bir çabadır. Che, devrim ve sosyalizm davamıza öylesine güçlü köklerle bağlıdır ki bunu asla değiştiremezler. Bu saldırılara en iyi yanıtı ise işçiler, emekçiler ve tüm ezilen halklar sokaklarda, eylem alanlarında vereceklerdir. İstedikleri kadar saldırsınlar, devrim ve sosyalizm için ölüme tereddütsüz giden devrimcileri asla yokedemeyecekler!

“*Savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa ve silahlarımız elden ele geçecekse ve başkaları mitralyöz sesleriyle ve de savaş ve zafer naralarıyla cenazelerimize ağıt yakacaklarsa Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin!..*” diyerek ölüme giden Che tüm ezilen hakların belleğinde, yüreğinde yaşıyor ve yaşayacak!

17’ler Gazi’de anıldı...

16-17 Haziran 2005 tarihinde Dersim Mercan Vadisi’nde faşist devlet güçleri tarafından katledilen 17 MKP önderi ve gerillasını anmak için 17 Haziran günü Gazi Mahallesi’nde kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Kitle saat 20.00’de Gazi Mahallesi eski karakol binası önünde toplanmaya başladı. Diğer bölgelerden gelenlerle birlikte yaklaşık 400 kişi kortej oluşturdu. Saat 20.30’da meşaleler yakıldı. Cadde trafiğe kapatılarak sloganlar eşliğinde Gazi Cemevi’ne doğru yürüyüşe geçildi.

Eylemde en önde İbrahim Kaypakkaya pankartının arkasında sırayla “Vartınik’ten Mercan’a feda olsun canımız halk savaşına!/DHP” pankartıyla Mercan şehitlerinin fotoğraflarının yer aldığı “Canımız halk savaşına feda olsun!” panosu taşındı. DHP ve İbrahim Kaypakkaya flamaları taşındı.

Yürüyüş boyunca sloganlar coşkulu bir biçimde atıldı. 17’lerin isimleri tek tek okunarak “Yaşıyor!” denildi.

Yürüyüş öncesi ve sırasında ses aracıyla ajitasyon konuşmaları yapıldı. Devletin katliamcı kimliği teşhir edildi. Caddede bulunan Gazili emekçiler alkışlarla eyleme destek verdi. Yürüyüş başladıktan sonra çevredeki emekçilerin de korteje katılması ile sayı 500’ü aştı. Yürüyüş sırasında hep bir ağızdan Gündoğdu Marşı söylendi.

Kitle Gazi Cemevi’nin yanındaki alanda toplandı. Burada Mercan şehitleri nezdinde, tüm devrim şehitleri için saygı duruşuna geçildi. Ardından DHP adına yapılan basın açıklanması okundu. Açıklamada devletin son dönemde Adana ve Konya’da DHP üyelerine yaptığı ev baskınlarına, gözaltı ve tutuklamalara değinildi.

Açıklamada şunlar söylendi: “*...Mercan’da yapılan bu katliam, sadece 17 komünistin fiziki imhası değil, devrimci hareketin geneline verilmek istenen bir gözdağıydı. Ancak kitlelerin ve devrimci-demokrat kurumların ortaya koyduğu sahipleniş ve dayanışma örneği, siyasal iktidarın hedeflerini boşa düşürdü. Tarihlerini imha ve inkar üzerine kurarak insanlığın hak ve özgürlüklerini kendi denetimlerinde tutmaya çalışanlar, bugün daha fazla sömürüyü hedefleyerek, bu saldırıları günümüzde de devam ettirmeye çalışıyorlar...*”

Eylem mücadele çağrısıyla sona erdi.

BDSP’nin katıldığı eyleme, devrimci-demokrat kurumlar da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Futbol endüstrisinin muhalif sesi: Çarşı, kendine karşı!

Kapitalist dünyada sporun tanımlanması baştan aşağı değişmiş durumda. Herşey gibi sporu da metalaştıran kapitalizm, spora biçtiği rolle de yeni kaleleri fethetmekte, tüm toplumu saran geniş bir zincir oluşturma yolunda emin adımlarla yürümektedir. Din, milliyetçilik gibi eski araçlarının yanına sporu ve özellikle de futbolu ekleyen burjuvazi yarattığı çemberin içinde debelenenleri de büyük bir zevkle izlemekte, her fırsatta da bundan yararlanmaktadır.

Ancak herşeye rağmen akıntıya kürek çekenler ve beklenmeyi beklenmeyen yerden filizlendirenler mevcut.

Futbol tribünlerini şovenizmin ve fanatikliğin kalesi haline getiren kapitalizm, aykırı seslerin gücü karşısında da çaresizliğini gizleyemiyor. Geçtiğimiz yıllarda İtalya'nın Livorno şehrinin takımının tribünlerden sosyalizmin haykırılması ve tüm dünyada futbolu gerçekten seven milyonlarca insana ilham olması ırkçılığın yükseldiği tribünlere yeni bir soluk getirmişti. Daha çok karşı takıma saldırmak ve deyim yerindeyse anlamsız olaylar çıkarmak üzere örgütlenen taraftarların böylesi "tuhaf" bir zeminde örgütlenmesi herkesi şaşırtmıştı. Livorno tribünlerinde orak-çekiçli bayrakları ile tezahürat yapan binler, Stalin'in doğum gününde pankart açarken sağcı başbakan Berlusconi'nin baş düşmanı olmuştu. Örneğin İtalya'daki tüm tribünlerde "Irak'ta ölen askerler için saygı duruşu" yapılırken Livorno taraftarları "işgalcilere saygı duymadığını haykırmış" ve "her yıl iş kazalarında ölen binlerce işçi var onları anan var mı?" diye sorarak saygı duruşunu arkalarını dönerek protesto etmişlerdi. Futbolun bu aykırı sesi, gözlerin birden anti-faşist söylemleri öne çıkaran tribünlere çevrilmesine yol açtı. Bir yerlerde sesi kısılmış, duyurulmamış bir dizi tribün olduğunu da yine bu sırada öğrenmiş olduk.

Bu taraftar gruplarının gücü ve etkisi itibarıyla ülkemizdeki tek örneği ise ÇARŞI olarak bilinen Beşiktaş taraftar grubu oldu. "Ç"'si orak-çekiç "A"'sı anarşizmin simgeleriyle ülkenin tüm duvarlara kazınan isim futbol seyircisinin aklına kazındı. Bu grup diğer taraftarlardan ya da taraftar gruplarından ilginç bir bileşen olmasıyla ayrılrken maçlarda takındığı tavırlar, açtığı pankartlar, dile getirdiği tezahüratlarla Türkiye'deki diğer taraftar gruplarına göre farklı bir yol izledi. Protesto tavrını savaş karşıtı eylemlerden 1 Mayıslar'a kadar her yerde ifade eden Çarşı grubu, statlarda da açtığı aykırı pankartlarla dikkat çekti. Barcelonalı Afrika kökenli futbolcu Eto'nun uğradığı ırkçı hakaretleri "Hepimiz Eto'yuz!" diyerek karşılayan Çarşı, içinden bir ölüm orucu direnişçisi çıkarttı. Ölüm orucu şehidi Berkan Abatay'ın ardından "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!" sloganını kısa süreliğine de olsa tribüne taşımayı başaran Çarşı, herşeye karşın endüstriyel futbolun rüzgarına karşı duramadı.

Çarşı logolu ürünler mağazaların raflarında yerini alırken, hala neden olduğu anlaşılamayan bir şekilde bir taraftar liderinin öldürülmesi önce reddedilen daha sonra realite haline gelen grubun kimliğini sorgulattır hale geldi. Çarşı kapitalizmin tüm girdaplarını dolaşmaya başladı. Grubun adı bin çeşit çeteyle anılan Sinan Engin'in futbol takımının menajerliğine getirilmesi konusunda ikircikli bir tavır izledi ve Engin'in tehditlerini karşılıksız bıraktı. Herşeye karşın

duruşuyla ve takımına bağlılığıyla tüm diğer taraftar gruplarından farklı bir yerde durmaya devam etmişti Çarşı... Ancak bu güzel öykünün de sonu geldi. Kendi deyimleriyle "siyah-beyaz, ölüm-yaşam" diyalektiği, içinde bu duruş daha fazla yaşayamadı. Hayatı döndüren bu diyalektik denge içinde kazanan ölüm oldu ve Çarşı liderleri grubu feshettiklerini açıkladılar.

"Çarşı ruhtur yaşayacak, Çarşı kapatılamaz" vb. söylemleri bir kenara, üstüne şovenizmin ve holiganizmin kesif kokusu sinmiş statlara kendi duruşuyla yeni bir soluk taşıyan bu aykırı ses kendini var edemedi. Çarşı devam eder veya etmez ancak git gide iğrençleşen futbol arenası, şike, milliyetçilik, ırkçılık ve asıl önemlisi güçlenen futbolun

endüstrileşmiş biçimi zaten birkaç insanın öznel çabasıyla çizgisini koruyan Çarşı'yı yutmuş oldu. Futbol sektörü eksik güdük bir muhalif sesi bile söndürecek denli kirlenmiş Türkiye'nin tartışmasız en "karizmatik" tribün odağını yok etmiş durumda. Elbette Beşiktaş tribünlerinin tavrı bundan sonrası açısından belirleyici olacaktır ancak şekilsiz muhalefet biçimi ve anarşist görüntüsüne rağmen "Çarşı bir tek Atatürk'e karşı değil" diyecek kadar resmi söylem içindeki grubun yeniden aynı gücü toplaması çok da olası gözüküyor. Kapitalizmin ufak çapta bir muhalefeti bile kirlenmek için yaptıklarını Çarşı meselesi açıkça ortaya koymuştur.

İşçi sınıfının ve devrimin şairi Nazım Hikmet'i andık

Köln İşçi-Gençlik Kültürevi olarak, işçi sınıfının davasına büyük katkısı olmuş ve devrimci sanat ve sanatçı prototipinin en ileri örneklerinden biri olan büyük şairimiz N. Hikmet'i ölümsüzlüğünün 45.yılında, 14 Haziran Cumartesi günü yaptığımız bir etkinlikle andık.

Etkinlik öncesi, etkinliğe çağrı amacıyla çıkardığımız ve üzerinde "*İşçi sınıfının ve sosyalizmin şairi Nazım Hikmet'i anıyoruz!*" ibaresi bulunan Kültürevi imzalı 500'ü aşkın afişimizi, Köln'de özellikle Türkiyeliler'in yoğun oturdukları yerlere yaygın olarak yaptık. Yanısıra etkinliğe çağrı amacıyla çıkardığımız binlerce el ilanı dağıttık. Onlarca emekçiye evinde ziyaret ederek etkinliğe davet ettik.

Etkinliğe 100'ü aşkın emekçi katıldı.

Etkinlik programımız, kısa bir açılış konuşması ve N. Hikmet şahsında yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından, N. Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmed Arif'i anlatan kısa bir sinevizyon gösterisi yapıldı.

Sinevizyonun ardından tiyatro sanatçısı dostumuz **Erdoğan Egemenoglu**, yaklaşık bir saat süren ve Nazım'ın değişik konulara ilişkin onlarca şiirinden oluşan "**Yaşamaya dair**" adlı tiyatro oyununu başarıyla sahneledi. Oyun ilgiyle izlendi.

İkinci bölümde günün anlam ve önemine ilişkin konuşma yapıldı. Konuşmadan sonra etkinliğimiz, sanatçı dostlarımız **Metin-Kemal Kahraman** ve **Ahmet Tirgil**'in, bağlama, gitar ve kemanla yaptıkları, Zazaca ve Türkçe türkülerden oluşan başarılı bir müzik ziyafetinin ardından sona erdi.

Etkinlikte ayrıca TİB-DER'in tersanelerde yürüttüğü sabırlı ve diş diş mücadeleden kareler içeren kısa resim galerisi gösterisi yapıldı ve katılımcılardan 200 € bağış toplandı.

Köln İşçi-Gençlik Kültürevi çalışanları

İktidar çekişmesinde yeni bir aşama!

M. Can Yüce

AKP ile TC’nin esas iktidar odağı arasındaki çekişme, Anayasa Mahkemesi’nin Türban Yasası’yla ilgili aldığı iptal kararından sonra yeni bir aşamaya geldi. Anayasa Mahkemesi’nin bu kararının AKP’nin kapatılmasıyla ilgili verilecek kararın bir ön habercisi olduğu yönünde yaygın ve büyük bir kanı var. Bu kanı, Anayasa Mahkemesi’nin üye bileşimi ile Türban Yasası’nın kapatılma davasının en önemli gerekçesi olarak ileri sürülmesi etkenine bağlanmaktadır.

Kuşkusuz Anayasa Mahkemesi’nin aldığı karar, AKP ile ilgili vereceği karar hakkında önemli ipuçları içermektedir. Var olan iktidar çekişmesinde “yargı erki” en önemli taraflardan biri ve şu anda “iktidar çekişmesinin” “final platformu” niteliğinde görünüyor. Bildiri ve demeç “savaşları”ndan sonra var olan çekişme veya “iktidar krizi” durulmamış, tersine daha da derinleşmiş ve Anayasa Mahkemesi’nin son kararıyla en üst noktaya tırmanmıştır.

Karara gösterilen tepkiler, egemenler cephesinde saflaşmanın fotoğrafını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Genelkurmay bu konudaki memnuniyetini gizlememiş, sevincini ve politik duruşunu açıkça vurgulamıştır.

Anılan karardan sonra AKP, bir yandan “bütünlüğünü” korumaya çalışırken, bir yandan da politik ve hukuksal duruşunu güçlendirme çabasını sürdürmüştür. Anılan karardan sonra AKP’nin kapatılması olasılığının güçlenmesiyle birlikte AKP’in içindeki çatlaklar, farklılıklar da biraz daha belirginleşmiştir. Erdoğan, Fethullah Gülen taraftarları ve eski ANAP-DYP kökenliler farklılaşması gibi...

Köksal Toptan’ın “orta yol” seçeneği fazla itibar görmese de AKP içindeki çatlağa işaret etmektedir. Yine A. Gül’ün daha mesafeli ve uzaktan duruşu farklılığın başka bir boyutuna işaret etmektedir. Erdoğan ise kendi tabanına yönelik “sert” bir üslup kullanırken, alttan alta ise daha “uzlaşmacı” bir tutum sergilemeye çalışmaktadır.

Öte yandan generallere yönelik “dosyalar savaşı” da başlatılmış bulunmaktadır. Bu savaşla iktidar çekişmesinde avantajlı bir konum elde edilmek istediği çok açıktır. Generaller ve TC’nin esas iktidar odağına karşı geliştirilen “dosyalar savaşı” AKP ve islamcı kanadın merkezi bir tutumuyla mı yoksa bir ucunun da Erdoğan’ı tasfiye planlarının bir uzantısıyla mı ilgili olduğu yönünde birçok tartışma yapılmaktadır. Ancak şu kadarını vurgulamakla yetinelim: İslamcı cephe tek bir bütün değil, bu süreci kendi iç yapılarını ve iktidar ilişkilerini yeniden yapılandırma, kazanılan mevzileri kurumlaştırma ve bunları ele geçirme veya elde olanları koruma yönünde çok yönlü bir mücadele verdiklerini vurgulamak durumundayız! Fethullah Gülen odağının bu çekişmede önemli bir yer tuttuğu, iktidar çekişmesinin önemli güç bileşenlerinden olduğu, polis ve devletin birçok kurumunda önemli mevziler tuttuğu açıkça tartışılmakta ve vurgulanmaktadır. Yine AKP içinde önemli bir ağırlığa sahip olduğu bilinmektedir. A. Gül’ün Cumhurbaşkanı seçilmesinde bu cemaatin önemli bir ağırlığının olduğu yazılıp çizilmektedir. Kısacası islamcı cephe AKP iktidarıyla birlikte önemli politik ve ekonomik mevziler kazandı, iktidar ilişkilerinde hatırı sayılır kazançlar elde etti. Bunda geleneksel iktidar odaklarının zaafı, siyaset kurumu içinde etkin bir alternatif oluşturmamaları ile ABD ve AB’nin AKP’ye verdikleri destek belirleyici olmuştur!

Fakat 22 Temmuz seçimlerinden sonra AKP’nin

dengeleri gözetmeyen, geleneksel odakların güçlerini biraz hafife alan tutumu “diğer tarafın” da harekete geçmesini tetiklemiş ve bilinen sürecin final aşamasına doğru yol almasına zemin sunmuştur!

Gelinen noktada taraflar kılıçlarını çekmiş, final aşamasına hazırlanmaktadır. Bugünkü koşullarda aralarında ortak bir uzlaşma zemininin bulunması neredeyse olanaksız görünmektedir. Belli ki TC’nin geleneksel odakları Anayasa Mahkemesi üzerinden zafere hazırlanmaktadır...

Devrimci güçler açısından bu sürecin doğru okunması ve doğru bir politik tutumun geliştirilmesi önemlidir.

AKP ve yandaşları içinde bulundukları iktidar çekişmesini “demokrasi mücadelesi” olarak sunmaya çalışmaktadır. Onları destekleyen demokratik sınavında parlak başarıları olmayan “liberal aydınlar” aynı iddiayı “öncü” tarzda dillendirmektedirler. Laikçi kesim ise şeriat tehlikesi teziyle ideolojik ve psikolojik savaşını vermektedir.

AKP, demokratik bir parti mi, AKP ve kadroları demokrasi mücadelesi mi veriyor? Temel politikalarda devletin resmi tezleri ve politikası dışında bir pratiği olmuş mudur? AB’ye uyum çerçevesinde yapılan yasal düzenlemeler, demokratik mevzilerin geliştirilmesi midir, yoksa bunlar, iktidar hamlelerinin bir kaldıracı mı yapıldı? Soruları uzatmak mümkün, ama bu kadarının bile AKP’nin gerçek kimliğini ortaya koymada yeterli olduğunu düşünüyoruz. Daha fazla ayrıntıya girmek yerine iki örnek vermekle yetinelim:

1 Mayıs’ta işçilere yapılan vahşi saldırı, kapatılma davasıyla yüz yüze olan AKP için gerçek bir sınav niteliğinde oldu. Ama AKP işçi ve emekçi düşmanı kimliğinin yanı sıra gerçek iktidar odaklarına, düzen sahiplerine düzeni ve devleti, onun duyarlılıklarını koruma ve gözetme konusunda onlardan geri kalmadığını kanıtlamayı herşeyin üstünde tuttu. Vahşi 1 Mayıs saldırısı bu dürtülerin bir sonucu oldu. Yine islamcı basının bu konudaki demagojik pervasızlığı, bu cephenin neyin derdinde olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

AKP, Kürdistan sorununda Genelkurmay’dan farklı tek bir yaklaşıma sahip olmadığı gibi, bu konuda Genelkurmay’ın bütün istemlerini harfiyen yerine getirmeye özen gösterdi. 5 Kasım Washington Mutabakatı ve ondan sonra geliştirilen Güney operasyonları, Güney Kürdistan yönetiminin belli bir noktaya geriletilmesi gibi pratikler AKP onaylı devlet politikalarının bir gereğidir! Son dönemde açılan “paket” de bir AKP “tasarrufu” değil, devlet politikasının bir gereğidir. Bu pakette “yeni” olan daha önce 1-2 saatle sınırlı olan “yerel dil ve lehçelerde” TV yayınının gün boyu yapılması kararıdır. Bunun da dilde bir özgürleşme, Kürtçe’de özgür yayın olmadığı çok açıktır. GAP’ın canlandırılması ve belirlenen zamanda tamamlanması durumunda bile bunun Kürt halkının ekonomik ve sosyal yaşamında önemli bir gelişme getirmeyeceği başka bir gerçektir. Kısacası ortada bir oyalama ve aldatma durumu söz konusudur. Bütün bunların tutmayacağını not etmekle yetinelim.

Genelkurmay ve diğer bürokrasinin demokrasi sorununun olmadığını belirtmek bile bir fazlalık.

Bu nedenle anılan iktidar çekişmesini bir “tarafı” olmak, veba ile kanser arasında bir tercih yapmaktan başka bir şey değildir. Devrimcilerin tutumu, bu çekişmenin taraflarını ve gerçek kimliklerini teşhir etmek, bu çekişmenin ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerine yapacağı doğrudan ve dolaylı etkilerini ortaya koymak, bu etkilere karşı gerekli önlemleri almak biçiminde özetlenebilir. Bu süreçte taraflar, iktidar çekişmesinde birbirlerini yıpratırlarken ortalığa birçok bilgi ve belge saçmaktadırlar. Bunları doğru bir yöntemle devleti ve düzeni teşhir etmede kullanmak önemli... Ortaya çıkabilecek boşluklardan devrimci mücadeleyi güçlendirmek de üzerinde durulması gereken başka bir noktadır. Yine bu çekişmede halklarımızın ve emekçilerin devlet ve düzen bilinçlerini yanlış bilinçlere karşı korumak, doğru bir ideolojik mücadele vermek ertelenmemesi gereken başka bir görevdir. Kısacası devrimciler kendi bağımsız çizgileri doğrultusunda etkin bir mücadele vermek durumundadırlar...

17 Haziran 2008

Almanya'da öğrenciler ayakta!

Almanya'da ardı arkası kesilmeyen sosyal saldırılardan eğitim de payını aldı. Paralı eğitime üniversitelerde dönem başında getirilen har(a)çlarla başladı. Fakat saldırılar üniversitelerle sınırlı kalmayarak çocuk yuvalarına kadar uzanan ciddi hak kısıtlamalarını da kapsamaktadır.

Paralı eğitim uygulamalarının en öne çıkanı üniversite harçlarıdır. İlk kez 2003'te gündeme getirilen ve adım adım tüm eyaletlere yayılan bu uygulama ile, onbinlerce öğrencinin eğitim hakkı doğrudan gaspedildi. Sömestr başına en az 500 €, yıllık olarak ise en aşağı 1.300 € tutan bu yüksek miktarı ödeyemeyen onbinlerce öğrenci üniversitelerden kaydını silmek zorunda bırakıldı.

Örneğin 2003'te 64 bin öğrenciyle Almanya'nın en kalabalık üniversitesi ünvanı taşıyan Köln Üniversitesi'nde, harç uygulamasından sonra bugün yaklaşık 40 bin öğrenci eğitim görmektedir. Yani üçte birlik bir kesim kaydını silmek zorunda bırakılmıştır. Bütün bu uygulamalara ise elit üniversiteler projesi eşlik etmektedir.

Almanya'daki üniversite gençliği ise eğitimde özelleştirmeye ve harçlara karşı, Fransa'dakinin çok gerisinde kalan, zaman zaman kitlesel olsa bile protestocu mantığının dışına çıkmayan zayıf bir reaksiyon gösterdi. Fakat tepkiler devam ederek bugüne kadar geldi. Harçlara karşı mücadele konusunda en ileri örnekler ise Frankfurt, Hamburg ve Berlin üniversitelerinde yaşandı.

Şimdi ise Almanya'da üniversiteler öğrenci harçlarına karşı yeni bir evreye girmiş bulunuyorlar. Harçlara karşı yeni bir öğrenci hareketi geliyor. Bunu tetikleyen ise, Hamburg ve Hessen eyalet meclislerinin harçları kaldırmayı gündemlerine alması oldu. Bugüne kadar Almanya'da toplam 14 bin öğrenci, harçların anayasaya aykırı olduğu gerekçesiyle, eyalet mahkemelerinde dava açmıştı. En son Frankfurt'taki eyalet mahkemesi, harçların eyalet anayasasına uygun olduğuna karar verdi. Bunun üzerine öğrenciler de federal anayasaya başvuracaklarını açıkladılar. Eyalet parlamentosunda ise, SPD, Yeşiller ve Sol Parti'nin kalkmasına destek verdiği fakat eyalet başbakanı Rolan Koch'un onaylamadığı oylamanın 18 Haziran günü yapılacak ve harçların kaldırılacağına kesin gözüyle bakılıyor. Söz konusu eyaletlerde harçların kaldırılmasının gündeme getirilmesi, yaklaşan seçimlere bir yatırım özelliği taşısa da, bunda asıl etkili olan öğrenci gençliğin sürekli mücadelesi olmuştur.

Harçların NRW'de de (Kuzey Ren Vestfalya) kaldırılmasını talep eden üniversite gençliği 17 Haziran 2008'de Düsseldorf'ta, eyalet çapında katılımın olduğu bir eylem gerçekleştirdi. Öğrenci meclisi AstA ve yanı sıra başka bir takım öğrenci örgütlemelerinin ortak çağrısıyla gerçekleşen eylem saat 12.00'de merkezi istasyona yakın DGB binasının önünde başladı. Köln, Bochum, Dortmund, Düsseldorf, Wuppertal, Essen, Duisburg, Bielefeld, Münster vb. NRW'deki onlarca üniversiteden 2 bin civarında öğrenci katıldı. Eyleme katılım beklenenin altında oldu. Çünkü şu anda genelde SPD'li veya CDU'luların elinde olan AstA'lar eyleme ilişkin ciddi hiçbir ön hazırlık yapmadılar. Bazı üniversitelerde çoğu öğrencinin eylemden haberi bile olmadı. Bu eylemi de öğrenci tabanından gelen baskı üzerine yasak savmak amacıyla gündeme getirdiler.

Toplanma yerinde yapılan konuşmaların ardından, düdük sesleri, ıslıklar ve yürüyüş boyunca da hiç

susmayan sloganlarla yürüyüşe geçildi. Oldukça canlı geçen yürüyüş boyunca her kavşakta durularak, zaman zaman da oturularak, harçları teşhir eden konuşmalar yapıldı. Eylem boyunca, "Herkes için eşit ve parasız eğitim!", "Biz buradayız, sesimizi yükseltiyoruz, çünkü eğitim hakkımız çalınıyor!", "Bize destek verin, eğitimi özgürleştirelim!" sloganları atıldı. En önde "Paralı eğitime karşı zafer bizindir!" pankartının yanısıra, "Bize ait olanı satın almayız!", "Gelecek bizim!", "Zengin çocuklara eğitim, yoksul çocuklara Hartz IV!" yazılı olanların yanısıra taleplerin dile getirildiği daha onlarca döviz ve pankart taşındı.

Eyleme üniversitelilerin dışında Ver.di Gençliği, MLP'nin Dortmund Üniversite Grubu; Türkiyeli geçlik gruplarından ise AGİF Gençliği, Yeni Demokratik Gençlik de pankartlarıyla destek verdi. DİDF Gençliği ise bildiri dağıttı.

Bir-Kar Gençliği olarak eyleme, "Eğitim sadece zenginlerin bir ayrıcalığı değildir!" yazılı pankartımızla katıldık. "Herkese eşit ve parasız eğitim", "Harçlar derhal kaldırılmalıdır" dövizlerinin yanısıra, BİR-KAR'ın yoksulluğa ve işsizliğe karşı kampanyasıyla ilgili dövizler taşındı. Kampanya bültenini yaygınca dağıttık.

Eylem, uzun bir yürüyüş güzergahının ardından Düsseldorf sahilindeki bitiş yerinde yapılan konuşmalar ve tiyatro gösterisiyle sona erdi. Burada AstA'yı protesto eden bir grup, yakında bulunan eyalet meclisine yürüdü. Bir süre sonra bizim de içinde yer aldığımız yaklaşık 200 kişilik bir grup eyalet meclisinin önünde toplandı. Atlı polisler de dahil, buraya yığınak yapan kolluk güçleri, eyalet meclisine girilmesini engelledi.

Burada sloganlarla harçları protesto eden grup, politikacıların dışarı çıkmasını talep etti. Bir süre sonra biri SPD'den diğeri ise Yeşiller'den iki kadın politikacı gelerek öğrencilerle görüştü. Bazı öğrencilerin sorularını cevaplayan politikacılar, öğrencileri destekledikleri ve harçları kaldırmak istedikleri yönünde demagoji yapmaktan geri durmadılar. Bunun üzerine bir öğrenci mikrofonu alarak, kendilerinin şov yaptıklarını belirtti. "İçeride Afganistan'a asker

göndermeyi mi tartışıyordunuz?" diyerek onları teşhir etti.

Öğrenciler daha sonra sloganlarla eyalet meclisinin önünden ayrılarak merkezi istasyona doğru yürüyüşe geçtiler. Bu eylemin korsan olduğunu belirten polis, zaman zaman müdahale etse de yürüyüşe devam edildi. İstasyona yakın bir yerde polis kitle içinden birkaç kişiyi gözaltına aldı. Bunun üzerine kenetlenen kitle polis tarafından çembere alındı. Polis kitlenin daha fazla yürümesine izin vermeyerek, onarlı gruplar halinde istasyona götürdü.

Almanya'da aynı gün başka eyaletlerde de eşzamanlı eylemler gerçekleştirildi. Böylece uzun süredir suskunluk yaşayan üniversiteler yeniden bir hareketlilik kazandılar. Eylemin en dikkat çekici yanı ise, çeşitli üniversitelerden bir takım öğrenci örgütülüklerinin yaptıkları ortak açıklamayla boykota çağrısı yapmalarıydı.

Bir-Kar Gençliği / Almanya

Duisburg'da tersane işçileriyle dayanışma eylemi...

Duisburg, Düsseldorf, Moers ve çevresindeki yerleşim birimlerinde taşeron firmalarda çalışan işçi ve işyeri temsilcileri 12 Haziran tarihinde Tuzla tersane işçileriyle dayanışma amaçlı bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklaması Duisburg DGB'nin (Alman Sendikalar Birliği) önünde saat 16.00'da başladı. Eylemde, Tuzla tersanelerindeki koşullar ve bunun sonucu olan ölümlere dikkati çeken dövizler taşındı. Taşeron firmalarda çalışan işçi ve işyeri temsilcilerinin hazırladığı, "Tuzla tersanelerindeki seri iş cinayetlerine karşı sessiz kalma!" başlıklı ortak açıklama okundu. Tersane işçileriyle dayanışmanın kaçınılmaz olduğu belirtildi ve 16 Haziran'a destek çağrısında bulunuldu.

Ardından, bir işçi arkadaşı, Limter-İş Sendikası'nın bildirisinden ve TİB-DER'in (Tersane İşçileri Birliği Derneği) özel olarak bu toplantıyı düzenleyen işçi ve işyeri temsilcilerine gönderdiği mesajdan söz etti ve bunun son derece anlamlı olduğunun altını çizdi. Bu arada, TİB-DER'in almancaya çevrilmiş mesajı, bizzat bu eylemi düzenleyen işçi temsilcileri tarafından çoğaltılıp, katılımcılara ve basına dağıtıldı.

Bir diğer konuşmayı ise, Alman sol parti-Di Linke temsilcisi yaptı. Sol Parti temsilcisi, Tuzla tersanelerindeki çağdışı koşullardan dolayı, bugüne kadar 96 işçinin yaşamını yitirdiğini, bu durumu protesto ettiklerini söyledi.

Basın açıklamasına AGİF, ATİK ve BİR-KAR katıldı.

BİR-KAR/Duisburg

Bir-Kar'ın kampanya çalışmalarından...

Berlin...

12 Haziran Perşembe günü göçmenlerin yoğun olarak oturduğu Berlin'in en yoksul semtinde elimizdeki bültenlerin hepsini dağıttık. Bülten dağıtımı esnasında ajitatif konuşmalar yaptık. Akşam saatinde ise kampanyamızın bir diğer aracı olan afişlerimizi yine göçmenlerin oturduğu iki ayrı bölgede yaygınca yaptık.

15 Haziran Pazar günü kampanyamızın bir aracı olan afişlerimizi Berlin'in Schöneberg semtinde kullandık.

BİR-KAR / Berlin

Bielefeld...

“Sermayenin saldırılarına karşı birleşelim, mücadele edelim!” şiarılı kampanyamızı bölgemizde yakın çevremizle yaptığımız bir toplantıyla duyurduk. Kampanya metaryellerimiz bölgemize ulaştığı andan itibaren kullanmaya başladık.

Daha çok Türkiyeliler'in yoğun olduğu bölgeler başta olmak üzere yaygın bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Kampanyamız çerçevesinde çeşitli kurum ve kuruluşlarla yaptığımız görüşmelerde kampanyamızla ilgili bilgi verdik ve destek istedik. Görüştüğümüz kurumlar Üniversite Öğrenci Derneği olan ASTA ve Alman Sol Parti DIE LINKE. Diğer kurum ve kuruluşlarla görüşerek destek istemeye devam ediyoruz.

Önümüzdeki günlerde kampanyayla ilgili stand açarak çalışmalarımızı sürdürüceğiz.

BİR-KAR / Bielefeld

Hamburg...

Afişlerimizi şehrin merkezi yerlerine ve çalışanların yoğun olduğu semtlere yapmaya başladık. Bildirilerimizi ise daha çok limanda ve fabrika önlerinde dağıtmayı düşünüyoruz. Ayrıca tüm demokratik kurumlar, sendikalar ve partilerle görüşerek kampanyamıza destek olmalarını isteyeceğiz.

BİR-KAR / Hamburg

Basel...

İsviçre ve Avusturya'da oynanan 2008 Avrupa futbol şampiyonası milliyetçi-ırkçı gelişmelere konu olduğu gibi kadın ticaretinin meşrulaşmasının da dayanağı haline getirilmiş bulunuyor. Bu durum karşısında 25 kadın kuruluşu ve çeşitli kitle örgütleri 8 Mart'tan itibaren “Kadın ticaretine son” şiarıyla bir kampanya örgütleme duyurusu yapmışlardı. Konu parlamentoda da tartışma konusu olmuştu.

İsviçre BİR-KAR da konuyla ilgili kampanya başlatma kararı almıştı. Kampanya aracı olarak Almanca, Fransızca ve Türkçe bildiri, Fransızca ve Almanca olarak da afiş hazırlamıştı.

İsviçre BİR-KAR'ın 2008 Avrupa futbol şampiyonası vesilesiyle “Kadın ticaretine son” şiarıyla başlattığı kampanya çalışmasını Basel'de maçların başladığı gün başlattık. Kampanya çalışmasına BİR-KAR'ın “2008 Avrupa futbol şampiyonası egemenlerin elinde kirli bir araç işlevi görüyor, kadın ticareti insanlık suçudur, kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesini yükseltelim” başlıklı bildirisini yaygın dağıttık. Basel'de 8 bin bildiri dağıtmış bulunuyoruz.

Almanca olarak hazırlanan “Euro 2008, Kadınlar

ve Genç kızlar... satılıyor, köleleştiriliyor ve fuhuşa zorlanıyor... Kadın ticaretine son! Kadının eşitliği ve özgürlüğü için mücadeleye!” şiarlı afişlerimizin kullanımına başlayacağız.

BİR-KAR / Basel

Lozan...

7 Haziran'da İsviçre ve Avusturya'da başlayan 2008 Avrupa futbol şampiyonası burjuvazinin hedeflediği doğrultuda devam ediyor. Halk yığınları, özellikle de gençlik kesimi yoğun alkol tüketerek sokaklarda dolanıyor. Yerli, göçmen her ülkenin insanı kendi ulusal bayraklarına sarılarak farklı uluslara karşı nefret duyguları besliyor.

İsviçre BİR-KAR olarak futbol müsabakalarının başladığı 7 Haziran'dan bu yana yoğun bir karşı kampanya yürütüyoruz. Kampanyamız kendi sınırları içinde asgari bir başarıya da ulaşmış durumda. Faaliyet yürüttüğümüz alanlarda kampanyamız coşkuyla sürüyor.

Bir-Kar / Lozan

Cenevre...

Kadınların köleleştirilmesine ve fuhuşa zorlanmasına karşı çıkmak, “Kadın ticaretine son” demek için İsviçre'de yaygın bir kampanya sürdürüyoruz. Konuyu teşhir eden bildirinin Fransızcası'ndan 5 bin adet dağıttık. Afiş çalışmasına devam edeceğiz.

BİR-KAR / Cenevre

Wuppertal...

BİR-KAR'ın başlatmış olduğu kampanya çeşitli araçlarla devam ediyor. Türkçe materyalleri posta kutularına bırakıyoruz, pazar yeri dağıtımları ise sürüyor. Bu süreçte düzenlenen toplantılara giderek broşürlerimizi dağıtıyoruz. Ayrıca Türkiyeliler'in gittiği kahve veya derneklere, kafeteryalarda dağıtım yapıyoruz.

Alevi Kültür Merkezi'nde '68 hareketi üzerine gerçekleştirilen bir toplantıya katılarak hem konuşma yaptık ve hem de bütün katılımcılara kampanya materyallerimizi ulaştırdık.

Yanısıra kampanya faaliyeti kapsamında stand açmayı hedefliyoruz. Bunun için gerekli işlemleri yaptık.

BİR-KAR / Wuppertal

Dünyadan kısa kısa...

Fransa'da grev!

Fransa'da kamu çalışanlarının üye olduğu işçi sendikaları 17 Haziran sosyal yıkım saldırılarına karşı bir kez daha greve çıktı. Sendikalar Sarkozy'nin emeklilik sisteminde yapmayı tasarladığı reformlara ve haftada 35 saat çalışma uygulamasını esnekleştirme tasarısına karşı çıkıyor.

CGT Sendikası Başkanı, Fransa çapında düzenlenecek gösterilere yüzbinlerce kişinin katılmasının beklendiğini ifade etti. Grev öğretmenlerin eğitim alanındaki kesintileri protesto etmek amacıyla aylardır yaptıkları eylemlerin bir niteliğini taşıyor.

Fransa'da liman işçileri de huzursuz. İşçiler yeniden yapılandırma planlarına karşı, kamyon sürücülere ise yükselen benzin ve mazot fiyatlarını protesto etmek için greve gittiler.

Almanya: TUI'de uyarı grevi!

Yaklaşık 350 TUI çalışanı 11 Haziran'da uyarı grevi gerçekleştirdiler. Ver.di Sendikası'nın yaptığı açıklamaya göre Alman turizm alanında yapılan ilk grev. Sendikanın talebi ücretlere aylık 120 Euro zam yapılması. Patron ise %1,2 zam ve iş saatlerinin 1,5 saat artmasını dayatıyor.

Hessen: Mahkeme üniversite harçlarını kabul etti!

Uzun bir dönemdir gündemde olan 500 € üniversite harçları 11 Haziran günü Hessen Mahkemesi tarafından karara bağlandı. Bu uygulamayı protesto eden 71 bin Hessen'li mahkemeye daha önce itiraz dilekçesi vermişti.

10 Haziran günü ise Frankfurt/Main'de 800'e yakın üniversiteli yaptıkları eylemle harç kararının geri alınması için sokağa çıktı.

İspanya'da mazot eylemi sürüyor!

10 Haziran'da İspanya'da onbinlerce kamyon ve tır şoförü Fransa sınırı ve Madrid otobanını işgal etti. Bazı yerlerde mazot taşıyan tanklar polisin yoğun koruması altına alındı. Benzin istasyonları %40 benzin stoğunu tükettiği için kapalı kalmak zorunda kaldı. Portekiz ve Fransa'da da şoförler sokak işgaline başladılar.

Liege'de (Belçika) binlerce sendikalı tüketim mallarına yapılan zamları protesto etmek için sokağa döküldü.

1848 Haziran Paris barikatları ve Paris'in umutsuz devrimi...

Proletaryanın ilk meydan savaşı

İşçi sınıfının tarihi sayısız zafer ve yenilgilerle doludur. Ortaya çıkışında yani daha ana rahminde dövüşmeye başlayan işçi sınıfı ona ebelik eden kapitalist sistem içinde önce burjuvaziyle birlikte geçmişin temsilcilerine karşı dövüşmüş onu ayak bağlarından kurtararak kapitalist sistemi ayaklar üzerine oturtmuş ve sonrasında gerek toplumsal koşulların olgunlaşmayı gerektirmesi de ona öncülük edecek güçlerin olmayışı nedeniyle kendi canı ve kanyla elde ettiği zaferleri yoldaşlarının cesetleri çürümeden burjuvaziye vermiştir.

Avrupa'da kapitalist gelişmeyle birlikte 17. ve 18. yüzyıllarda güçlenmeye başlayan burjuva sınıfı, işe 1789'da Fransa'da olduğu gibi, aristokrasiyi devirerek iktidarları ele geçirmeye başlamıştır. Ekonomik gücü elinde bulunduran burjuvazi ancak işçi sınıfı ve küçük burjuvaziye yanına çekebildiğinde bunu yapabilmiş, bunu için de onların taleplerini sahiplenir görünürken kendi talep ve çıkarlarını da sanki tüm insanlığın çıkarlarıymış gibi göstermeye çalışmıştır. Nitekim gerçekleşen burjuva devrimlere işçi sınıfı aktif olarak katılmış, barikat başlarında dövüşmüş, devrimin yengisinin hemen ardından iktidarı alanların ilk işi işçi sınıfının taleplerini mücadele bayrağından silmek ve işçi sınıfıyla hesaplaşmaya gitmek olmuştur. Bu burjuvazinin özellikle 1793-1795 arasında uyguladığı terörle feodallerle "avamca" hesaplaştığı Fransız devriminden beri böyledir. Nitekim devrimin hemen ardından yani kralın kafası giyotin başındaki sepete düştüğünde giyotin yolunu tutan bu kez işçi sınıfının yani baldırı çıplakların temsilcileri oldu.

Tabii ki işçi sınıfı bu saldırılar karşısında el pençe divan durmamış, burjuvazinin işçi sınıfını kavgaya davet ettiği her durumda da barikat barikat çarpışmış, kurduğu barikatları al kanyla boyayarak vermiştir.

Bu ayaklanmaların ilk örneklerinden biri 1831'de Lyon'da patlak vermiştir. Lyon dokumacılığın çok geliştiği bir kenttir. Halkın büyük bir bölümü dokuma atölyelerinde düşük ücretlerle ve ağır koşullarda çalıştırılmaktadır. Son olarak ücretlerin üretilen mallarla ödenmeye başlaması ve burjuvazinin işçi sınıfının taleplerini bir kez daha reddetmesiyle işçiler atölyelerini terk ettiler ve şehir merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. "Çalışarak yaşamak veya dövüşerek ölmek" yazılı bir pankart taşıdılar. Şehirde bulunan ve çatışmalar sırasında bir bölümü işçilerin safına geçen ulusal muhafızlar, silahlanan işçileri durdurmakta yetersiz kalınca şehir işçilerin denetimine geçti. Her bir mezar taşı için bile savaşılan işçiler günler boyu süren direnişin ardından yenilgiye uğradılar.

Lyon Ayaklanması yeni bir dönemin habercisiydi. Artık savaşın ve geleceğin yazgısının hangi güçler arasında yaşanacak olduğunun habercisiydi. Lyon'u yeni Lyonlar izledi. Yükselen bu işçi hareketi nihayet Fransa'da 1848 Şubat'ında devrime vardı.

Fransa'da her ne kadar Fransız devrimi yeni bir dünyanın kapılarını giyotin yardımıyla açmışsa da burjuvazinin korkaklığı ve işçi sınıfının giderek siyasal yaşama ağırlığını koymaya başlaması üzerine devrim geri çekilmiş, iktidar değişik süreçlerin sonunda da olsa aristokrasiye geri verilmişti.

Bu monarşik yapıya karşı bu yapının dışında kalmış olan aristokrasi, burjuvazinin bir kısmı ve işçi sınıfını harekete geçirmiş ve işçi sınıfının ödediği bedeller sonucu gerçekleşen devrimin sonucunda ortaya çıkan şey 1830'da kurulan Temmuz Monarşisi

olmuştur.

1830'da yürütülen mücadeleyle düşürülen aristokrasinin kendisi değil onun yalnızca bir kesimi olmuştur. Temmuz monarşisi Marx'ın deyimiyle "Fransız ulusal zenginliğinin sömürülmesi için kurulmuş anonim ortaklıktan başkası değildi". Bu kesim daha çok bankacılar, mali aristokrasinin bir kısmı ve borsa krallarından oluşuyordu. Sanayi burjuvazisi ve küçük burjuvazinin temsilcileri bu işin dışında tutulmuş olmanın hüznü ve öfkesini taşıyorlardı. Nitekim Fransız hazinesinin giderek daha büyük açıklar vermesine dayanan bu zenginleşme Avrupa'da tarımda yaşanan sorunlar ve İngiltere'de başlayan ekonomik krizle birlikte son buldu.

Eylemlerini sürdürürken ulusal muhafızların ateşiyle karşılaşan işçiler gün boyunca çatıştılar. Gece silah dükkânlarını ve karakolları yağmalayarak silahlanan halk, ertesi gün postane, emniyet müdürlükleri ve istasyonlar gibi önemli yerleri ele geçirdi ve çeşitli yerlerde barikatlar kurarak şehri kontrol altına aldı. Bütün şehir kızıl bayraklarla donatılmıştı. Kral önce işçileri yatıştırmak için hükümeti değiştirdi, bu da işe yaramayınca çareyi İngiltere'ye kaçmakta buldu. Bunun sonucunda Temmuz monarşisinin yerini geçici hükümet aldı.

Devrimin gerçek savaşçıları olan Paris işçilerinin henüz kendi siyasal birlikleri bulunmuyordu. 25 Haziran geldiğinde henüz Cumhuriyetin ilan edilmemesi üzerine işçiler bu geçici hükümeti açıktan tehdit etmekten çekinmediler. İşçileri temsilen gelen Raspail eğer derhal cumhuriyet ilan edilmezse 200 bin işçiyle geri geleceğini söyledi. Ellerinde silahlarla bekleyen işçi sınıfı karşısında burjuvazi geri adım atarak burjuva cumhuriyeti ilan etmek zorunda kaldı.

Yeni kurulan hükümette burjuvaların belirgin ağırlığı vardı. İşçilerin talepleri hala görmezden geliniyor, yasalar çıksa bile uygulanamıyordu. Ancak bir süre sonrasında yavaş yavaş toparlanmaya başlayan burjuvazi, durumu kontrol altına alarak yönetimde hâkim güç durumuna geldi. Meclisin aldığı kararla yapılan ve eşit oy sistemine dayanmayan seçimde de burjuvazi onun kuyruğundan kopamayan küçük-burjuva sosyalistleri karşısında ezici bir

üstünlük sağladı. Bu üstünlükle siyasi ve ekonomik olarak toparlanan burjuvazi, çok geçmeden dışlerini göstermeye başladı.

Zira yeni kurulan cumhuriyet aynı zamanda çeşitli sınıflar arasında bir uzlaşma biçimini aşırıyordu ve işçi sınıfı kendi çıkarlarını cumhuriyetin bayraklarına yazdırmaya çalışıyordu. Bu yanı sıra da artık ikinci ve asıl belirleyici savaş kaçınılmaz olarak karşımızda duruyordu.

Savaş yaklaşıyordu. İşçi sınıfı her ne kadar süreç içinde kazanımlarını kaybetmiş olsa da kendisini Şubat devriminin yegâne galibi saydığı ölçüde her galip gibi büyük iddialar taşıyor ve haklar talep ediyordu. Bu yüzden burjuvazinin işçi sınıfını sokakta yenmesi ve eski sefil konumuna itmesi gerekiyordu.

İlk başta işçilerin silahları bırakmasını sağlayan burjuvazi hemen ardından işçi sınıfının uğruna dövüştüğü ve bedel ödediği her talebin içini boşaltmaya başladı. İlk olarak ekonomideki çöküşü işçilerin ve küçük burjuvazinin omuzlarına yükledi. Hemen ardından yine köylülerin çöküşü anlamına gelecek yeni bir vergi yükümlülüğü küçük köylülüğün omuzlarına yükleniverdi.

Sonrasında Şubat Devrimi'nin Paris dışına gönderdiği ordunun yerine işçi sınıfının cellâdı olması için işçi sınıfının bir kesimi seçildi. Yaklaşık 24 bin kişiden oluşan ve işçi sınıfının en alt tabakalarından oluşan lümpen proleter kesim işçi sınıfının celladı olmaya hazırlanıyordu. Üstelik bu cellâtlar, bizzat işçiler tarafından, barikatlarda işçi sınıfının temsilcileri olacakları hayalleriyle alkışlanarak uğurlandılar.

Bu yanı sıra burjuvazi savaş ilanını, gündelik ücret yerine parça başı ücreti koyarak, Paris doğumlu olmayan işçileri ise çalışma adı altında sürgüne göndererek başlatmış oldu. Buna son olarak da 21 Haziran'da tüm bekar işçilerin vatandaşlıktan çıkarılmaları ya da askere alınmaları kararının eklenmesiyle işçi sınıfı için yapılabilecek tek bir şey kalmış oldu.

İşçi sınıfı tarihe olan borcunu 22 Haziran günü başlatmış olduğu ayaklanmayla ödemeye başladı. Bu aynı zaman modern toplumu oluşturan iki büyük sınıf arasındaki ilk açık savaş olarak da tarihe geçmiş oldu.

Artık işçi sınıfıyla burjuvazi tekrar karşı karşıyaydı. Yer yer işçilerin protestolarıyla süren gerginlik, 22 Haziran akşamı çatışma halini aldı. 23’ü sabahından itibaren barikatlar yükselmeye başlamış ve Paris barikatlarla ikiye ayrılmıştı. Ancak yine Marks’ın tanımlamasına göre bu “**umutsuzluğun ayaklanması**”ydı. Paris proletaryası zaferi kazanamayacağını hissettiği halde dört gün boyunca onuru için kahramanca çarpıştı. Burjuvazi, Kuzey Afrika’dan getirdiği lejyon birlikleri ile barikatlara saldırdı. 1830’da artık barikatlara farklı bir biçimde, toplar ve obüslerle saldırılıyordu. Vahşice bastırılan bu ayaklanma sonucunda onbinlerce işçi katledildi, bir o kadarı da tutuklanarak sürgüne gönderildi. Ayaklanmanın yenilgiye uğradığının kesinleşmesine rağmen işçiler 26 Haziran günü çatışmaya devam ettiler. Yaklaşık 40 bin işçi topçu birlikleriyle desteklenmiş 180 bin askere karşı dört gün boyunca kahramanca çarpıştı.

Üstelik bunu önderlerinden yalıtılmışken yapmayı başardı. Blankistler’in 15 Mayıs’taki ayaklanma girişiminin yenilgiye uğraması sonucunda Marks’ın Fransızlar’a önderlik edebilecek tek kişi olarak nitelendirdiği Blanki ve Şubat günlerinde geçici hükümeti, cumhuriyeti ilan etmezse bunu işçi sınıfının kendi gücüyle yapacağı konusunda tehdit eden Raspail, çoktan tutuklanmış ve canlı canlı zindanlara gömülmüşken yaptı.

İşçi sınıfı bir kez daha yenildi. Ve yenenler bir kez daha sildiler kılıçlarını yenilenlerin ak libaslarında. İşçi sınıfı denedi ve yenildi. Ama bu bir dahaki görkemli zaferlerin ve unutulmaz yenilgilerin yolunda sadece bir durak olabildi. Nitekim bir süre sonra 1871’de Paris işçileri göğün fethine çıkmış ve dünyanın ilk işçi iktidarını kurmayı başarmışlardı. Komünarları izleyen Rus işçi sınıfı ise komünün bir gününe bir yıl katarak bu kez 1917’de ilk işçi devletini kurmayı başardılar.

Ve biz Türkiye işçi sınıfı haziran barikatlarının 160. yılında, 15-16 Haziran’ın 38. yıldönümündeyiz. Nasıl ki Paris proletaryası 1848’in izinden göğün fethine çıktıysa, nasıl Rus işçi sınıfı Parisli sınıf kardeşlerinin ardından ilk işçi devletini kurduysa şimdi sıra bizde bizler 15–16 Haziran’da polis ve asker barikatlarını alaşağı ederek tankları aşan ve yeni bir dünyanın kurtuluşunun yolunu gösteren sınıfımızın izinden gitmeli ve onu aşacak yeni destanlar yaratmalıyız. Bu hem kendimize hem de bizden önce yolumuzu kan ve can pahasına ödedikleri bedellere aydınlatan dünyanın dört bir yanındaki sınıf kardeşlerimize borcumuzdur.

Tutuklamalara karşı eylem...

Adana 1 Mayısı sonrasında ilerici devrimci güçlere dönük devlet terörü gözaltı ve tutuklama saldırıları ile devam etti.

2 Haziran 2008 tarihinde Adana’da “1 Mayıs’ta yasadışı örgüt propagandası” yapıldığı gerekçesi ile DHP çalışanı 17 kişinin evleri basılıp gözaltına alınanlardan 4’ü hakkında tutuklama kararı çıkartıldı. Yine 11 Haziran’da Konya’da yapılan ev baskınları sonucu gözaltına alınan 19 kişiden 5’i hakkında tutuklama kararı çıkartıldı. Demokratik Haklar Platformu devlet terörüne karşı 14 Haziran günü Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde; “*Siyasi iktidarın 1 Mayıs hesaplaşması devam ediyor... Demokratik hak ve talepleri savunmak suç değildir! / Demokratik Haklar Platformu*” pankartı ve flamalar açıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir’de basın açıklaması...

15 Haziran günü Konak eski Sümerbank önünde bir araya gelen Demokratik Haklar Platformu çalışanları 2 Haziran’da Adana da, 11 Haziran’da Konya’da yapılan ev baskınlarının ardından 36 kişinin gözaltına alınmasını, 9 kişinin ise sahte gerekçelerle tutuklanmasını protesto etti. Eyleme devrimci kurumlar da katılarak destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Genç İşçi buluşması sona erdi...

Kadınlar bir adım öne...

Balıkesir Gönen’deki Birleşik Metal-İş Sendikası Kemal Türkler Eğitim ve Dinlenme Tesisleri’nde gerçekleşen ‘Dünya Genç İşçi Buluşması 2008/ Türkiye’ kampının 6. günü ‘*Çalışma hayatında ve sendikal alanda kadın*’ başlıklı panelle başladı.

Petrol-İş Sendikası Kadın Dergisi Editörü Necla Akgökçe’nin yönettiği panele Mersin Tarsus yolu üzerinde kurulu bulunan ve 742 günlük grev deneyimi sonrasında fabrikalarına TİS imzalayarak dönen SCT Turbo Filtre işçisi Ümmühan Doğan ve Petrol-İş Sendikası Aliağa Şubesi Mali Sekreteri Adalet Kul katıldı.

Adalet Kul, çalışma hakkının anayasal bir hak olduğunu söyledi. Esnek çalışma, part-time ve evde çalışmanın kadın istihdamını arttırdığı düşüncesine karşı çıkarak kadınların ucuz işgücü olarak görüldüğünü vurguladı. Kadın sorununun toplumsallığına dikkat çekti.

Ümmühan Doğan ise grev süreçlerine dair anlatımlarda bulunarak işyerlerinde yaşadıkları sorunları sıraladı. Zaferle sonuçlanan grev sürecinde kadın işçilerin mücadelede daha fazla rol oynadığının özel olarak üzerinde durdu.

Yapılan konuşmalarda kadınların sendikalarda daha fazla rol alması vurgusu ön plana çıktı.

Yine forum kısmında söz alan Petrol-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri İbrahim Doğangül de kadınların yaşadığı sorunların sadece erkeklerden değil erkek egemen ideolojiden kaynaklandığını söyledi.

Mesleki eğitim...

6. gün programının öğleden sonraki bölümünde Eğitim-Sen Ankara 3 No’lu şube ve Mesleki Eğitim komisyonu üyesi Fevzi Yılmaz, genç işçilere mesleki eğitim konusunda bilgilendirmede bulundu.

Çalışma güvenliğinin ortadan kaldırıldığı ve insanın makine olarak görüldüğü koşullarda iş kazaları gerçekleştiğini belirten Yılmaz en fazla iş kazasının olduğu birimin makine işkolu olduğunu söyledi, Tuzla tersanelerinde yaşanan ölümleri örnekledi.

İşçi sınıfı ve siyaset...

“Dünya Genç İşçi Buluşması 2008 / Türkiye” kampının 13 Haziran günü gerçekleşen 7. gün programında “İşçi sınıfı, sendikalar ve siyaset” başlığı tartışıldı. Panelin kolaylaştırıcılığını T. Harb-İş Eğitim Uzmanı Oğuz Topak yaptı.

Petrol-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri İbrahim Doğangül, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş ve Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Araştırma Görevlisi Denizcan Kutlu’nun konuşmacı olarak katıldığı panelde işçi sınıfı ve siyaset ilişkisi üzerinden sendikaların ‘*siyaset yapması*’ gerektiği görüşünde ortaklaşıldı.

Panelde söz alan Doğangül ve Göktaş; ‘İşçi sınıfı ve sendikaları siyaset yapamaz!’ anlayışına karşı çıkarak sendikaların sınıf siyaseti yapması

14 Haziran 2008 / Gönen

gerektiğinin

altını çizdi. Birleşik Metal İşçileri Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş ise patronlar ve sarı sendikacılık anlayışla uzlaşmanın mümkün olmadığını belirterek sendikal anlayışın devletten ve sermayeden bağımsız olmaması halinde bu anlayışın hizmet edeceği yerin belli olduğunu vurguladı.

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilimler Fakültesi Araştırma Görevlisi Denizcan Kutlu ise iş yasasında gerçekleştirilen değişikliklere ve sendika-siyaset ilişkisine dair görüşlerini bildirdi. Panel, soru cevap bölümüyle sona erdi.

Buluşmanın son günü...

Kampın son günü etkinlikleri kapsamında ‘İşçi sınıfı, savaş ve barış’ konulu panel gerçekleştirildi. Petrol-İş Sendikası Bandırma Şubesi Üyesi İşyeri Temsilcisi Yıldırım Dinçer’in yürütücülüğünde gerçekleştirilen panele Türkiye Barış Meclisi Sözcüsü Ayhan Bilgen, Avrupa Barış Meclisi Sözcüsü ve Rosa Luxemburg Vakfı Basın Sözcüsü Murat Çakır ve Petrol-İş Sendikası Bandırma Şube Başkanı Recep Gökdeniz katıldılar. ‘*Kürt sorununun demokratik çözümü*’ ekseninde yapılan konuşmalarda Barış Meclisi’nin Kürt sorununa bakışı çerçevesinde öneriler sunuldu.

Kampın genel görünümü...

Kampın son gününe gelindiğinde 200-250 civarında seyreden katılım oldukça düştü. Kampta gerçekleştirilen işçi anketlerindeki yaş ortalaması kampa daha çok genç işçilerin katılım sağladığını gösterir nitelikteydi. Kampa katılım sağlayan sendikalar arasından en disiplinli olanı Petrol-İş üyesi genç işçilerdi. Kampta, 35 yaş üzeri üyelerin katılımı dikkat çekse de genel olarak genç işçi katılımından söz edilebilir. Organizasyon Komitesi’nde yer alan Hava-İş, Sine-Sen ve Dev Sağlık-İş Sendikaları ise kampa hemen hemen katılım sağlamadılar. Kamp programında yer alan etkinlikler asgari bir başarıyla gerçekleşse de kısmen yaşanan aksamalar kendini hissettirdi.

Mücadele Postası

Ankara'da 2 Temmuz'a doğru...

Ankara'da PSAKD'nin çağrısı ile başlayan toplantıların daha henüz başında katliam ortağı sermaye partisi CHP'nin platforma çağırılması, dahası bunun tartışma konusu dahi edilemeyeceğinin buyurulması ile birlikte 2 Temmuz anma etkinliklerinde bir ayrışma süreci ortaya çıktı. Planlı devlet katliamlarından biri olan Madımak Katliamının 15. yıldönümünde bu gerçekliğin üstünü örtmeye dönük yaklaşıma karşı devrimci politik bir tutumda ortaklaşan BDSP, Alınteri, DHD, ESP, Partizan bu süreci birlikte örgütlenme kararı aldı. Devrimci kurumların ortak etkinlik programı ise şu şekilde belirlendi:

1 Temmuz Salı günü Saat: 18.30'da Mamak'ta fiili meşru miting gerçekleştirilecek ve ardından Tuzluca'yı meydanında bir anma etkinliği yapılacak. Buluşma yeri: Tek mezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı

2 Temmuz Çarşamba günü saat 11.00'de 2 Temmuz şehitlerinin Karşıyaka Mezarlığı'nda bulunan mezarları başında bir anma etkinliği gerçekleştirilecek.

Bu süreçte sermaye devletinin işçilere ve emekçilere ve halklara düşman katliamcı kimliğini, bunun dayandığı sınıf gerçekliğini vurgulayacak, düzeninin tüm kurumlarının katliamlardaki gerçek yüzlerini teşhir edeceğiz.

BDSP / Ankara

Gökkuşak 100. sayısında...

Petrol-İş Sendikası'nın sendikal alanda az görülen çocuklara yönelik yayın çalışmalarında "Gökkuşak Çocuk Dergisi" 100. sayısını geride bıraktı. 8 yıldır yayın hayatını sürdüren dergi Petrol-İş Sendikası'ndan talep edenlere ücretsiz dağıtılıyor.

8 yıl önce yayın hayatına başlayan ve Türkiye'nin dört bir yanından isteyen her çocuğa ücretsiz olarak gönderilen Gökkuşak Çocuk Dergisi aylık olarak yayımlanıyor.

6-12 yaş arasındaki çocuklara hitaben yayınlanan dergi anne veya babasının örgütlü olduğu Petrol-İş Sendikası'nı tanımasını da sağlıyor.

Derginin 100. sayısı "Selam Olsun Emegin Çocuklarına" kapak başlığıyla yayımlandı. Dergi aynı zamanda Petrol-İş üyelerinin çocuklarının üretimlerine açık bir dergi olarak yayın çizgisini de koruyor. Dergide; çocuklardan gelen şiir, resim ve mektuplara da yer veriliyor.

ÖDP'den su eylemi...

Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) Kızılırmak suyunun Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından şehre verilmesine karşı çıktı. 17 Haziran günü Büyükşehir Belediye binası önünde biraraya gelen ÖDP üyeleri Belediye Başkanı Melih Gökçek'i protesto ettiler.

Eylem sırasında "Gökçek sağlığa zararlıdır" yazılı su bidonları da taşıyan ÖDP'liler kimyasal maddelerin şehir suyundan arındırılmasını talep ettiler. Suyun meta olarak görülmesine karşı çıktılar.

Nalcı ve Seropyan'a beraat!

Agos gazetesi sahibi Sarkis Seropyan ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Aris Nalcı'nın, "adil yargılamayı etkilemeye teşebbüs" suçlamasıyla yargılandıkları davanın karar duruşması 18 Haziran günü Şişli 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

9 Kasım 2007 tarihinde Agos gazetesinde yayınlanan "akıllı tahta" başlıklı yazının içeriğine ilişkin 5187 sayılı basın yasasının 19/2 maddesine muhalefet ettikleri ve aynı yazı ile TCK'nın 288 maddesinde tarif edilen "adil yargılamayı etkilemeye teşebbüs" suçlamasıyla Sarkis Seropyan

ve Aris Nalcı hakkında kamu davası açılmıştı.

18 Haziran'da görülen davanın karar duruşmasında, mahkeme heyeti yazının tamamı itibarı ile amaç açısından yargılamayı etkilemeye yönelik olamayacağından, her iki sanığın müsnet suçlardan ayrı ayrı beraatine karar verdi.

Sanık suçlamasıyla yargılanan Agos gazetesi sahibi Sarkis Seropyan, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Aris Nalcı ve avukatları duruşmaya katılmadılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İTO-İVHO: "KKKA kader değil!"

İstanbul Tabip Odası ve İstanbul Veteriner Hekimler Odası 12 Haziran günü İstanbul Tabip Odası'nda, kırım kongo kanamalı ateşi hastalığına ilişkin basın toplantısı gerçekleştirdi.

Basın toplantısına, İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof. Dr. A. Özdemir Aktan, İstanbul Veteriner Hekimleri Odası Başkanı Prof. Dr. Murat Arslan katıldı. İstanbul Veteriner Hekimleri Odası Bilimsel Danışma Kurulu üyeleri, Dç. Dr. Zati Vatansever ve Prof. Dr. Ayşen Gaygılı ise konuk olarak katıldılar.

Basın toplantısı başlamadan önce Özdemir Aktan kısa bir konuşma yaptı. Her yıl bu dönemlerde kırım kongo kanamalı ateşi hastalığının ortaya çıktığını ve buna karşı henüz tedavi yöntemi

olmadığını, insanların %5-7'sinin bu hastalıktan öldüğünü söyledi. Sağlık kuruluşlarında veteriner hekimlerin de çalışması gerektiğini belirtti. Ancak, Sağlık Bakanlığı'nın buna izin vermediğini ifade etti.

Aktan'ın konuşmasının ardından basın metnini bileşenler adına Prof. Dr. Murat Aslan okudu. Aslan KKKA hastalığından ölmenin bu ülke insanının kaderi olmadığını ve alınan önlemlerin yeniden gözden geçirilmesi gerektiğini söyledi.

Aslan hem kene istilası, hem de kenelerce insanlara bulaştırılan hastalıkların kontrol altına alınabilmesi için acil, orta ve uzun vadeli önlemleri sıraladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Devrimci basına yönelik saldırıları kınıyoruz!"

Merhaba sevgili dostlar,

Özellikle son bir yıldan fazladır sosyalist, yurtsever ve devrimci basına yönelik yoğun bir baskı ve yıldırma politikası var. Gerçekleri düristçe halka anlatıklarından dolayı kimi gazete ve dergiler süresiz olarak kapatıldı. Kimi gazeteler yoğun para cezalarına çarptırıldı. Bazı gazete ve dergilere aylarca yayın durdurma cezası verildi. Büroları polis eşliğinde basıldı. Çalışanları gözaltına alındı. Birçok malzeme ve eşyaya el konuldu vb.

Bu baskının kimlerden geldiğini, kimler tarafından organize edildiğini herkes biliyor. Onlar hala en yüksek kademe ve mevkilerde yerlerini koruyorlar. En son Devrimci Demokrasi gazetesi, Halk Gerçeği ve Sosyalist Barikat dergisinin kapatılması bu baskılara eklendi.

Biz Bolu F tipi hapishanesinde bulunan MKP dava tutsakları olarak Devrimci Demokrasi gazetesine verilen bir ay yayın durdurma cezası ile Halk Gerçeği ve Sosyalist Barikat dergilerine verilen cezaları kınıyoruz. Gelecek güzel aydınlık yarınlarımızı karartmaya çalışanlara hep birlikte izin vermeyelim.

Sevgiyle, dostlukla ve umutla kalın...

Mehdi Boz, Ali Baba Arı

F Tipi Hapishanesi-Bolu

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**Faşist devlet terörü 17 Haziran
2005'te 17 yiğit devrimciyi
Mercan'da katletti...**

**Devrimciler ölmez,
devrim
davası
yenilmez!**

